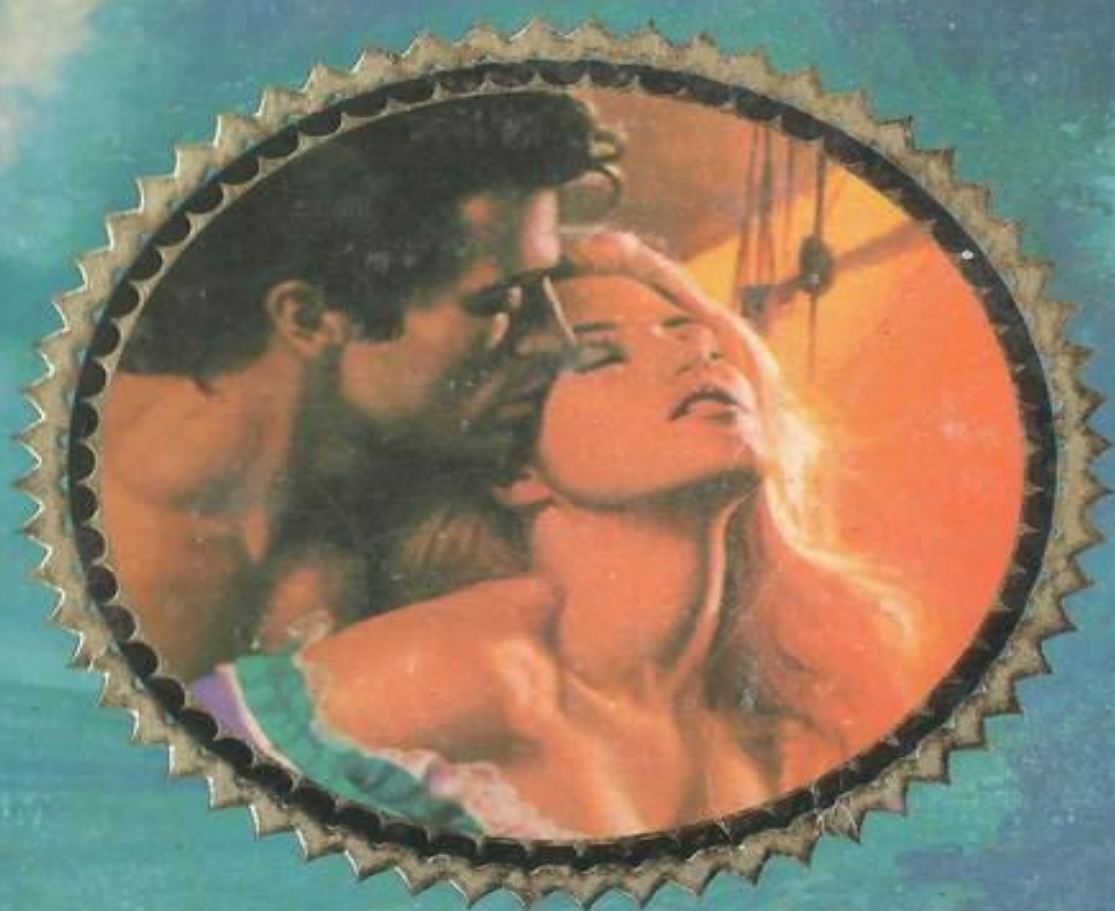

Робин Ли Хатчер

МАГИЯТА

Автор на бестселъри
"Пиритските лейди"

КАМЕРАДОН

р
о
м
а
н
т
и
ч
н
и

в
р
е
м
е
н
а

РОБИН ЛИЙ ХАТЧЕР МАГИЯТА

Превод: Емилия Димитрова

chitanka.info

Решен да унищожи Фарли Дънуърди, Деймиън, капитан на кораба „Магия“, би използвал всички средства, дори и невинната племеница на врага си. Но той не допуска, че ще бъде завладян от очарователната красавица със сребриста коса.

Решена на брак без любов с порядъчен непознат за нея, Касандра Джеймисън е отвлечена от капитана на пиратски кораб. Как би могла тя да устои на най-прелестния мъж, когото някого е срещала?

Изолирани в тишината на каютата, Касандра и Деймиън са и любовници, и врагове. Водени от своите сърца, те ще открият спасение в магията на любовта.

ПРОЛОГ

Лондон, 1696 година

Момчето чуваше плача и риданията, които се носеха от другите стаи на тъмната сграда със заковани прозорци. Слушаше тези звуци от четири дни и както неведнъж през тези безкрайни часове, му се искаше също да заплаче. Не толкова за себе си, колкото за баща си. Не можеше да си представи големия морски капитан затворен на такова място, далеч от свежите ветрове и издутите корабни платна.

Но колкото мрачно и безнадеждно да изглеждаше всичко, колкото и лошо да станеше, бащата не би одобрил дванайсетгодишният му син да се поддаде на сълзите и затова момчето не плачеше. Един ден, когато и той, и баща му щяха да бъдат свободни, щеше да разкаже историята на тези пленнически дни, а баща му щеше да го потупа по гърба и да му каже колко се гордее с него. Един ден...

Усети, че нещо се допря до крака му. Подскочи и ритна силно.

Плъхове! Как мразеше тези ужасни създания! Постоянно го дебнеха в мрака, опитваха се да го ухапят, пляскаха по босите му крака с тънките си опашки.

По дяволите, трябваше да си намерят нещо друго за гризане! Той нямаше да им позволи да използват краката му.

От внезапното раздвижване усети, че му се завива свят. Откакто го бяха довели тук, не бе хапвал нищо, освен стар, сух хляб, а водата, която му даваха, имаше солен вкус. Само като си помисли за храна, устата му се наля и стомахът му закъркори.

Зад него изскърца и се отвори врата, а по покрития със слама под се прокрадна сноп жълта светлина от фенер. Момчето се обърна и засенчи очи срещу непривичния светъл лъч.

— Този ли е, господарю? — попита човекът с фенера.

— Да, той е. Погрижи се довечера да бъде качен на кораба „Морското куче“.

Ярост заслепи момчето, когато разпозна омразния глас, и то се втурна към вратата.

— Гаден мръсник! Ще те убия за това, което стори на баща ми.

Тежък удар по главата върна момчето върху мръсната слама.

— Дръж се прилично, момко, или ще се намериш при баща си в Нюгейт. — Влезлият мъж потърка ръце, сякаш искаше да ги изчисти.

— Изненадан съм, че не те е научил на по-добри обноски. Момчетата трябва да знаят как се говори с по високопоставени хора.

Момчето тръсна глава, като че ли се мъчеше да се отърве от глухия, неприятен глас. Премигна, опря се на лакти и вдигна глава към черния силует до вратата.

— Ти не си по-издигнат от мен. Ти си лъжец и крадец! Когато се освободя, ще докажа, че баща ми е невинен, и тогава...

Остър смях прекъсна гневните му думи:

— Ти си по-голям глупак и от баща си, момко. Трябва да стане чудо, за да се докаже, че не е предател. — Отново се изкиска: — А ти трябва да си магьосник, за да избягаш от мястото, където те изпращам.

Жестокият човек излезе през вратата, а смехът му остана да звучи в задушната стая.

— Аз нямам вина! — изкрещя момчето, докато вратата се затваряше с трясък. — Ще се върна! Кълна се в бащината си чест, ще се върна!

ПЪРВА ГЛАВА

Атлантически океан, април 1714 година

Касандра Джеймисън се облегна на перилата и обърна лице към ситните солени пръски, които се носеха от двете страни на търговския кораб, поел през Атлантика. Усмихна се радостна, че чувства под краката си палубата, че слънцето и водните пръски гаят лицето ѝ. Въпреки че се притесняваше от онова, което я очакваше в другия край на пътешествието, самото пътуване ѝ доставяше удоволствие. Първите три седмици бяха изминали под почти безоблачно небе, с попътен вятър и тихо море. Нито веднъж не бе имала морска болест. Всъщност никога през живота си не се бе чувствала по-добре.

— А, ето я моята сладка малка морячка!

Обърна се и видя, че през палубата, откъм носа на кораба, се приближава вуйчо ѝ.

Висок, строен и красив мъж, едва прехвърлил петдесетте, Фарли Дънуърди, барон Кетъринг, носеше цяла перука върху главата си, която Касандра знаеше — бе доста плешива. Сините му очи — по-светли от нейните, които приличаха на майчините ѝ — бяха отправени към нея с обич. Беше модерно облечен: в дълъг жакет и жилетка, като носеше закопчани с жартиери червени копринени чорапи до коленете. Диамантени пръстени украсяваха три от пръстите на лявата му ръка и два на дясната.

„Никой не би допуснал, че състоянието на семейството ни е застрашено“ — помисли си тя, като се надигаше на пръсти, за да го целуне по бузата. Но не го осъждаше за богатото облекло. Вуйчо ѝ бе важна личност, благородник. Не можеше барон Кетъринг да прилича на просяк само защото семейството преживяваше трудности. А сега, когато предстоеше да се получи обещаното по брачния договор от Олдин Абърнати, дори можеше да се очаква, че тези трудности скоро ще бъдат забравени.

Касандра обаче не искаше да мисли за господин Абърнати. Денят бе чудесен и не биваше да го разваля.

— Добър ден, чичо Фар — поздрави го тя и посочи към водата: — Не е ли прекрасно? Отдавна е трябвало да настоявам да ме вземеш на морско плаване. Никога досега не съм се чувствала така добре. Само ако знаех...

— Наистина е прекрасно, скъпа. Знаеш, че преди да умре брат ми Грегори и да наследя титлата му, аз самият бях капитан на „Пийкок“. И бих могъл да добавя, че търговията ми вървеше успешно. Обичах да плавам до чужди пристанища. — Засмя се, загледан нежно в племенницата си: — Не съм виждал друга девойка, запленена от океана като теб. Ако се бе родила момче, щях да те направя капитан на един от корабите си, когато пораснеш.

— Аз съм на дваисет и една години. Не съм ли достатъчно пораснала? Навярно би могъл да ме научиш как да бъда корабен капитан, макар че съм жена.

— Едва ли има мъж на борда, който би изпълнявал твоите команди, Касандра — засмя се пак Фарли. — Всички мислят само как да откраднат от теб някоя целувка. Твърде хубава си, за да искаш да вършиш мъжка работа. — Той се загледа във водата: — Не, по-разумно е да се омъжиш добре и да осигуриш наследници от мъжки пол за корабите „Тейт“, когато мен вече няма да ме има. Лошо е обаче, че няма кой да наследи титлата ми.

Касандра се намръщи. Старала се бе да не мисли за женитба и за наследници. Когато стигнат до Америка, щеше да е принудена да мисли за тези неща. Деляха ги само няколко седмици от Каролина, където годеникът ѝ, Олдин Абърнати, очакваше пристигането ѝ в град Чарлстън.

Изведнъж забеляза, че очите на Фарли се присвиват, и проследи погледа му. Най-напред не видя нищо, освен синевата на небето, което се допираше до зелено-черния океан. Готвеше се да го попита какво има, но той я изпревари:

— Виждаш ли го?

Касандра присви очи, както бе направил той:

— Не.

— Ей там — посочи вуйчо ѝ.

Тя поклати глава, но после ѝ се стори, че забелязва нещо: някаква точка в далечината.

— Какво е това?

— Друг кораб. Стори ми се, че го зърнах и вчера, но не бях сигурен. Днес е по-близо. Мисля, че ни следи.

— Английски кораб ли е?

— Не знам. Не мога да разбера от такова разстояние.

Касандра се загледа по-съсредоточено, като искаше да фокусира погледа си.

Фарли се извърна от перилата:

— Мисля, че е добре да поговоря с капитана. А ти, предлагам, да се върнеш в каютата си.

— Но защо? — погледна вуйчо си изненадана. — Той е тъй далече. Каква опасност може да представлява за нас?

— Не искам да те тревожа, мила, но е възможно корабът да е пиратски.

— Пиратски кораб? — Касандра пак се загледа в океана, а сърцето ѝ заби по-бързо. — Но пиратите едва ли биха посегнали на кораб, който плава под английско знаме.

— Пиратите не уважават никакви знамена и не се подчиняват на никого — отвърна Фарли сериозно. Постоя още миг и се отправи към кърмата.

Въпреки предупреждението на вуйчо си, Касандра не се прибра в каютата. С развята от вятъра светлоруса коса, тя се насочи към палубата при носа, като не сваляше поглед от малката точка близо до хоризонта.

Касандра никога не бе се поддавала на неоправдани страхове, за разлика от майка си. Реджина Дънуърди Джеймисън бе известна с това, че винаги лягаше болна, когато животът ставаше труден. Касандра се бе заклела никога да не постъпва така. Не обичаше подобни глупави превземки. Смяташе, че е много по-разумно да се обръщаш с лице към онова, което те плаши.

И все пак изпитваше странен трепет, като размишляваше за възможността корабът на вуйчо ѝ да бъде завзет от пирати. В спокойния си досега живот никога не бе допускала, че може да се окаже така близо до истинска опасност. Тази мисъл малко я плашеше, но същевременно бе и вълнуваща.

— Не е, който господарят мисли, че е, милейди.

Изненадана, Касандра се обърна по посока на гласа. Едноокият моряк, известен като Маус — Мишката, се ухили и показа широка

празнина в устата си на мястото на няколко липсващи зъба.

Касандра се постара да успокои учестените удари на сърцето си.

— И откъде знаеш какво мисли вуйчо ми? — попита тя с необичаен за нея нервен тон.

— Аз съм с господаря Дънуърди кажи-речи от осемнайсет години. Откакто пое компанията „Тейт“. С него съм още от началото, когато беше капитан на „Пийкок“, преди да стане барон и прочие. — Усмивката му изчезна и гласът му се сниши: — Научих се да познавам какво мисли вуйчо ти. Май че по-добре и от теб.

Касандра погледна дребния моряк смръщена, като се чудеше какво да му отвърне. Не че не го познаваше. Откакто се помнеше, той често се бе появявал в имението Кетърингхол по поръчение на вуйчо ѝ. Знаеше, че той не беше просто един от моряците, макар да не ѝ беше ясно защо вуйчо Фар бе превърнал грозния, едноок човек в нещо като свой секретар. Сигурна бе, като съдеше по простоватия му говор, че той не може нито да чете, нито да пише. И съвсем трудно ѝ бе да си представи от каква полза може да е той за компанията „Тейт“.

Застанал пред нея с многозначително блеснало око, сега той я караше да чувства, че... може да чете мислите ѝ. Това не ѝ харесваше. Никак не ѝ харесваше.

Когато нощта се спусна над Атлантика, Деймиън продължаваше да стои близо до носа и да се взира на запад. Чуваше как вълните се плискат около кораба, как над главата му плющят грамадните платна и как поскърцват скрипците. Под него, пред носа, водата се издигаше високо, понасяше се край водовъртежи и зелени, блъскащи се една в друга, вълни, преди да се разбие на пяна. Корабът „Магия“ изглеждаше така уверен в своя път, както бе и самият Деймиън. Корабът сякаш бе част от него. Може би наистина беше.

Деймиън още си представяше силуета на „Пийкок“, очертан на хоризонта от последните златни лъчи на деня. Колко измамно далече изглеждаше той!

Но не достатъчно далече, за да се спаси.

Деймиън бе дал заповеди на хората си преди един час. Щяха да плават през цялата нощ с пълна скорост. „Магия“ бе един от най-бързите тримачтови морски кораби и екипажът му бе опитен. Знаеше

как да извлече максимална скорост от платната си. Нямаше да им е трудно да настигнат търговски кораб с трюм, пълен със стока.

И то каква стока! Чай. Ориенталски коприни. Подправки. Порцелан. За такава стока щяха да получат добри пари от колонистите в Америка. Който предложеше такива стоки на купувачите, щеше да спечели голямо богатство.

А който бе натоварил стоката, щеше да претърпи голяма загуба, когато му я отнемат.

Деймиън се усмихна мрачно. Да, нямаше да му е трудно да превземе „Пийкок“. Смяташе да изненада търговския кораб на зазоряване.

Обърна се, като усети движение зад гърба си. Оливър, помощникът му, пресичаше палубата с широки крачки.

— Готово ли е всичко? — попита го Деймиън, когато морякът се приближи.

— Да. Готово е. — Оливър тревожно се смръщи. — Удави ме, ако щеш, но не мисля, че планът ти е добър, Деймиън. За младата дама, имам предвид.

— Не съм те питал за мнението ти.

— Не, сър. Не си.

Деймиън се загледа в помощника си в очакване да продължи. Оливър никога не криеше мислите си. Затова Деймиън и сега не очакваше, че ще ги премълчи.

— Мисля, че ще е достатъчно да вземем товара от „Пийкок“. Дънуърди никога не е поемал толкова голям риск. Оставил е на кораба само петнайсет оръдия. Моряците му са по-малко от сто души и нито един от тях не струва много. И не нас ще очакват. Досега не сме имали по-лесна задача от тази.

Деймиън повдигна едната си вежда:

— Е, и?

— Не е ли достатъчно, че Дънуърди ще понесе загубата? Трябва ли да вземаме и госпожица Джеймисън?

— Да. — Строгийт глас на Деймиън прозвуча заканително.

— Тя е съвсем младо момиче. Няма нищо общо с корабите „Тейт“ и няма защо да я държиш отговорна за делата на Дънуърди. — Оливър замълча и след малко добави: — Според това, което съм чул, тя е невинно девойче.

Деймиън стисна устни, но не издаде по друг начин надигащия се в него гняв.

— А коя от жертвите му не е била невинна? Не беше ли невинен Маус, когато заради Дънуърди загуби окото си? Ами Професора? Ами ти, Оливър? Беше ли виновен? — Острият му поглед се премести върху грозния белег, който пресичаше лицето на Оливър. — Не помниш ли какво ти стори той? — Отново се обърна към хоризонта. — Няма да ѝ се случи нищо лошо. Няма да направим нищо повече от това, което вуйчо ѝ смяташе да извърши с нея. Навярно ние ще се грижим за нея по-добре, отколкото би могъл екипажът на „Гиневир“. Щом получим откупа, тя ще бъде върната на годеника ѝ, без изобщо да е пострадала.

Помощникът дълго мълча, после отговори:

— Както заповядаш, капитане.

Оливър едва успя да прикрие неодобрението си. И когато собственикът на кораба замълча, той се извърна и се отдалечи.

Деймиън се заслуша в отдалечаващите се стъпки на помощника си, докато те заглъхнаха сред шума на морето, а заедно с тях се изпариха и мислите му за племенницата на Фарли Дънуърди. Не искаше да мисли за нищо друго, освен за сладкия вкус на отмъщението. Вече си представяше с наслада изненадата по лицето на Фарли, когато капитанът пират се качеше на търговския кораб призори.

Фарли се отпусна в стола си и вдигна чашата портвайн до устните си. Отпи и вкуси с наслада богатия аромат, като задържа питието върху езика си, после бавно го глътна. Тогава напрежението започна да го напуска.

„Гиневир“ трябваше да е пристигнал преди два дни. Беше започнал да се страхува, че непочтеният капитан на този съмнителен кораб е избягал с парите му. Тревожеше се, че плановите му се объркват. Макар парите от брачния договор с Абърнати да бяха помогнали много за покриване на дълговете му, Фарли имаше нужда от още много пари, за да преодолее напълно загубите си в последно време.

Фарли стисна чашата, като си помисли за непрекъснато получаваните съобщения, че през последните три години корабите

„Тейт“ са обект на пиратски нападения. Съдовете му се завръщаха в Англия отново и отново с празни трюмове, а капитаните разказваха за бързоходния кораб „Магия“, който се появявал изневиделица, и за капитана пират, който им заръчвал да предадат поздрав от него на Фарли Дънуърди, докато хората му ограбвали всичко по-ценно от корабите.

Слава богу, предложението на Абърнати пристигна точно навреме. И добре, че племенницата му бе разумно момиче. Когато ѝ обясни колко близо са до разорение и как майка ѝ и баща ѝ ще завършат дните си без пукната пара и бездомни, тя разбра, че едва ли има друг избор, освен да приеме предложението на Абърнати за женитба.

Фарли отпи още малко портвайн и поклати тъжно глава.

Касандра щеше да му липсва. Едва ли щеше да чувства друг почти като свое дете, а и тя винаги бе проявявала голяма обич към него. Вярно, че той не ценеше особено Абърнати. Предполагаше, че има доста неприятен характер, а и прекалено много му харесваха силните напитки. Но беше богат и искаше Касандра достатъчно силно, за да е готов да плати за нея скъпо. Това бяха двете му най-добри качества. Единствените, които имаха значение за Фарли.

Бе приел предложението на Абърнати без колебание. Според него, целта винаги оправдаваше средствата.

Касандра се мятеше неспокойно в леглото. В сънищата ѝ се явяваха сватби и пиратски кораби. Единият сън се сливаше с другия, но и двата бяха безсмислени. Беше доволна, когато изведнъж се събуди.

Седна в леглото, сви колене пред гърдите си и ги обгърна. Напразно се опитваше да забрави сънищата си. Изглежда, господин Абърнати бе решил да се настани в мислите ѝ, независимо дали бе будна или спеше.

Не искаше да се омъжва за този човек, когото всъщност не познаваше — беше двайсет години по-стар от нея и го бе виждала само веднъж. Живееше отвъд океана, далече от родителите ѝ, от дома ѝ, от всичко, което обичаше. Но какво друго можеше да стори, щом вуйчо Фар ѝ обясни положението? Не можеше да позволи родителите ѝ да

бъдат хвърлени в затвор за длъжници, нали? Толкова страшна жертва ли беше това? Може би щеше да се научи да обича господин Абърнати. Може би...

„Но ти не го обичаш, Касандра. — От миналото изплува гласът на майка й.

— Ще го заобичам.

Потъмнелите сини очи на Реджина издаваха дълбока болка:

— Трябва да обичаш човека, за когото се омъжваш. Трябва да изпитваш истинска страст към него.

— И твоят брак е бил уреден, мамо, а се е оказал успешен.

— Да — бе отвърнала майка й с глас, тих като въздишка. — Бракът ми бе уреден.“

Спомни си тъгата, която пробяга по лицето на Реджина; и сега, както тогава, бе готова да заплаче.

Истинска страст. Винаги бе искала това, винаги бе мечтала за това. Точно по тази причина бе отхвърляла предишните предложения за женитба. Бе чакала да се влюби безумно. Искаше да се омъжи според гласа на сърцето си. Не бе искала да се учи да обича или просто да бъде доволна. Бе искала повече. Много повече.

Преглътна горещата буца в гърлото си. Нямаше полза да мисли за тези неща. Трябваше да мисли за дълга си към семейството. Вуйчо й не би поискал това от нея, ако имаше друг изход. Родителите и вуйчо Фар винаги й бяха давали, каквото пожелаеше. Никога не бяха я разочаровали. Затова и тя не можеше да ги разочарова — дължеше им твърде много.

Измъкна се от койката и както бе боса, се приближи до илюминатора, загледана в тъмата отвън. Лунната светлина танцуваше по мастилено черното море и осветяваше гребените на вълните, които се гонеха към хоризонта.

След това се сети за другия си сън, за пиратския кораб. Припомни си злия капитан от съня. Беше дебел и мръсен, каквито несъмнено са всички пирати. На бедрата му бяха препасани револвери, окървавена сабя бе втъкната в колана му. Поклащаше се, псуваше и заплашваше да върши с нея отвратителни неща.

Потръпна и се замисли дали корабът, който вуйчо й бе видял, наистина е пиратски. И побърза да се върне в леглото. Сгуши се под

одеялото на топло и сигурно място в очакване на нови, по-приятни сънища.

ВТОРА ГЛАВА

Призори „Магия“ леко приближи десния борд на „Пийкок“, без някой да го усети.

— Сега — спокойно каза Деймиън.

Британският флаг бе смъкнат от мачтата и на негово място свежият утринен вятър развя отличителното знаме на „Магия“.

Деймиън чу викове откъм другия кораб и разбра, че те току-що са открили, че това не е „Гиневир“. На „Пийкок“ настъпи ад, когато хората от екипажа осъзнаха, че са били измамани и може да платят с живота си. Но вече бе твърде късно и те го знаеха.

Във въздуха бяха дадени предупредителни изстрели с мускети, когато екипажът на „Магия“ започна да се качва на кораба плячка. Моряците от „Пийкок“ се предадоха със слаба съпротива. Само след няколко минути търговският кораб и всичко на борда му принадлежеше на Деймиън и хората му.

Деймиън изчака на своя кораб, докато изземат всички оръжия, а Фарли Дънуърди бъде изведен на палубата. След това пиратът се хвана за едно въже и прескочи с него разстоянието между двата кораба, като тупна само на няколко стъпки от собственика на „Тейт“.

Деймиън свали триъгълната си шапка и направи дълбок поклон пред човека, когото мразеше повече от всичко на света.

— Барон Кетъринг, удоволствие е да ви видя, милорд. Бях се отчаял, че никога няма да се срещнем.

Фарли стоеше с изкривена перука и развързана дантелена вратовръзка. Гледаше гневно Деймиън, но се преструваше на спокоен.

— Какво искате? Защо сте на моя кораб? — Погледът му се зарея към морето с отчаяние.

— Ако търсите „Гиневир“, губите си времето, сър. На кораба възникнаха... проблеми, така да се каже, и трябваше да се върне за ремонт в Англия. Баронът пребледня като платно. — Него очаквахте, нали? Жалко, че не казахте на екипажа да стреля срещу нас, но откъде

можехте да знаете, че ние ще дойдем вместо „Гиневир“? Корабите толкова си приличат, нали?

— Кой точно сте вие?

— Аз съм капитанът на „Магия“.

— „Магия“!? — Фарли промълви името с ужас.

Деймиън, доволен от играта си с противника, се засмя студено и безрадостно:

— А, значи сте чували за мен. Надявах се, че капитаните ви са предавали поздравите ми, но човек никога не може да е сигурен, когато изпраща послание.

— Дали съм чувал за вас? — възкликна Фарли. — Та вие почти сте ме разорили. По дяволите!

Деймиън зацъка с език:

— Да съм ви разорил? Боже, боже! Това не може да е вярно. Корабите „Тейт“ плават по моретата почти от трийсет години. Как бихме могли ние с екипажа ми да променим положението за толкова кратко време? — Приблужи се до барона и го погледна отгоре: — Разбира се, не бих могъл да ви разоря само за три години. Това би ангажирало всичките ми усилия. — Лицето на Фарли стана мораво червено: — Ааа, значи започвате да разбирате най-сетне. Да, милорд, търся вашите кораби, само вашите. Затова мнозина в Лондон започват да ви мислят за луд. Те наистина ви мислят за луд, нали, милорд? Или пък просто смятат, че правите глупави грешки и лъжете, за да се оправдаете? — Деймиън бавно разтегна устни в усмивка. — Но и в двата случая положението става трудно за вас в Англия, нали?

— Няма да ви се размине... — започна баронът.

— Няма ли? — вдигна вежда Деймиън. — На мене ми се струва, че ми се е разминало.

— Извинете, сър. — Оливър застана до Деймиън. Изглеждаше странно: донякъде развеселен, донякъде объркан. — Може ли да ви кажа нещо?

Деймиън отново погледна собственика на „Пийкок“ и усмивката му изчезна.

— Заведете барона при екипажа му — рязко нареди той на двамата моряци, които държаха Фарли. Проследи ги как изчезват по стълбите и се обърна към помощника си: — Какво има, Оливър?

— За дамата става дума. Изглежда, че не се радва на нашата компания. Да пукна, ако не се е заключила в каютата си и не иска да ни пусне.

— Заключила вратата си срещу банда пирати? — Деймиън пак се засмя. — Колко е умна!

През вратата Касандра чуваше как ограбват кораба.

Тъкмо бе започнала утринния си тоалет, когато изстрелите я предупредиха, че има беда. Без някой да ѝ казва, знаеше, че ще бъдат нападнати от пирати. Сякаш сънят ѝ ставаше действителност. Спусна се да заключи вратата си. След това, за по-сигурно, я подпря със стол — единствената вещ в каютата, която не бе закована за пода, като го наклони на задните крака и го притисна под бравата.

Барикадата изглежда беше добра. Няколко пъти се опитваха да отворят вратата, но като видяха, че е заключена, си отидоха.

— Какво ще стане с нас, госпожице Касандра? — попита плачевно прислужницата ѝ.

— Мързеливите простаци искат само това, което могат да вземат с лекота — отвърна тя, като се стараеше да се окуражи, както и да успокои нервното момиче, свило се наблизо.

И успя. Наистина се почувства по-добре. До такава степен, че се помъчи да измисли още няколко обидни думи за сганта пред вратата на каютата. От минута на минута ставаше все по-уверена, че няма да бъдат открити или няма да им причинят зло. Надяваше се, че вуйчо ѝ и екипажът са също така добре, както те с камериерката.

Но с внезапен трясък и шум от строшено дърво вратата се срути от пантите си. По пода се разхвърчаха парчета от счупения стол, а едно от тях падна в краката ѝ.

Касандра изпищя и се притисна към стената. Закри уста с дясната си ръка, за да не издаде нито звук повече. Но смелостта ѝ се изпари и тя зачака появата на пирата от сънищата си.

Нападателят трябваше да се приведе, за да влезе през счупената врата. Отначало тя видя само черната му коса — гъста и лъскава, завързана отзад с панделка. После той се изправи и тя бе потресена от ръста му. Беше доста над метър и деветдесет. Широка му бяла риза и

плътно прилепналите черни панталони разкриваха невероятно широките му плещи и силните мускули на краката и ръцете.

Не беше нито дебел, нито мръсен. Не носеше нито револвери, нито сабя, не залиташе и не я псуваше, както бе направил пиратът от съня ѝ. Поне засега.

Но когато го погледна в лицето, си помисли, че е по-страшен от всичко, което си бе представяла. Лицето му бе покрито с гъста черна брада, която криеше чертите му по-добре от всяка маска. Но не скриваше очите му.

Бяха черни като на демон, а изражението им отне и последната капка смелост на Касандра. Тези очи, черни като косата му, леденостудени и без всякакви чувства, сякаш я прободоха.

— Госпожица Джеймисън, предполагам. — Помете пода с триъгълната си шапка, като се поклони. — Радвам се да се запознаем.

Никога не бе чувала думи, които да звучат така фалшиво. Бе уверена, че той ѝ се подиграва.

— Аз съм капитан Деймиън от кораба „Магия“.

Устата и гърлото ѝ пресъхнаха, но тя продължи да го гледа безмълвно.

— Ще ви бъда задължен, ако ме придружите до палубата. — Отправи бърз поглед към камериерката, която се бе притиснала в един ъгъл. — Вие можете да останете тук, госпожице.

Касандра с мъка преглътна.

— Какво искате от мен? — попита с дрезгав глас.

Той отново леко кимна и посочи вратата:

— След вас.

— Къде... къде е... — Касандра отново преглътна. — Къде е вуйчо ми?

— Моля, госпожице Джеймисън. — Думите бяха любезни, но тонът му несъмнено бе заповеден.

И последните капчици смелост се изпариха. Със сведен поглед Касандра забързано прекоси каютата, направи широк кръг, за да го заобиколи, и излезе в коридора. Той вървеше точно зад нея — толкова близо, че тя сякаш усещаше топлината на тялото му.

Всичко изведнъж замря на главната палуба и пиратите прекратиха плячкосването. Настъпи тишина, дори и бризът сякаш онемя. Касандра усещаше погледите на мъжете — бяха почти като

физическо докосване. Не искаше да вижда очите им. Отправи поглед към хоризонта с предизвикателно вирната брадичка и скръстени на гърдите ръце.

— Е, това се казва хубава кобилка — промърмори някой наблизно. — Нямам нищо против да си поиграя с нея.

— Мистър Бинс!

При тази рязка заповед тя спря и се обърна. Ако преди очите на капитана ѝ се бяха сторили студени, сега те ѝ се видяха десет пъти по-студени.

Един младеж, не много по-възрастен от самата Касандра, излезе напред. Смъкна плетената шапка от главата си.

— Моля за извинение, госпожице — изломоти той. — Не исках да проявявам неуважение.

Касандра не знаеше как да отговори. Бе обградена от разбойници и главорези, оставена на благоволенieto на демона капитан, но ето че един от пиратите стоеше пред нея изчервен като ученик и я молеше за прошка. Тя погледна нервно към капитан Деймиън, но той се бе обърнал настрана. Проследи погледа му.

Откъм другия край на палубата към тях приближаваше слаб мъж със сини панталони и раирана риза. Касандра трепна, когато той приближи, без да може да откъсне поглед от грозния белег, пресичаш, дясната му буза. Кафявите му очи за миг се срещнаха с нейните, после са насочиха към капитана.

— Пленниците са заключени, капитане.

— Добре. Заведи госпожица Джеймисън на „Магия“.

Касандра бе изумена.

— Не смятате да ме сваляте от този кораб, нали?

Капитанът се обърна и я изгледа. Острият му поглед се задържа върху нея няколко мига, през които тя не смееше да диша, а после, колкото и да бе невероятно, се усмихна.

— Уверявам ви, госпожице Джеймисън, точно това смятам да направя.

Деймиън забеляза, че лицето ѝ пребледня, и си помисли, че тя ще припадне. Наистина леко се олюля; той посегна да я задържи, но тя се измъкна в мига, когато пръстите му докоснаха лакътя ѝ.

— Какво сте направили с вуйчо ми? — попита тя настоятелно.

— Нищо му няма.

— Искам да го видя!

Деймиън поклати глава:

— Невъзможно е. Оливър, заведи я в каютата ѝ.

— Няма да отида. — Касандра се изви настрани и очевидно бе изпълнена с решимост.

Деймиън сграбчи ръката ѝ, преди да се е отдалечила и на две крачки, и рязко я обърна към себе си:

— Предлагам да не се опитвате повече да правите това, госпожице Джеймисън! Не търпя бунтове на корабите си.

Сините ѝ очи се разшириха. Добре очертаните ѝ устни се свиха и тя го изгледа в упор. Въпреки волята си, Деймиън се почувства виновен. Тя наистина бе невинна овчица, както смяташе Оливър.

Също тъй бързо, както се бе появила тази мисъл, той я изтласка от ума си, обзет от гняв. Момичето бе племенница на Фарли Дънуърди. Това оправдаваше намеренията му спрямо нея.

Тя се стегна и не се предаваше:

— Какво смятате да правите с мен?

Какво наистина смяташе той?

Не можа да намери отговор и осъзна, че Бинс бе прав. Тя наистина бе хубава кобилка. Сребристо русата ѝ коса, все още в безпорядък след съня, падаше като мек облак по светлорозовия ѝ халат. Лицето ѝ бе деликатно, нослето — леко вирнато, устните — нежнорозови, а кожата на лицето — като крем. От дълбините на тъмносините очи се излъчваше силен характер. Не беше от онези глезли, които при най-малкото препятствие започват да хленчат. Прииска му се да докосне устните ѝ, за да види дали са толкова сладки, колкото изглеждат. Прииска му се...

Тя го ритна по глезена.

Изненадан, той кресна от болка:

— По дяволите, момиче!

Тя се освободи от ръката му и хукна към каютата на вуйчо си, а полите ѝ се вдигнаха почти до коленете. Като че ли можеше да избяга от борда на кораба. Малката глупачка!

Деймиън силно изруга и черните му очи обходиха палубата. Моряците отново се заеха с плячката, слепи и глухи за това, което бе станало между дамата и капитана. Той не чу подигравателен смях, макар да знаеше, че те положително се смеят. Тази шега не му хареса.

Като все още проклинаше под нос, тръгна след непокорната си пленница.

— Вуйчо Фар! Помогни ми, вуйчо Фар!

Касандра отвори с трясък вратата на каютата му, но там нямаше никой. Знаеше, че ще бъде така, но все пак се бе надявала. Огледа се. Всички ценни предмети бяха отмъкнати. По пода бяха разхвърляни книжа. Завивките бяха смъкнати от койката, а дюшекът бе разпран. Всяко кътче говореше за насилие.

— Вуйчо Фар — пошепна тя безпомощно.

„Скрий се — крещеше вътрешният ѝ глас. — Намери място да се скриеш, преди да е станало твърде късно!“

Сърцето ѝ лудо биеше. Тя се обърна, за да се подчини на инстинкта си, но вече бе късно. Пътят ѝ бе препречен. Огромната фигура на капитана изпълваше рамката на вратата.

— Той е в трюма, госпожице Джеймисън, и ако не искате да ви сповети същото на борда на „Магия“, предлагам ви да ми сътрудничите.

Касандра усети хладните му сърдити думи като физически удар.

Бе чувала да се разказва на ухо за униженията, на които пиратите подлагат пленените жени. Нямаше да се остави като тях — без никаква съпротива.

— Не се приближавайте към мен! — предупреди го тя.

Той влезе в каютата и я изпълни цялата: всякакъв изход бе отрязан.

Обзета от страх, тя отново поиска да го ритне, но този път не улучи.

— По дяволите, момиче! — изкрещя той. — Достатъчно!

Повдигна я с бързо движение на ръката и я метна на рамо. Главата ѝ висеше на гърба му. Понесе я с широки крачки към палубата.

— Свалете ме — настояваше тя. Удряше с юмруци по гърба му и го риташе. — Свалете ме, казах!

— Млъкни! Иначе ще ти запуша устата.

Тя се умълча, защото не се съмняваше, че той ще направи точно това.

От всички страни се понесе висок груб смях. Вдигна глава, но от падналите над очите ѝ гъсти коси не можа да види нищо. Честно казано, бе доволна, че не ги вижда. Предпочиташе да мисли, че това е само ужасен кошмар.

Когато отново погледна надолу, видя, че човекът, който я бе пленил, стои на парапета на кораба. Изведнъж двамата полетяха над океана и дъхът ѝ спря. А когато краката му отново докоснаха палуба, въздухът излетя със свистене от дробовете ѝ.

Пиратски кораб. Тя беше на пиратски кораб! Бе пленница на самия дявол. Безпомощна бе да се брани от него. Дори с голи ръце той можеше да я пречупи на две. Господ да ѝ е на помощ, каква можеше да направи?

Някъде с трясък се отвори врата. След миг Касандра бе стоварена грубо върху койката. Но тя веднага се изправи на колене и отметна косите от лицето си.

Той стоеше разкрачен пред нея и я гледаше, сякаш бе хлебарка, която се готвеше да смаже.

— Не трябва да се страхувате от мен, госпожице Джеймисън — каза той презрително. — Вие не притежавате нищо, което да ми трябва.

С тези думи той се обърна и излезе. Касандра чу как се превърта ключът, след това стъпките му се отдалечиха. До нея вече долитаха само приглушените гласове на пиратите, които довършваха плячкосването на „Пийкок“.

За първи път в живота си Касандра бе съвсем сама, без човек, към когото да се обърне за помощ.

Огледа малката каюта без илюминатор. Стените бяха толкова близо една до друга, че не оставаше въздух. Колко ли време смяташе да я държи затворена тук?

„Не трябва да се страхувате от мен, госпожице Джеймисън. Вие не притежавате нищо, което да ми трябва.“

Запита се дали това, което каза, е вярно. И ако не беше, как можеше да се спаси от него?

Сърцето ѝ се сви от страх. Облегна се на стената и зачака.

ТРЕТА ГЛАВА

Касандра подскочи, когато чу да се превърта ключът. От часове чакаше капитанът да се върне. Бе си представяла как той върши стотици ужасни и срамни неща. Бе се чудила дали, когато свърши с нея, ще я убие, или ще я остави да живее, за да страда от нови унижения.

Сега той бе тук и времето на догадките свърши. Изправи се до леглото, метна коса на раменете си и вдигна високо глава. Нямаше да позволи на този разбойник да види, че се страхува от него. Щеше да го гледа право в очите и да издържи. Той можеше да насили тялото ѝ, но не можеше да я сломи. Касандра Джеймисън бе от по-твърдо тесто.

Вратата се отвори, но от другата страна не се появи капитанът. В каютата влезе дребен човек, не по-висок от самата нея, с гъста руса коса и кръгли очила, кацнали на клюновидния му нос. Носеше дълго черно палто и кафяви бричове. В ръцете си държеше поднос. Изпод кърпата, която го покриваше, се носеше приятен аромат. От него стомахът ѝ се сви и Касандра осъзна, че не бе хапвала нищо от вечерта.

— Помислихме, че може да сте гладна, госпожице Джеймисън. — Човекът остави подноса на масата близо до вратата. Обърна се към нея и продължи: — Позволете ми да се представя. Казвам се Томас Удроу, но всички от екипажа на този кораб ми викат Професора. Надявам се и вие да ме наричате така. — След това огледа каютата. — Нуждаете ли се от нещо друго? Ще се опитам да ви го доставя.

— Нужно ми е да се махна от този кораб. Нужно ми е да се върна при вуйчо си.

Професорът се усмихна притеснено и поклати глава:

— За съжаление, това е единственото нещо, което не мога да направя за вас. — Сви рамене и добави: — Освен това, още преди няколко часа изоставихме „Пийкок“.

Тя отдавна бе разбрала, че е станало тъкмо това. Беше усетила движението на кораба и знаеше, че пътуват с пълна скорост.

— И кой е този капитан Деймиън? Къде ме е повел?

— Нямам право да ви казвам това, но ви уверявам, че на борда на „Магия“ няма да ви се случи нищо лошо. Не трябва да се страхувате. Капитанът е почтен човек. И не понася непочтеност в екипажа си.

— Почтен? Но той е пират. Той е просто един обикновен крадец.

Професорът поклати глава:

— Грешите, госпожице Джеймисън. Не е толкова просто. — Направи жест към масата и я покани: — Елате и седнете. Готвачът пригответи нещо специално за вас.

Издърпа пейката, за да седне тя, и в този миг Касандра забеляза, че три пръста от дясната му ръка липсват. Бяха останали само палецът и кутрето.

Той проследи посоката на погледа ѝ.

— Морето може да бъде и страшно — поклати глава Професора, сякаш ѝ обясняваше липсата на пръстите си. — Както и мъжете, които плават из него.

При тези думи тя си помисли за черния и опасен капитан на „Магия“. Отново се замисли каква ли съдба ѝ е отредил. Усети, че смелостта ѝ изчезва, и изправи гръб. Нямаше да покаже, че се страхува.

Професорът отново посочи масата:

— Елате да хапнете нещо, госпожице Джеймисън, моля ви. Няма никакъв смисъл да стоите гладна.

Касандра не знаеше какво да мисли за този човек. Говореше също като джентълмен. Носеше чисти и спретнати дрехи. В никакъв случай не отговаряше на представата ѝ за пират грабител. Какво правеше такъв човек на пиратски кораб?

— Когато се нахраните, имам заповед да ви заведа на палубата на разходка. Ако не причинявате неприятности, капитанът обяви, че може да се разхождате три пъти дневно.

Тя изпита огромно облекчение, но не смяташе да позволи на Професора да забележи.

— Колко щедър е капитанът! — изрече с презрение тя.

— И аз мисля така. Наистина е много щедър. — После я погледна въпросително: — Имам ли думата ви, че ще правите, каквото ви се казва?

Искаше ѝ се да отхвърли предложението, но вече започваше да страда от теснота в каютата. Винаги бе мразила затворените

помещения, а тази малка стая без прозорци беше като един от най-лошите ѝ кошмари. Ако скоро не видеше малко синьо небе и не поемеше свеж въздух, можеше да се закълне, че ще се побърка.

— Няма да създавам неприятности — отвърна с неохота, презирайки се за слабостта си. Беше се предала толкова лесно. *„Трябваше да имаш повече гордост — каза си Касандра. — Трябваше да се бориш по-упорито.“*

— Добре — усмихна се Професора и тръгна към вратата. — След малко ще се върна за вас.

Докато слушаше как ключът отново се превърта, Касандра се закле, че следващия път няма да се подчини така лесно.

— Деймиън?

Капитанът вдигна поглед от корабния дневник, когато Професора влезе в офиса, разположен в съседство с голямата каюта.

— Извинявай, че те безпокоя, но идвам във връзка с госпожица Джеймисън.

— Какво има? И теб ли те ритна?

— Не — засмя се Професора. — Мисля, че тя иска да нарани физически само теб.

— Не се и съмнявам. — Деймиън се облегна на стола в очакване приятелят му да продължи.

— Май си забравил нещо, Деймиън. Не може да искаш госпожица Джеймисън да живее само по нощница. Тя има нужда от дрехите си, от четка за коса и от всичко необходимо на една жена, за да бъде животът ѝ цивилизован.

— Сандъкът ѝ трябва да е при плячката. Погрижи се да го намерят и да ѝ го занесат.

— И освен това — каютата ѝ. Сигурно би могъл да я настаниш другаде. Там едва има място да се завърти човек.

— Да не искаш да я настаня в моите помещения, Професоре?

Професорът сви рамене:

— Може. Не бях мислил за това. — Обърна се бавно, погледна през вратата към спалнята и попи всяка подробност от голямата каюта. — Разбира се, тази е по-голяма и по-удобна. — Очите му се спряха върху капитана: — Да, мисля, че тук ще се чувства по-добре.

Деймиън усети как в него се надига гняв. Избута стола си назад, стана и тръгна към илюминаторите. Скръсти ръце на гърба си и се загледа в пенливата следа, която оставяше корабът, като през цялото време се мъчеше да овладее гнева си.

— Забравяш, че е племенница на Дънуърди — каза той накрая.

— Но не е Дънуърди.

— Той се отнасяше с нея като с дъщеря. Може ли тя да е различна от човека, който е помогнал в отглеждането ѝ?

Професорът се приближи зад него.

— Може би ще разберем — отвърна тихо той.

— Нямам желание да научавам за госпожица Джеймисън нищо повече от онова, което вече знам.

Но още докато произнасяше това, образът ѝ изплува пред очите му: сребристата коса като лунна пътека в океана, нежните извивки под розовия халат, страхът в тъмносините ѝ очи и враждебността в погледа ѝ.

Упорито сви устни и отсече:

— Ще остане, където е!

— Както кажеш, капитане — отвърна Професора.

След миг Деймиън чу вратата на каютата му да се затваря. Изпусна дълга въздишка и прокара ръка през косата си. Какво, по дяволите, им ставаше на всички? Бяха ли забравили плановите си? След всичко, което Фарли им бе причинил, толкова ли ужасно бе малкото неудобство, което трябваше да изтърпи муселиновата кукла? Нямаше да ѝ се случи нищо лошо. Нямаше да умре на неговия кораб. Щом приберяха откупа от Абърнати, щяха да му я изпратят. Всичко бе толкова просто.

Извърна се от прозореца и веждите му се сключиха сърдито, когато видението в розово отново се върна.

По дяволите! Нямаше да направи нищо, което вуйчо ѝ не бе възнамерявал да стори. Фарли бе този, който организира племенницата му да бъде отвлечена от екипажа на „Гиневир“. Фарли, подтикван — както винаги — от алчност, беше този, който искаше да вземе и откуп, освен парите по брачния договор. Фарли не се тревожеше, че племенницата му може да бъде физически наранена.

А щом вуйчо ѝ, човек от собствената ѝ плът и кръв, не се тревожеше, защо трябваше да се притеснява Деймиън?

Като изсумтя презрително, той изхвърча от каютата. С големи, решителни крачки бързо стигна до кърмата. Морякът на щурвала хвърли поглед към лицето на капитана и бързо отстъпи встрани.

Деймиън винаги се успокояваше, когато усещаше в ръцете си допира на кормилото. Изпитваше наслада от предизвикателството да управлява кораба, независимо дали вятърът духа в гърба му, или трябва с борба да извоюва всеки сантиметър напред. Но най-много ценеше това, че именно той решава накъде да върви. Нямаше кой да му казва какво да прави. Беше капитанът на този кораб. Капитан на собствения си живот.

Тъкмо бе започнал да се успокоява от слънцето и полъха на вятъра по лицето си, когато видя на палубата Професора. Беше хванал под ръка Касандра Джеймисън, все още по розов халат. Касандра дълбоко пое въздух няколко пъти. Само за миг тя забрави, че е пленница на пирати и главорези. Благодарна беше, че са ѝ разрешили да излезе от тесния затвор, който ѝ бяха отредили. Не можа да се сдържи и се усмихна на Професора.

— И аз се чувствам така — поклати глава той, сякаш двамата имаха обща тайна.

Тя извърна поглед, защото не искаше да насърчи зараждането на приятелски чувства помежду им. В края на краищата, и той положително бе неин враг, както капитанът на кораба.

Капитанът...

Видя го на щурвала. Ако не бе огромният му ръст, тя нямаше да го познае. Дългата брада я нямаше и за първи път Касандра видя изненадващо красивото му лице. Имаше силна квадратна брадичка. Кожата му бе загоряла от вятъра и слънцето. Гъсти черни вежди закриваха дълбоките му очи.

Очите му...

Погледите им се срещнаха през палубата и дори от такова разстояние тя почувства колко внимателно я изучава той.

От този поглед Касандра остана прикована на място.

„Какво иска той от мен“ — искаше да попита, но нямаше глас.

— След няколко седмици това изпитание ще свърши за теб — увери я Професора в отговор на немия ѝ въпрос. — Ще се погрижим да стигнеш при годеника си в Каролина.

Касандра се обърна към него изумена:

— Откъде знаеш за господин Абърнати?

— Ще влезем във връзка с него за откупа ти, разбира се. Предполагаме, че щом си била на път да се омъжиш за него, той ще пожелае да го плати.

Откуп! Значи заради това е била пленена. Смятаха да вземат откуп. Отговорът я задоволи само за миг. След него изникнаха нови въпроси.

Ами ако Абърнати откажеше да плати? В края на краищата, те не бяха женени. Ами ако той решише, че тя не си струва парите? В Чарлстън положително имаше и други млади жени, за които можеше да се ожени с много по-малко неприятности и много по-малко разноси. Какво щяха да правят тези разбойници с нея, ако Абърнати откажеше да плати, за да му я върнат?

Опита се да не обръща внимание на буцата, която се сви в стомаха ѝ, като намери аргументи срещу собствените си опасения. Разбира се, господин Абърнати щеше да плати сумата. Бе преценил, че тя е достатъчно добра, за да се ожени за нея, и че цената ѝ е висока, щом бе предложил значителна сума в брачния договор. Той, естествено, щеше да се погрижи откупът да бъде изплатен, а тя да бъде отведена при него. Не беше безсърдечен човек, който би я изоставил.

Наистина ли?

Да! Не беше безсърдечен. Разбира се, че не беше. Господин Абърнати беше... той беше... Но какъв точно беше нейният годеник?

Този въпрос нямаше отговор, той само възникваше отново и отново.

Как щеше да постъпи Абърнати с нейния откуп?

Вече нищо не ѝ изглеждаше сигурно. Само допреди няколко седмици животът ѝ протичаше в ред, всичко бе известно. Светът ѝ се въртеше около всекидневната дейност на най-близките: баща ѝ, майка ѝ, вуйчо ѝ. Всяка сутрин, когато се събудеше, знаеше какво я очаква. В живота ѝ наистина липсваха емоции, но в него липсваха също така опасността и страхът. Тя бе доволна, до голяма степен доволна.

Но сега, изглежда, бе лишена от всякаква сигурност. Бе заобиколена от неизвестност. Никога не бе срещала хора като тези. Нито пък познаваше човека, за когото вуйчо ѝ бе уредил да се венчае. Не знаеше какво да очаква, от когото и да е.

Изведнъж всичко това ѝ се стори непоносимо.

— Бих искала да се върна в каютата си — каза тя тихо, като с мъка удържаше сълзите си.

Обърна се и заслиза по стълбите, преди Професора да възрази. После повдигна полите до глезените и затича по коридора, към малката каюта. Щом се озова вътре, Касандра се строполи на койката, зарови лице във възглавницата и избухна в ридания.

Деймиън спря пред вратата и се послуша. Чувахе само тишината, но знаеше, че през по-голямата част от вечерта Касандра бе плакала. Знаеше, защото най-напред Оливър, а след това и Професора му бяха казали.

Не би трябвало този въпрос да ги тревожи. Така би постъпила всяка жена при подобни обстоятелства. Щеше да забрави сълзите си, щом стигнеше колониите. Щеше да е негова пленница само още няколко седмици. Нейната деликатност и чувствителност нямаше да бъдат сериозно засегнати. Всъщност тя можеше да разкраси описанията и да създаде вълнуващ разказ за седмиците, прекарани на „Магия“.

„Нека си плаче“ — каза си той и се обърна, за да си върви.

Но нещо го върна назад. Завъртя ключа и вдигна резето, после спря за миг.

Какъв смисъл имаше да я вижда, да говори с нея? Никакъв.

Рязко отвори вратата.

Тя лежеше настрани на койката, притиснала възглавницата до гърдите си, със свити нагоре колене. Сребристата ѝ коса се бе разпиляла по чаршафите. Розовият ѝ халат се бе разтворил и откриваше част от бялата нощница.

Той влезе в каютата, а погледът му спря на лицето ѝ.

Лесно можеше да се разбере, че е плакала. Очите ѝ бяха подпухнали, страните ѝ — мокри от сълзи. Изглеждаше доста по-млада и още по-безпомощна от непокорната млада дама, която го бе ритнала по крака едва тази сутрин.

С бърз поглед обходи оскъдната обстановка в каютата. Преди да стане капитан на собствен кораб, той бе спал в помещения, по-малки и от това. Всъщност бе сметнал, че е късметлия, когато получи правото

на собствена каюта. Бе прекарал много месеци в претъпканото с десетки други моряци спално помещение за екипажа под палубата.

Тя стреснато възкликна и той отново се обърна към койката.

Касандра се бе изправила на леглото с подвити под себе си крака, все още стиснала възглавницата пред гърдите си.

— Какво искаш? — попита тя рязко. Очите ѝ бяха разширени от страх.

За миг той не можеше да направи друго. Само я гледаше. Мина му мисълта, че никога не е виждал толкова прекрасно същество, въпреки подутите от плач очи и разрошената коса. Както и сутринта, му се прииска да я целуне по устните — по така мамещите устни.

— Ако ми сториш нещо, ще заплатиш с живота си — предупреди го тя, смело вирнала брадичка нагоре. — Вуйчо ми е важен човек в Англия. Той ще се погрижи да те хванат и да те обесят на най-близкото дърво.

Нежните мисли на Деймиън се изпариха, изтласкани от гняв.

— Познавам вуйчо ти, госпожице Джеймисън. Повярвай ми, той ще измисли за мен нещо много по-лошо от това, просто да ме обеси. — Сви ръце в юмруци и продължи: — Много съм научил от него.

Касандра се сви назад, сякаш бе изплашена, че той ще ѝ покаже какво е научил. Страхът ѝ усили гнева му. Деймиън се дразнеше от това, че тя се ужасява от него, докато всъщност вуйчо ѝ толкова умело раздаваше болка и смърт.

— Честна дума, госпожице Джеймисън, никой няма да е пощастлив от мен, когато напуснеш кораба ми.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Касандра повече не си позволи да изпада в самосъжаление или да плаче. Вместо това се стегна, решена да не позволи на пиратския главатар да разбере, че се страхува.

Но той почти нямаше възможност да види нито страха, нито решимостта ѝ. Деймиън не се върна в каютата ѝ през следващите дни. Тя го зърваше само докато се разхождаше по палубата. Когато го гледаше, застанал до щурвала на големия кораб, той сякаш изобщо не забелязваше присъствието ѝ. Погледите им нито веднъж не се срещнаха.

Не че за нея това бе от значение. Нямаше какво да каже на този човек. Всъщност, ако той някога ѝ проговореше, тя се бе приготвила да му каже какъв демон, какъв мръсник е. Търсеше и други обидни думи, за да опише за какво долно същество го приема, и бе отчаяна, че речникът ѝ, за съжаление, бе беден на подходящи изрази.

Единственият източник на утеха за Касандра, докато корабът продължаваше да пътува на запад, беше Професора. Именно той донесе в каютата — на втория ден, откакто беше на „Магия“ всичките ѝ вещи: сандъкът, пълен с дрехи, четки, огледала, дори и няколко скъпоценни книги — на втория ден, откакто беше на „Магия“. Именно Професорът я извеждаше на разходка по палубата, като ѝ даваше възможност поне за малко всеки ден да напуска затвора на малката каюта. Винаги се отнасяше с уважение към нея, понякога се усмихваше дружески, насърчаваше я с по някоя и друга дума.

Касандра се бе опитала да не го хареса. Нали и той бе един от разбойниците, които я бяха отвлekli. Всички пирати с положителност бяха лоши хора с черни души, също като капитана на „Магия“. Но тя разбра, че ѝ е трудно да устои на дребните услуги на Професора. А, освен това, имаше страхотна нужда от приятел.

И така, тя постепенно започна да му вярва, че на кораба няма да ѝ се случи нищо лошо. Постепенно започна да си мисли — при толкова много време на разположение — какво ли прави такъв човек

като Професора на борда на пиратски кораб и как е възникнала дружбата му с капитан Деймиън.

Касандра се държеше с две ръце за перилата, наслаждавайки се на вятъра духащ в лицето ѝ, като знаеше, че скоро Професора ще ѝ каже, че е време да слиза долу.

— До падането на нощта ще излезе буря — подхвърли той.

— Откъде знаеш? — попита тя и вдигна поглед към тъмносиньото небе, изпъстрено с пухкави облаци.

— Виждаш ли сивкавия оттенък на небето? — посочи Професора.

Тя кимна.

— А сега виж там — ореола около слънцето. Той предсказва лошо време. — Професорът нагласи очилата на края на носа си, все още загледан замислено в океана. — Не обичам да пътувам с кораб, но през последните пътувания научих някои неща.

— Щом не обичаш, защо си тук?

— Защото... — Той се обърна с гръб към перилата и отправи поглед към кърмата. — Дължа живота си на Деймиън.

Тя също се загледа в капитана.

Деймиън стоеше разкрячен, с ръце на щурвала, а бялата му риза се издуваше от вятъра. Докато го гледаше, Касандра не изпита нито страх, нито омраза, а само прецени гледката пред себе си. Никога не би могла да си представи друг, който така да е свързан с кормилото на кораба. Той беше... великолепен.

Обърна гръб на капитана, ядосана, че си е позволила такава мисъл.

— У дома, в Англия, бях учител — продължи Професора, без да забелязва вълнението ѝ. — Запознах се с моята Сара, когато братята ѝ ми станаха ученици. Сара и аз се влюбихме и искахме да се оженим, но родителите ѝ не бяха съгласни. Сара беше много красива и те смятаха, че може да си намери някой по-добър от мене — един беден учител. — Той се усмихна тъжно. — Прави бяха.

Касандра погледна човека до себе си. Все още бе впил поглед във водата, но тя разбра, че Професора всъщност гледа в миналото си. Не беше сигурна дали дори не е забравил за нейното присъствие до него.

— Решихме да избягаме, да напуснем Англия и да започнем нов живот в колониите. Подписахме договор, че ще работим там, за да изплатим пътя си до Америка. Нямахме представа какво ни очаква. — Гласът му стана тих. — Натъпкаха ни четиристотин души в кораб, който можеше да побере само половината. Мнозина се разболяха. Бяхме в морето само две седмици, когато и Сара отпадна.

Професорът замълча, а на Касандра сърце не й даваше да го помоли да продължи. Страхуваше се, че вече знае края на историята.

— Известно време мислех, че ще се оправи. — Говореше толкова тихо, че тя трябваше да се напегне, за да го чуе. — Но Сара се нуждаеше от по-добра храна. Сигурен бях, че екипажът не яде помията, с която хранеха нас. Отидох да попитам капитана. Той ме изпрати при собственика на кораба.

Лицето му помръкна. Кафявите му очи проблясваха от гняв, какъвто не бе виждала по-рано.

— Отказа да ми помогне. Каза, че ако Сара умре, това ще означава повече храна за останалите. За него нямаше значение какво ще стане с нея.

Касандра се пресегна и сложи ръка на рамото му. Той, изглежда, не забеляза.

— Опитях се да открадна малко хляб от камбуза, но ме хванаха. — Вдигна дясната си ръка. — Това беше наказанието ми.

Касандра се изуми:

— Отрязали са пръстите ти заради това, че си взел хляб?

— Виждал съм и по-тежки наказания за по-дребни престъпления. — Професорът я погледна. — Сара умря след няколко дни. И аз исках да умра. И така щеше да стане, ако не беше Деймиън. — Той замълча.

— Какво — Деймиън? — подкани го тя.

Професорът погледна към небето:

— Вятърът май се усилва. По-добре да слезем долу, преди да ни връхлети бурята.

— Какво направи Деймиън? — настоя Касандра и погледът ѝ за втори път се отправи към щурвала.

Професорът я хвана за ръка:

— Може би капитанът сам ще ти каже някой ден.

Те неохотно тръгна с него. Щеше да го притисне да ѝ разкаже повече подробности, когато ѝ донесе вечерята. Тогава Професора винаги бе разговорлив. Щеше да измъкне някак си историята от него. И, разбира се, нямаше никакво намерение да пита Деймиън за това.

Погледна за последен път към щурвала.

„Великолепен...“

Бурята връхлетя кораба през последния час преди здрачаване. Дойде откъм север с високи вълни и силен вятър. Пухкавите бели облаци от следобеда потъмняха и изпълниха небето с гръм, а не след дълго започнаха да се изсипват потоци дъжд.

Облечен в мушам, Деймиън стоеше на кърмата, привързан за щурвала, за да не бъде изхвърлен зад борда от огромните вълни, които се издигаха над кораба. Издаваше заповедите си, като крещеше, но се съмняваше дали някой от екипажа го чува през воя на вятъра. Но това нямаше голямо значение, тъй като екипажът беше с него вече от три години, а някои моряци — дори от повече. Знаеха задълженията си и ги изпълняваха добре.

„Магия“ се издигаше с най-силните вълни: здравите мачти с навити платна се огъваха като огромни арки и скърцаха под напора на вятъра. Палубите бяха залети от вода, която си пробиваше път надолу и обливаше всичко. В един момент изглеждаше, че морето ще погълне кораба, както грамадна котка гълта мишката.

Битката продължи часове: вълна след вълна се разбиваха в корпуса и подмятаха кораба от една страна на друга.

Деймиън отвърщаше на атаките, решен да победи. Беше в стихията си, наслаждаваше се на това изпитание на волята. Морето бе и най-добрият му приятел, и най-злият му враг. То го подтикваше да се бори все по-упорито. Деймиън съзнаваше, че това е борба за оцеляване. И щеше да докаже още веднъж, че не може да бъде унищожен. Никога не бе се предавал.

Бе почти полунощ, когато дъждът изведнъж спря. Вятърът вече не свистеше в такелажата. Гигантските вълни утихнаха и морето започна спокойно да полюшва кораба. Вместо черните облаци се появиха звезди. Сякаш изобщо не бе имало буря.

Докато крачеше по главната палуба, Оливър свали мушамата си. Следваше го още един моряк.

— Беше като в ада, нали, Деймиън? — извика Оливър, докато вземаше стъпалата към щурвала по две наведнъж. — На моменти бяхме между водата и вятъра и много добре го усещахме.

— Какво е положението? — попита Деймиън помощника си, докато той му помагаше да се развърже от щурвала.

— Доста добро. Товарът е непокътнат, макар и поизмокрен.

По време на бурята Деймиън не бе мислил за нищо друго, освен за запазването на кораба си, но сега, когато всичко бе отминало, той си спомни за пътничката.

— А как е госпожица Джеймисън?

— Още не съм проверил.

Деймиън прекара ръце през косата си, изцеди водата от нея, а тя се стече по гърба му като поток.

— Аз ще я нагледам на път за каютата си. — Погледна моряка, който бе заел мястото му зад кормилото. — Ако вятърът отново се усили, изпрати да ме извикат.

— Да, капитане.

— Оливър, поemi управлението.

— Да, капитане.

Касандра се бе хванала здраво за койката, защото се опасяваше, че може внезапно да бъде изхвърлена в другия край на стаята, както бе станало няколко пъти по време на бурята. Когато не се опитваше да се предпази от удар в стените, тя с всички сили се стараше да не се удави. Водата бе заляла пода и тя започна да се убеждава, че потъват.

И изведнъж всичко утихна така внезапно, както бе започнало.

Тишината не ѝ харесваше повече от рева на бурята. Затворена в тъмната каюта, тя бе безпомощна и не можеше да се опита да избяга. Ами ако корабът потъваше, а тя бе оставена тук, за да замлъкне завинаги в този воден гроб?

Никога не бе приемала с такава радост звуците като сега, когато ключът се превъртя в ключалката. Скори от койката, готова с удоволствие да види Професора, който щеше да я успокои, да ѝ каже, че опасността е минала.

Но на прага застана Деймиън, вдигнал високо фенера си. Мократа риза бе прилепнала към тъмната му кожа и очертаваше мускулите на гърдите, раменете и ръцете. Черната му коса бе сплъстена. Тя знаеше, че той е прекарал последните няколко часа навън, в бурята, но въпреки това не изглеждаше уморен. В него имаше такава жизненост, че тя сякаш изпълваше каютата и караше дори въздухът да трепти.

— Ооо... — като полъх на вятър изрече тя. — Помислих си, че е Професора.

— Никой преди не ме е бъркал с него — засмя се той.

Касандра си помисли за приятеля си: не по-висок от метър и шейсет, с гъста руса коса и воднисти кафяви очи зад кръглите очила — как можеше да бъде сбъркан с тъмното лице пред нея. Не се сдържа и отвърна на усмивката на Деймиън.

— Не, няма вероятност някой да ви сбърка.

Нима е възможно една жена да изглежда хубава с мокра коса, която виси на кичури по лицето ѝ, с рокля, подгизнала от вода? — чудеше се той, докато гледаше надолу към Касандра.

— Дойдох да видя как си издържала на бурята.

Докато говореше, той се приближи и запали фенера ѝ от своя.

— Малко съм поочукана, но мисля, че няма нищо сериозно. — С жест на самоирония разтри задните си части. — Засегната е може би само гордостта ми.

Имаше кураж тази девойка. Колкото и да не му се искаше, Деймиън можеше само да ѝ се възхищава за това.

— Всички други добре ли са? Няма ранени или изгубени по време на бурята, нали? — попита тя. — Ами Професора? Добре ли е?

Беше ли възможно тя да мисли за другите, преди да помисли за себе си — племенницата на Фарли да се държи толкова несебично? Макар да му бе трудно да го повярва, изглежда, беше точно така.

— Капитане? — В гласа на Касандра звучеше тревога. — Той не е бил... не е...

— Най-вероятно лежи на койката си и благодари на Бога за милостта му. Обикновено точно това прави след буря, щом му премине морската болест.

Лицето на Касандра имаше странен израз — комбинация от гримаса и усмивка.

— Той казваше, че не е добър моряк. — Говореше по-скоро на себе си, отколкото на него. След това вдигна глава и очите им отново се срещнаха. — Честно казано, бях ужасена. Мислех си, че всички ще загинем.

Никога не бе виждал очи с точно такъв цвят. Толкова наситено сини. Толкова ясни и открити. Имаше чувството, че вижда чак до дъното на душата ѝ. А и тези устни — розови, сладки и...

— Вуйчо ми е разказвал за силни бури, но самата аз никога не съм попадала в такова положение.

Вуйчо ѝ. Фарли Дънуърди!

Деймиън изведнъж почувства хлад.

— Радвам се, че си добре, госпожице Джеймисън — каза той рязко и се обърна. — Ще накарам някой от екипажа да провери има ли сухи постелки, но навярно ще трябва да се примириш с тези, както и всички ние. Ако имаме късмет, няма да ни застигат нови бури.

— Капитане? — Гласът ѝ го спря на прага.

Той се обърна и отново я изгледа.

— Благодаря, че се заинтересувахте от мен.

Той не отговори, а затвори и заключи вратата след себе си.

Касандра скръсти ръце на гърдите си, като се опитваше да се стопли. Бе ѝ станало студено изведнъж, неочаквано, точно преди Деймиън да излезе от каютата.

Отпусна се на пейката пред масата, все още обхванала рамене, и мислеше за посещението на капитана. Предполагаше, че е дошъл просто да я провери, както би проверил и останалите си ценни стоки. Една мъртва пленница не би донесла голям откуп.

Но все пак имаше един миг, когато той се усмихна, а тя бе се загледала в тъмните му очи...

Господи! Но какво си мислеше тя! Че разбойник като капитана на този кораб с крадци може да има човешко сърце?

Не бе възможно.

Положително не.

Само...

„Дължа живота си на Деймиън...“

Чудеше се какво не бе ѝ казал Професора. Искаше да узнае истината за капитана. Не знаеше защо, но трябваше да научи истината.

ПЕТА ГЛАВА

Касандра с нетърпение чакаше Професора да донесе закуската ѝ. Не че беше гладна, но много искаше да се качи на палубата. Отчаяно се нуждаеше от слънцето и топлите му лъчи. Макар дрехите в сандъка ѝ да бяха се запазили сухи, чувстваше влагата навсякъде около себе си. Искаше да бъде горе, вятърът да роши косата ѝ, да издуха полите ѝ.

Но когато ключът се превърти и вратата се отвори, на прага не бе Професора. Беше човекът с белега на лицето, когото бе чула да наричат Оливър, помощникът на Деймиън.

— Госпожице Джеймисън — кимна той. — За съжаление, поради страшната буря снощи, днешната ти закуска е доста оскъдна. Дъфи още се опитва да сложи камбуза в ред. — Постави чинията на масата до вратата. — Има само малко говеждо солено, сухо като неделна проповед на капитан.

Касандра погледна месото в чинията. И без да го опитва, знаеше, че ще бъде твърдо и жилаво като подметка. Готвачът на кораба бе изобретателен и досега тя се бе хранила доста добре. Всъщност на този кораб бе получавала доста повече, отколкото ѝ сервираха на „Пийкок“, макар и да не искаше да го признае. Но парчето сушено месо не успя да извика някакво желание да се храни.

Обърна се отново към помощника:

— Благодаря, господин Оливър. Много мило, че ми донесе храната. Но кажи, къде е Професора?

— Ами ако щеш вярвай, но той не е на себе си тая сутрин.

— Да не е морска болест?

— Да, мисля, че е така, госпожице. Професорът страда от нея повече от който и да е друг. Когато морето е спокойно, той го крие успешно, но промени ли се времето... — Оливър поклати глава.

Касандра забрави, че самата тя имаше нужда да се качи горе. Единствена грижа сега бе болният ѝ приятел.

— Може би мога да направя нещо за него? Ще ми позволят ли да го видя?

— Ще трябва да питам капитана. — Когато Оливър се усмихна, страшният белег изкриви ъгълчето на устата му в грозна гримаса. — Но си мисля, че Професора има нужда от спокойно море и да бъде оставен насаме с — извинявай, госпожице... с кофата си.

Касандра разбра какво иска да каже и, без да иска, се усмихна съчувствено.

— Предполагам, че и аз на негово място бих искала същото. — Тя изведнъж стана сериозна. — Но ако наистина има нещо, което мога да направя, моля да ми се разреши. Професорът беше толкова мил с мен и...

Млъкна, тъй като нямаше смисъл да говори на този пират. Можеше ли той да разбере благодарността ѝ към Професора?

— И ние изпитваме същото към него, госпожице Джеймисън — отвърна Оливър, сякаш бе прочел мислите ѝ. — Но щом го закараме до Сорсъри Бей, Залива на магиите, той ще бъде по-щастлив.

— Сорсъри Бей?

Дружелюбното пламъче изчезна от очите му.

— Ще се радвам да те придружа на палубата за разходката ти, ако искаш да ме придружиш.

— Къде е Сорсъри Бей, господин Оливър? Мислех, че пътуваме за Чарлстън. Мислех, че за мен ще платят откуп.

— Така е, госпожице.

— Но...

— Не ми е работа да ти казвам, госпожице. Ако имаш някакви въпроси, по-добре попитай капитана. — Той протегна подканващо ръка. — Не знам кога отново ще мога да бъда с теб на разходка. По-добре ела с мен сега.

Касандра разбираше кога се измъкват от въпросите ѝ и никак не ѝ харесваше. Сви устни, пристъпи напред и събра полите си, като минаваше покрай него. Тръгна бързо и решително, без да се обърне нито веднъж да види следва ли я Оливър.

С всяка стъпка се ядосваше все повече. Това минаваше всички граници. Беше пленница на кораба повече от седмица. Капитанът се бе отнесъл грубо с нея, когато я хвърли като чувал картофи през рамо. Бе безумно изплашена от подлите пирати, когато я отвлякоха. Затворена бе в каюта без прозорци и без въздух, нямаше с кого да разговаря и нямаше какво да прави. Бурята я бе подхвърляла насам-натам и едва не

бе се удавила. Бе подложена на всякакви унижения и в замяна на това искаше само да получи прям отговор на един прост въпрос.

Щом стъпи на палубата, погледът ѝ пробяга по дължината на кораба, търсейки Деймиън. Той се бе облегнал на перилата от дясната страна на носовата палуба и оглеждаше морето.

За миг тя остана взряна в красивия му профил. Имаше силно лице. Всяка черта сякаш бе издялана от гранит. Синьо-черната набола брада правеше лицето му по-тъмно, но за нейна изненада — това ѝ се стори много привлекателно. Носеше косата си дълга не по модата и, както обикновено, я бе привързал зад врата си.

Макар и с неохота, тя си помисли, че е великолепен.

Тръсна глава, за да пропъди тази мисъл.

Той беше бандит! Пират! Развратник! Той беше... беше...

О, колко съжаляваше, че няма запас от достатъчно силни думи, за да опише точно какво мисли за капитан Деймиън!

Забърза се към него и без колебание изкачи стъпалата до носовата палуба.

— Капитан Деймиън! — извика тя, приближавайки се.

Той се обърна. Вдигна едната си вежда — единственият признак, че е изненадан от присъствието ѝ там.

— Капитан Деймиън, настоявам да знам какво възнамерявате да правите с мен. И къде точно е този Сорсъри Бей? Защо не държим курс към Каролина?

Гарваново черните очи на Деймиън се насочиха някъде зад нея. Лицето му леко се навъси и Касандра разбра, че по този начин изразява недоволството си от своя помощник. Помисли си за белега на лицето на Оливър и за липсващите пръсти от ръката на Професора. Щеше ли тя да стане причина да бъде наложено някакво отвратително наказание на единия от тези мъже или на двамата? Какво ли би направил този капитан демон, ако истински се разгневи? По гърба ѝ полазиха тръпки.

Когато Деймиън отново я погледна, сърдитият израз бе изчезнал. Вместо това кротко се усмихна:

— Е, добро утро, госпожице Джеймисън. Радвам се, че не се чувстваш по-зле заради неприятното време снощи.

— Достатъчно добре съм. — Тя застана по-стабилно, за да устои на клатенето на кораба от силните вълни. — Но не затова съм тук.

Деймиън бе срещал много красиви жени в живота си. И в тази тук нямаше нищо необикновено.

Вярно, русата ѝ коса бе сребристо светла. Блестеше на слънцето и подсказваше, че ще бъде кадифено мека при докосване. Вярно, че тъмносините ѝ очи го караха да мисли за топлите морета при залез-слънце — очи, които разкриваха ясно чувствата ѝ. Вярно, устните ѝ имаха сърцевидна форма и бяха влажни, а кожата ѝ, сякаш бе от коприна. Вярно бе също така, че фигурата ѝ се стесняваше и разширяваше на най-примамливите места и винаги ухаеше на люляк.

В Касандра Джеймисън нямаше нищо необикновено красиво.

И въпреки това всеки път, когато беше с нея, той сякаш забравяше защо я е довел на кораба. Сякаш забравяше, че вуйчо ѝ е негов заклет враг, че от много време насам най-важното за него беше да отмъсти на Фарли. Сякаш забравяше всичко, освен колко е красива.

А трябваше да помни всичко останало, освен това, колко е красива. Останалото би било опасно.

— Кажи ми, госпожице Джеймисън — започна той, като отново се облегна, свил лакти и отпуснал ръце на перилата, — как се чувстваше, когато напусна Англия?

— Как се... — Тя спря насред дума, след това се стегна и насочи гневен син поглед към него. — Не това е въпросът сега, сър.

— Влюбена ли си в Абърнати? С нетърпение ли замина от Англия, за да се омъжиш в колониите? — Несигурност премина като сянка по красивото ѝ лице. Значи не е брак по любов. За свое учудване, Деймиън усети съжаление към нея. Отново се обърна към морето и продължи: — И аз напуснах Англия не по своя воля.

Деймиън не погледна към нея, когато тя застана до него, но остро усети близостта ѝ. Въпреки вятъра, можеше да се закълне, че долови аромата на люляк.

— Капитане?

Той изчака няколко мига, но тя не продължи и тогава Деймиън се обърна към нея.

В мига, когато очите им се срещнаха, тя напълно забрави какво искаше да го попита. Дъхът ѝ спря, а устата ѝ пресъхна, но не от страх.

Касандра не бе сигурна колко време бяха стояли така, вперили поглед един в друг. Имаше чувството, че бе част от секундата или пък

цяла вечност. Не можеше да мисли. Не можеше да помръдне. Можеше само да стои и да го гледа.

И изведнъж сякаш някаква стена падна зад абаносовите очи. Тя се отдръпна, като че ли невидимата нишка помежду им изведнъж се бе скъсала.

— Сорсъри Бей е домът ми — студено отсече Деймиън. — Отиваме там, за да изчакаме отговора на Абърнати за откупа. Когато отговори, ще те изпратя при него.

Той се отдели от перилата и тръгна към стъпалата за главната палуба.

— Капитане — извика тя и се почувства изведнъж самотна и изплашена.

Той спря, но не се обърна.

Тя направи крачка към него:

— А какво ще направиш, ако Абърнати откаже да плати?

Деймиън бързо се обърна и я изгледа. Тя усети студенина в погледа му.

— Не знам, госпожице Джеймисън — отвърна накрая. — Ще мислим за този проблем, когато възникне.

Преди да се е извърнал, тя направи още една крачка към него.

— Капитане?

— Какво има, госпожице Джеймисън? — Гласът му бе груб.

— Може ли да надникна при Професора просто да видя дали няма нужда от нещо? — Отново едната му вежда се вдигна и погледът му бе не толкова студен, колкото изпълнен с любопитство. — Честна дума, няма да причинявам неприятности.

Той рязко се обърна, без да отговори, но Касандра го чу да казва на Оливър, когато мина покрай него:

— Може да види Професора.

— Благодаря — пошепна тя, но думите ѝ бяха отнесени от вятъра. — Благодаря, капитане.

Деймиън вечеряше, без да усеща вкуса на храната. През цялото време си мислеше за Касандра. Да мисли за нея се бе превърнало в навик, от който той бе крайно недоволен.

Стана от масата и отиде по прозорците, които опасваха неговото помещение в кърмата на кораба. На изток небето вече потъмняваше. Виждаха се първите вечерни звезди.

Звездите, бляскави също като очите на Касандра.

Той изруга. Какво, по дяволите, ставаше с него? Човек би си помислил, че не е виждал жена от месеци, дори години. Истината бе, че на Деймиън никога не му се налагаше да моли за женска компания. Още преди да спечели богатството си като капер, красавиците от двете страни на Атлантика тичаха подир него. Беше спал и с дами от висшето общество, и с жени от по-скромен произход. Знаеше добре как да дава и да си взема удоволствие.

Но знаеше също така как да пропъжда от ума си мислите за жени през седмиците и месеците, които прекарваше в морето. Никак не беше трудно. В продължение на осемнайсет години имаше една цел, по-важна от всички други, и тази цел не оставяше място в живота, мислите и сърцето му за друго — каквото и да е — и за когото и да е.

На изток изгря луната и хвърли сребристи отблясъци върху морските вълни. Сребристи като косите на Касандра. Меки, сребристи, мамещи.

— По дяволите — измърмори Деймиън и обърна гръб на морето отвъд илюминаторите. — Проклятие и по дяволите!

Касандра вдигна чашата вода до устните на Професора. Той отпи няколко малки глътки, после се отпусна на възглавницата.

— Благодаря ти, скъпо момиче — прошепна той.

Лицето на приятеля й имаше определено зеленикав цвят, но той изглеждаше по-добре от сутринта, когато го видя за първи път.

— Сигурен ли си, че не мога да направя нещо за теб? — попита тя загрижено.

— Уверявам те, не. Бих искал морето да се успокои, но това само ще удължи пътуването, а признавам си, много бих предпочел да съм в собственото си легло. — Професорът опита да се усмихне леко. — Хайде, върви сега с Оливър да подишаш въздух. Става късно. А освен това знам, че не ти харесва теснотията в тези каюти.

Касандра се отдръпна от койката:

— Ако искаш, утре ще донеса някоя книга, за да ти почета.

— Да. — Професорът затвори очи с въздишка. — Много бих искал.

Оливър отвори вратата на каютата за Касандра и я последва на главната палуба.

Когато се изкачиха по стъпалата, тя погледна помощника.

— Професорът каза, че капитанът е спасил живота му и затова е с него. Но щом се чувства толкова зле в морето, защо не си стои на сушата? Положително там може да върши нещо, с което да се отплати на Деймиън за помощта, която му е оказал.

— Може и го върши — отвърна Оливър. Касандра го изчака да продължи. — Професорът е управител на плантацията за захарна тръстика на Деймиън.

— В Сорсъри Бей ли?

Оливър кимна:

— Дойде на това пътуване, защото трябваше да уреди сметките за последните пратки с новия лондонски брокер на капитана. Бе заминал с тръстиката, но реши да се върне с „Магия“, когато разбра, че сме в Плимут.

— Били сте в Англия? Ти и капитанът?

Той се засмя на изненадата в гласа ѝ:

— Да, ходим там, когато ни се наложи. И се разхождаме така, че хората могат да ни видят.

Касандра изучаваше лицето му на лунната светлина. Предположи, че още няма трийсет години, макар кожата му да бе състарена. Беше среден на ръст, слаб, но силен. Очевидно беше от простолюдието и нямаше образование, но очите му гледаха интелигентно. Сигурно е бил красив, преди да получи белега на лицето си. Чудеше се как ли е станало, но го попита нещо друго:

— А ти, господин Оливър? Винаги ли си бил пират?

— Казвай ми само Оливър и — не, никога не съм бил пират. Тя разтвори широко очи при този нагъл отговор. — Вярно Аз съм почтен моряк, каквито са и всички останали от екипажа на „Магия“.

— Как можеш да говориш така! Със собствените си очи видях как грабиш кораба на вуйчо ми.

— Да, предполагам, че точно това си мислиш, че си видяла.

— Как така си мисля, че съм видяла? — Касандра рязко се извърна от него, ядосана от загадъчните му думи. — Като че ли не

знам какво съм видяла!

Помощникът сви рамене:

— Точно както казах, госпожице, нещата невинаги са такива, каквито изглеждат. Да пукна, но човек не може да открадне нещо, което по право му принадлежи.

— Не съм някаква безмозъчна глупачка, господин Оливър — заяви тя сърдито и отчаяно. — Хора, които издигат черен флаг и плякосват други кораби, са пирати. А капитанът, който позволява това, е най-лошият сред тях.

В отговор Оливър само сви рамене.

С приглушен вик на безсилие Касандра се насочи към стълбата, решена да се върне в каютата, вместо да продължава този нелеп разговор.

Дочу гласа на Оливър, когато ръката ѝ докосна перилата на стълбата:

— Няма да намериш човек на кораба, който да има лошо мнение за капитана, госпожице Джеймисън. Но ти може би се мъчиш да убедиш самата себе си.

Тя погледна назад през рамо с високо вирната брадичка:

— Това е пълна безсмислица, Оливър.

Чуваше смеха му, докато стигна каютата си, и през цялото време ѝ се искаше думите му да не са верни.

ШЕСТА ГЛАВА

„И аз напуснах Англия не по своя воля... И аз напуснах Англия не по своя воля...“

Касандра се събуди посред нощ, а в ума ѝ отекваха думите на капитана. Чудеше се защо го е сънувала, защо споменът за думите му я бе оставил така съкрушена. Беше сърдита на Оливър заради намека му, че тя по някакъв начин се интересува от капитан Деймиън.

Сега си припомни, че в гласа му имаше и горчивина, и тъга. Тя би искала да може някак да оправи нещата, а това, което му причиняваше болка, да бъде забравено.

„Каква глупава реакция!“ — помисли си и обхвана раменете си с ръце. Като че ли този капитан демон имаше нужда от утеха.

Капитан демон...

Защо тези думи вече не ѝ се струваха точни? Той все още си беше пират. Все още бе човекът, който я отвлече. Все още беше всичките тези ужасни неща, в които го подозираше.

И все пак...

Касандра отметна одеялата, седна в леглото и посегна за халата си. Сръчно закопча копчетата до долу, като все се чудеше защо си прави труда да става. Можеше да направи само няколко крачки в каютата и да се върне обратно. Но точно сега това нямаше значение. Чувстваше се твърде неспокойна, за да остане в леглото.

Не знаеше колко е часът. Колко ли имаше до зазоряване? Колко ли оставаше, докато Оливър донесе закуската ѝ? Помисли си да опита да запали фенера, но видя, че няма с какво. До бурята непрекъснато поддържаше свещта, като подрязваше фитила и запалваше нова, когато първата свършваше. Внимаваше да не остане сама в тъмнината. Но вечерта забрави да провери свещта и докато бе спала, тя се бе стопила.

След като три пъти измина няколкото крачки напред-назад в каютата, Касандра спря до вратата. Прекара леко пръсти по дървото и стигна до резето.

Колко ѝ бе противно, че я държат заключена в това тясно пространство. Колко ѝ бе противно, че е в пълна изолация. Все ѝ се струваше, че няма достатъчно въздух. Понякога мислеше, че не може да диша.

Подръпна резето — по-скоро от отчаяние, отколкото с надежда, че ще има полза. Но то се плъзна с лекота.

Дъхът ѝ спря от изумление. Никой не бе слязъл да заключи вратата ѝ, след като бе оставила Оливър на палубата. Дали бе забравил? Ако откриеха това, щяха ли да го накажат? Какво ли щеше да му стори капитанът за още една простъпка?

Касандра пропъди всички въпроси. В момента те нямаха значение. В момента беше важно само, че тя не е затворена в тази кутийка. Имаше възможност да се движи. И тя направи точно това.

Започна бавно да върви по коридора и стигна до стълбата. Сърцето ѝ биеше бързо. Знаеше, че всеки миг може да се натъкне на някой моряк. Ясно съзнаваше, че краткият ѝ опит да остане на свобода може да бъде прекратен, преди да е успяла да му се наслади.

Бавно се заизкачва по стъпалата, като внимателно се оглеждаше. Ако останеше близо до главната мачта, морякът от щурвала нямаше да я види от мястото си на кърмата. Надяваше се, че няма да има никой друг, който да я открие. По това време на нощта би трябвало да има малцина будни от екипажа, тъй като вятърът и вълните бяха умерени.

По дъските на палубата лунната светлина, която се провираше през въжета, платна и мачти, хвърляше паяжина от сенки. Бризът бе прохладен, но приятен.

Като гледаше да остане в сянка, Касандра се отправи към перилата и се отпусна до стената на кърмата, свивайки колене пред гърдите си под широкия халат. Затвори очи и се усмихна. Никога не бе се чувствала по-приятно от сега. Никога.

Пое дълбоко свежия морски въздух, вкусвайки го, както някой би вкусил хубаво вино. После бавно изпусна въздуха. Хубаво бе да е на свобода.

На свобода...

„О, Касандра, трябва да си толкова щастлива! Помисли си какви приключения ще имаш: ще пътуваш с кораб до Америка, ще се омъжиш, ще имаш свое семейство. — Касандра не можеше да не се усмихне, когато си припомни думите на Мелиса Овърстрийт. Добрата

й приятелка нямаше представа точно в какво приключение се е озовала на път за колониите. — *Да можеше и на мен да се случи* — бе продължила Мелиса. — *Сигурно е божествено да се влюбиш и да се омъжиш.*“

— Божествено — прошепна с въздишка Касандра. Ех, да бяха й позволили да се влюби в мъжа, за когото трябваше да се омъжи! Само ако...

„Трябва да обичаш мъжа, за когото ще се омъжиш. Трябва да изпитваш истинска страст към него...”

„О, мамо, защо нещата тръгнаха така? Не искам да се омъжа за господин Абърнати, колкото и да е богат. Искам да изпитам тази истинска страст, за която ми говореше. Искам...”

— Не можеш ли да заспиш, госпожице Джеймисън?

Широко разтвори очи, когато чу гласа на капитана. Сърцето й биеше така, че се страхуваше той да не го чуе.

Деймиън стоеше на по-малко от два метра от нея. Върху лицето му падаха сенки и тя не го виждаше, но трептящата му бяла риза бе обляна с лунна светлина и от това изглеждаше като привидение. Ала присъствието му бе толкова властно, че тя почти го виждаше.

„Великолепен...”

Защо винаги тази дума й идваше наум? Той пристъпи. През нея премина тръпка, когато той се приближи.

Гласът му бе тих и нежен:

— Нощта е хладна. Може да настинеш.

— Не ми е студено. — Всъщност й беше необичайно горещо.

— Не — спря я той, когато Касандра започна да става. — Не ставай. — И пристъпи още по-близо. — Нека и аз седна при теб. Преди тя да може да реагира, той се бе отпуснал на палубата до нея. — Точно в такива нощи човек си спомня защо обича морето.

Стомахът й се бе свил на буца. Кожата й пламтеше.

— Знам — прошепна тя.

— Била ли си някога на Карибите, госпожице Джеймисън?

Усети, че той я гледа, но не се обърна към него. Боеше се, че ще види очите й. Боеше се как ли ще се почувства, когато го види, боеше се от това, как вече я бе накарал да се чувства.

„Божествено... Истинска страст...”

Той не изчака отговора ѝ. Когато заговори, гласът му бе нежен, изпълнен с копнеж:

— Там е топло през цялата година. Слънцето пече над островите и понякога е толкова силно, че може да ти изгори гърба. Водата е топла и чиста. Всеки остров е различен. Някои са големи, повечето са малки. Някои са в пищна зеленина, пълни са с водопади и кристални извори. Други са скалисти. Сега е любимият ми сезон — ранната пролет, когато пасатите задухват от изток.

— Много години ли живееш там?

Гласът му стана по-дълбок и тя отново долови горчивината и тъгата, които бяха смутили съня ѝ.

— От много години.

Искаше ѝ се да успокои сърцето си. Макар и не толкова бързо, то биеше необичайно силно.

— Ще пристигнем в Сорсъри Бей след няколко дни. Там ще изчакаме вести от Чарлстън.

„Да изчакаме вести от Чарлстън.“ Звучеше ужасно.

Деймиън се изправи на крака, подаде ѝ ръка и я издърпа нагоре.

— Трябва да се върнеш в каютата си, госпожице Джеймисън. Корабната палуба е опасна нощем.

Тя вдигна очи към него — мъж като дъб. Висок, силен, могъщ... Великолепен...

Почувства странна слабост в коленете. Инстинктивно протегна ръце и ги постави на гърдите му за опора.

— Касандра... — Шепотът му бе като милувка.

Какво ѝ ставаше? Какво правеше, защо стоеше тук по халат с този пират, с този морски разбойник? Това беше лудост. Трябва да се върне в каютата си. Трябва да бяга от докосването му. Ами защо не го прави?

Деймиън не знаеше каква сила го бе вдигнала от леглото му в мрака на нощта. Не знаеше кое шесто чувство му бе подсказало, че ще я намери навън.

Но знаеше, че трябва да ѝ заповяда да се прибере. Знаеше, че е по-добре тя да го презира, да се страхува от него и дори да го мрази. Не трябваше да прошепва името ѝ. Не трябваше да си позволява да я прегърне, да чувства близостта на тялото ѝ до своето.

Дали не бе забравил коя е? Не беше ли ѝ казал, че с радост ще се отърве от нея, когато му дойде времето? Защо бе така очарован от нея?

Но не искаше да търси отговорите. Тази нощ искаше да почувства нещо, което никога не бе си позволявал. Не можеше да определи чувството. Знаеше само, че иска да го задържи още малко.

Сърцето ѝ подскочи, когато той отново произнесе името ѝ.

— Касандра...

Целувката върху устните ѝ бе като леко крилце на пеперуда, но емоциите, които предизвика, не бяха толкова леки. От целувката кръвта ѝ кипна, цялата ѝ кожа настръхна. Вдигна ръце и склучи пръсти на врата му.

Втората целувка беше по-бавна, но Деймиън не поиска от нея повече, отколкото бе готова да даде. А тя бе така объркана, че не знаеше какво е готова да даде. Не биваше да му позволява да я целуне. Един джентълмен никога не би постъпил така. Но Деймиън не беше джентълмен. Той беше пират, крадец, мародер.

„Божествено... Истинската страст...“

Не, тя грешеше. Деймиън не беше този, който ще я накара да усети това. Не можеше да бъде.

Касандра свали ръцете си и отстъпи назад, до перилата.

Той не се опита да я задържи, да я остави своя пленница. Нито проговори, за да обясни или да протестира. Той просто стоеше и я гледаше на лунната светлина с лице, скрито в сенките.

Лек стон се откъсна от гърлото ѝ. Сложи длан на горящите си страни. После, без да каже и дума, се спусна към стълбите и оттам — долу, в каютата си.

Деймиън се проклينا. След това прокле Касандра. Нямахше да позволи да се осуетят внимателно изградените му планове. Не можеше да го позволи.

Не би трябвало за него да има значение, че Касандра е затворена в тясната каюта. И точно допреди десет дни не би имало никакво значение. Ако това помещение бе добро за членовете на екипажа — все негови приятели, доверени хора, — трябваше да е достатъчно добро и за племенницата на Фарли Дънуърди.

Не би трябвало за него да има някакво значение дали Касандра се чувства нещастна зад заключената врата. Но по неизвестно каква причина този въпрос бе започнал силно да го занимава.

От няколко дни си мислеше за седмиците, които бе преживял в смрадливия трюм на кораба, който го отвеждаше в Барбадос — седмици, през които изобщо не бе виждал слънцето, освен когато изнасяше някое момче, не по-възрастно от него самия, на палубата, за да бъде погребано в морето. Мислеше и за годините в служба на Уилям Спотсуд, години, когато по закон той бе притежание на друг човек, когато не можеше да отиде никъде без разрешение от Спотсуд.

Опитваше се да си внуши, че не е същото. Касандра се хранеше от най-добрите им провизии. Разрешаваха ѝ често да излиза на въздух. Нито един човек на борда на „Магия“ не ѝ бе сторил нищо лошо. Пленничеството ѝ щеше да е кратко и тя го знаеше. Не, съвсем не беше същото.

И все пак всичко около Касандра започваше да придобива някакво особено значение за него и въпреки здравия разум, той разбра, че повече не може да я държи затворена в каютата. А точно вчера бе казал на Оливър да не заключва вратата след вечерната разходка.

И ето, поради това решение, той я бе намерил седнала на палубата посред нощ. Поради това решение я бе взел в ръце и бе опитал сладките ѝ целувки.

Отново тихо изруга.

Може би отвличането ѝ от „Пийкок“ не беше толкова добра идея, в края на краищата. Когато Маус бе съобщил какви са планове на Фарли по отношение на племенницата му, Деймиън бе решил, че има смисъл да се намеси и да попречи на вуйчо ѝ да прибере откупа. Планът бе осъществен точно както бе замислен. Никой не бе убит. Касандра бе доведена на борда на кораба му невредима.

Устните му се разтеглиха в усмивка. Невредима, но побесняла от гняв. Спомни си как очите ѝ святкаха гневно, как го ритна по глезена. Усмивката изчезна, когато си спомни целувките ѝ. Отначало се бе поколебала. Начинът, по който притисна устни към неговите, издаваше несъмнена невинност. Но в тях имаше и готовност, и копнеж. И сега кръвта му кипна от желание при спомена.

„Тя е племенница на Фарли Дънуърди“ — припомни си той. Тази причина бе достатъчна, за да се отърве от нея.

Поне бе добра причина преди известно време.

Вече не беше сигурен.

Преследвана от странните чувства, които целувките на Деймиън бяха събудили, и неспокойна след безсънна нощ, Касандра почти не обърна внимание на Оливър, когато той донесе закуската ѝ от каша и бисквити с мармалад. Едва дочу извиненията му, че я бе оставил толкова дълго време на тъмно, и обещанието, че това няма да се повтори. Разсеяно отбеляза, че когато излезе от каютата ѝ, не чу превъртането на ключа.

Унило хапна от храната на подноса, после го бутна настрана. Представяше си как Деймиън стои пред нея. Отново почувства ръцете му на раменете си, вкуса на устните му...

— Не! — извика тя, като отчаяно се мъчеше да заличи спомена.

Трябваше да прави нещо. Трябваше с нещо да измести спомена за това, което стана снощи на палубата. Искаше нещо, чрез което да забрави неудържимото привличане на този варварин пират.

Касандра бързо стана от койката, отиде до сандъка си и извади нова рокля. Изми се, свали халата и нощницата и се облече в бледозелената рокля от фин лен. Разчеса дългите си коси и ги прихвана отстрани с гребени, като остави светлите къдрици да падат свободно по гърба. Стараейки се да подобри настроението си, сложи и малко от люляковия одеколон зад ушите.

Когато приключи със сутрешния си тоалет, взе една от скъпоценните си книги и отвори вратата. Пое дълбоко въздух, качи се по стълбата и се отправи към каютата на Професора. Почука енергично.

— Да?

— Аз съм, Касандра, Професоре. Може ли да вляза?

— Да, мило момиче, разбира се.

Тя отвори вратата.

Професорът седеше подпрян на няколко възглавници в леглото. Лицето му още беше бледо, но вече имаше по-човешки цвят.

— По-добре ли се чувстваш? — попита тя, макар и да виждаше, че е така.

— Да, наистина. Но не очаквах, че Оливър ще те доведе толкова рано да ме видиш.

— Той не ме е довел. Дойдох сама. — Тя сви рамене. — Забрави да заключи вратата ми.

Професорът ѝ направи знак да седне до него.

— Оливър нищо не забравя. Щом вратата ти не е била заключена, значи капитанът е казал, че може.

— Деймиън? — Тя произнесе нежно името му. То извикваше спомени, които искаше да забрави.

Приятелят ѝ не отговори, но тя и не очакваше това. Всъщност не разбра, че е произнесла името на капитана на глас.

— Виждам, че си донесла книга. — Професорът привлече вниманието ѝ към себе си. — Ще ми почетеш ли?

Касандра кимна, седна на пейката до леглото и отвори книгата. Но дори когато започна да чете на глас, мислите ѝ не спряха да се връщат към капитана.

Защо бе казал на Оливър да остави вратата отключена? Защо бе говорил с нея толкова нежно? И защо я бе целунал?

Деймиън излезе от голямата каюта с намерение да поговори с щурмана. Откъм коридора дочу тихи думи и спря. „Гласът на Касандра е много приятен“ — каза си, докато слушаше. Стори му се почти напевен — приятен и женствен, успокояващ.

Не бе изненадан, че е отишла при Професора, вместо на сутрешната си разходка. Не бе изненадан, че е помислила първо за приятеля си. То бе някак естествено. Може би дори той го бе очаквал.

Тихо се приближи до вратата и спря. Професорът вдигна глава и го видя. Деймиън му направи знак с пръст на устните да мълчи.

Касандра държеше подвързаната книга с две ръце. Бе съсредоточена върху написаното и между веждите ѝ се бе образувала отвесна гънка. Главата ѝ бе леко приведена, а разпилените по раменете коси бяха в сребрист контраст със светлозелената рокля.

„Кой ли я е научил да чете?“

Питаше се за много неща, свързани с нея. Кой ли са любимите ѝ цветове? Обичаше ли да язди, да ходи на лов за лисици с кучета? Дали е имала щастливо детство? Защо се бе съгласила да се омъжи за оня човек в колониите?

Питаше се...

Твърде много се питаше за нея!

Касандра вдигна поглед. Думите замряха на устните ѝ. Гледаше го с широко отворени очи. В тъмносиния взор премина сянка на съмнение и — може би — малко страх. Но после сянката изчезна, а усмивката на розовите ѝ устни донесе весело пламъче в очите ѝ.

— Добро утро, капитане.

За бога! Ако не се овладееше, не след дълго щеше да ѝ отстъпи своите помещения, както бе предложил Професора.

— Добро утро, госпожице Джеймисън — отговори рязко той, кимвайки с глава.

После продължи пътя си, преди отново да бъде пленен от тъмносините езера и усмивката, сладка като небесен лъх.

СЕДМА ГЛАВА

Няколко дена по-късно Професора стоеше, загледан в най-северната част на кораловия остров Барбадос, който бе огрян от ранното утринно слънце, докато „Магия“ плаваше край него. При обичайни обстоятелства той би почувствал голямо облекчение при вида на острова, защото това означаваше, че след осем или дори по-малко часа ще стигнат до крайната си цел. Означаваше, че са почти у дома.

Но тази сутрин мислите му бяха заети с приятеля му, капитана, и неговата красива пленница в каютата долу. От първия миг, в който двамата се видяха, помежду им се зароди очевидно притегляне, колкото и да се мъчеха да се преборят с него. Професорът бе готов да признае, че едва ли бе вероятно от тях да стане двойка. Нямаха причина да се чувстват привлечени един към друг и имаше десетки основания това да не става. Но той бе живял достатъчно дълго, за да знае, че съдбата понякога има други планове.

Чу, че Деймиън говори на един от моряците на палубата. Обърна глава и видя как приятелят му се изкачи на носовата палуба и тръгна към него.

— Ще си бъдем у дома преди падането на нощта, Професоре — каза Деймиън и сложи ръка на рамото му. — Отново ще се наслаждаваш на храната. И точно навреме. Станал си тънък като захарна тръстика.

— Но не толкова висок — засмя се Професора. Това беше тяхна стара шега. — Добре ще е да сме си у дома.

— Да.

Професорът си помисли колко старателно се избягват Деймиън и Касандра през последните пет дни. Разбираше, че помежду им се е случило нещо, за което нито един от тях не бе готов и не знаеше как да се справи. Деймиън бе необичайно груб — не само с момичето, а и с всички от екипажа. Касандра бе нервна както в началото, когато бе доведена на кораба.

Някой трябваше да направи нещо.

— Деймиън, трябва да се откажеш от живота си в морето. — Като видя раздразнението по лицето на капитана, той побърза да продължи: — Установи се в Сорсъри Бей. Намери си съпруга и стани баща на няколко деца. Откажи се от скитничеството. Ако не го направиш, то накрая ще ти донесе само скръб.

— Не мога и ти го знаеш.

Професорът въздъхна:

— Да, знам, но все се надявам, че мога да намеря думите, с които да те разубедя. Отмъщението е моя работа, казва Бог. Може би е време да се вслушаме в думите му.

Деймиън стисна зъби:

— Нямам време да чакам Божието отмъщение.

Обърна се с гръб към Професора и дълбоко вдъхна морския бриз, като се опитваше да охлади внезапния гняв, предизвикан от думите на приятеля му.

Професорът грешеше. Отмъщението не бе работа на Бога. Беше негова работа. Той искаше да си отмъсти. Това му бе необходимо. Всеки път, когато отнемаше от Фарли малка частица от онова, което Фарли му беше откраднал, изпитваше сладка радост от съзнанието, че е нанесъл още един удар на отмъщението. Разбира се, никога нямаше да е напълно доволен. Никога не би могъл да отнеме достатъчно, за да възмезди това, което не можеше да се върне. Не можеше да върне детството си. Никога вече нямаше да бъде с баща си.

Все още не си бе отмъстил. Едва когато Фарли Дънуърди бъде съсипан — презрян от равните си, отхвърлен от съвременниците си и финансово разорен, — отмъщението на Деймиън щеше да е пълно.

Мисълта за отмъщението поддържаше живота му от толкова години. Години, през които би било по-лесно да се откаже и да умре.

С ъгълчето на окото видя потрепваща синя коприна и разбра, че Касандра също е дошла на палубата. Опита се да не се обръща и да не я поглежда, но изкушението бе твърде силно.

Светлата ѝ коса се спускаше по раменете и падаше върху синята рокля — почти в същия цвят като очите ѝ. Квадратното деколте едва показваше цепнатината между гърдите и подчертаваше малката сапфирена огърлица на шията ѝ.

Изящната ѝ елегантност подходдаше за богат човек като Олдин Абърнати. Тя бе създадена за живот на спокойствие и удоволствия. Родена бе да носи скъпи коприни и сатени, а блестящи накити да красят прекрасната ѝ тънка шия.

Но както стоеше на палубата на „Магия“ — с развяна от вятъра коса, стиснала перилата и наведена напред, за да почувства пръските от океана, с очи, светнали от удоволствие, на него му се стори, че тук е истинското ѝ място.

Обля го топлина, непознато чувство на нежност изпълни сърцето му. Но той не го искаше, в сърцето му нямаше място за чувствата, които тази жена събуждаше в него.

Само ако можеше да стои далеч от нея, щеше да се чувства по-добре. Много често тя го караше да забрави онова, което бе най-важно за него. Чрез нея той отново виждаше по-красивата страна на живота — на живот, какъвто някога бе познавал, но към който никога не можеше да се върне. Този живот му бе отнет от вуйчо ѝ.

Тя обърна глава и улови втренчения му поглед. Изразът на задоволство изчезна и бе заменен от нещо, което той не можа да отгатне. След това тя отново се извърна, загледана към остров Барбадос.

— Не си изкарвай лошото настроение на момичето — посъветва го зад гърба му Професора. — Не е нейна вината.

— Виновна или не, ще се радвам да се отърва от нея, когато му дойде времето.

Но докато се отдалечаваше, знаеше, че е излъгал Професора. Страхуваше се, че няма да се радва, когато дойдеше времето да се отърве от нея.

Касандра се взираше в острова. Това бе първата суша, която виждаше от много седмици, и малкият остров, облян от тропическото слънце, бе твърде различен от Англия.

— Следобед ще бъдем в Сорсъри Бей — каза Професора, когато слезе от носовата палуба.

— И след това ще изпратят съобщение в Чарлстън — отговори тя тихо.

Професорът помълча малко, после посочи острова, който вече се губеше от поглед:

— Това е Барбадос. Там се срещнахме за първи път с Деймиън. И двамата работехме в захарната плантация на Джедидая Бенджамин.

Касандра знаеше, че Професорът е пристигнал в Новия свят с договор да работи за някой господар. Чудеше се дали и Деймиън е пристигнал по същия начин в Карибите. Ако беше така, дали същият Джедидая беше собственик на договора му?

Обърна се и погледна към щурвала, където откри капитана. Той разговаряше с помощника си и от време на време сочеше на запад. Наблюдаваше движението на устните му и забеляза как вятърът развява кичури черна коса, измъкнали се изпод панделката, с която бяха вързани. Видя колко бели са зъбите му на фона на загорялата от слънцето кожа.

Суровият израз на пиратски главатар, който ѝ показваше след нощта, когато я целуна, бе изчезнал за миг. Всичко у него изглеждаше напълно спокойно. Беше по-красив от обикновено, ако можеше да се каже така.

През последните пет дни я бе избягвал, доколкото можеше, но тя често усещаше, че я наблюдава, когато и двамата се случеха на палубата. Касандра отказваше да признае пред себе си, че ѝ липсва гласът му, че се надява понякога да ѝ се усмихне, за да може да види човека, който според нея той всъщност беше. Безсмислено беше да го признава. Това не би променило нищо между тях.

— Съдбата понякога ни носи изненади — загадъчно каза Професора.

Тя го погледна въпросително, но той само се усмихна и отново се обърна към морето.

В късните следобедни часове „Магия“ навлезе в заобиколен с палми малък залив. От мястото си на горната палуба Деймиън виждаше ниските бели постройки на плантацията Сорсъри Бей, сгушени сред синьо-зелената растителност. Топлият бриз носеше към кораба приятния мирис на зрееща захарна тръстика, примесен с аромата на разцъфнали тропически цветя.

Хубаво е човек да си е у дома.

Докато чака отговора на Абърнати, Деймиън щеше да нареди „Магия“ да бъде извлечена за ремонт. В северната част на острова имаше малко заливче с обширен песъчлив бряг, скрит от погледа на минаващите наблизко кораби. То бе идеалното място, където можеше да се изчисти корпуса на кораба, да се изстъргат обраслите го водорасли, които затрудняваха скоростта му, и да се ремонтира обшивката, пострадала от червеи.

Заливчето бе една от причините, поради които Деймиън бе избрал точно този малък, някога пуст, остров за своята плантация. Друга причина бе отдалечеността му от останалите Карибски острови. Оттук почти не минаваха кораби, почти никой не знаеше за съществуването на острова.

Още една причина, която той не бе склонен да признае дори пред себе си, бе девствената красота на това място. Планините на острова се издигаха стръмно към небето, върховете им често биваха обвити в сребриста мъгла. Многобройни бяха водопадите и потоците. Тропическите цветя, като парад на ярко облечени девойки, придаваха на пейзажа стотици цветове и оттенъци.

Да, хубаво бе да си у дома. Тук можеше да си позволи да отдъхне малко. Тук можеше да забрави, макар и временно, причината, поради която той и екипажът на „Магия“ прекарваха месеци наред в морето.

Хвърлиха котва в тюркоазната вода и Деймиън нареди да спуснат лодката. След това се обърна към главната палуба.

Касандра стоеше до Професора и разглеждаше острова. Деймиън я бе избягвал от дни, тъй като с всички сили се стараеше да не мисли за целувката, и все пак мислеше за нея почти непрекъснато. Не искаше да мисли какво можеше да означава пленницата за него, как тази целувка щеше да усложни нещата и за двамата им. Бе постъпил глупаво, нищо че я намираше за толкова привлекателна. По-добре отново да си припомни, че тя е племенница на Фарли Дънуърди и следователно негов враг. Само да можеше да не забравя, че е негов противник, следващите няколко седмици щяха да протекат много леко.

Да, негов противник, негова затворничка, негова пленница. Тя не беше нищо повече.

После се понесе с бързи крачки към нея. Когато се приближи, тя го погледна, после отново се обърна към острова.

— Красиво е. По-красиво, отколкото си бях представяла.

— Да — отговори той, като я гледаше. — Красиво е.

— Има ли село от другата страна на острова?

— Няма село. Всички на острова живеят и работят в Сорсъри Бей.

Очите ѝ се отвориха по-широко:

— Значи островът е твой?

Той сви рамене:

— Ако изобщо някой може да притежава остров, значи е мой. Тук нямаше нищо, когато дойдох, за да изградя Сорсъри Бей.

Сега тя го изучаваше, както бе изучавала преди минути острова. Той виждаше, че би искала да го пита за още много неща, но се стараяше да не показва интереса си.

Но Касандра не можа да се сдържи:

— Залив на магията е много необичайно име. Защо го нарече така, капитане?

Той стисна устни, когато си припомни какво го бе подтикнало да му даде това име. С мъка се успокои.

— Сигурно защото съм се надявал да намеря нещо вълшебно тук.

— „Магия“ — прошепна тя, сякаш току-що бе направила откритие. Погледна го право в очите: — Каква магия търсиш, капитан Деймиън?

ОСМА ГЛАВА

„Каквато бих намерил в обятията ти“ — помисли си той, като в същото време се бореше с изкушението да я притегли към себе си и да я целуне отново.

С мъка се върна към въпроса, който тя му бе задала. Бе нарекъл острова и кораба си така заради омразата и отмъщението, а не заради израза в очите на тази жена. Стегна се, за да не позволи на сърцето си да отговори на нежната молба, която виждаше в тях. Не разбираше каква власт има тя над него и не искаше да разбере. Отново и отново се бе обръщал и се бе отдалечавал от нея и отново се бе връщал, за да се изложи на изкушението още един път.

Магия? Може би точно това беше обяснението за всичко, което тя го бе принудила да извърши и да каже почти от първия миг, когато я видя. Защо от всички жени тя беше единствената, която го привличаше по такъв начин?

— Капитане?

Разбра, че тя още чака отговор и, както често постъпваше с Касандра, Деймиън отговори троснато:

— Никога не можеш да разбереш, госпожице Джеймисън.

След като изрече това, отиде до борда, където моряците вече бяха спуснали лодката.

Касандра го проследи с поглед и почувства как я обзема самота.

— Погледни — посочи ѝ Професора, който очевидно се опитваше да я разсее. Тя погледна в посоката, накъдето бе протегнал ръка. — Това е Големия Джо. — Професорът показа един човек на брега. — Той е надзирател на фабриката в Сорсъри Бей.

— Никога не съм виждала роб — отвърна тихо тя, като не можеше да откъсне очи от човека с кожа, черна почти като косата на Деймиън.

— Големият Джо е свободен човек. На този остров няма роби, нито работници по договор!

Озлоблението, с което Професорът каза това, я накара да се обърне и да го изгледа. Дали не бе казала нещо не на място?

— Всеки мъж, жена или дете на този остров са свободни да идват и да си отиват по желание, благодарение на Деймиън — продължи по-тихо той.

Касандра отново погледна капитана и отново се замисли какъв е този пират, когото другите толкова уважават. Беше ли напълно различен от представата, която създаваше?

— Ела, Касандра. Лодката ни чака. За бога, колко е хубаво да си у дома! Кълна се, че скоро няма доброволно да се кача на кораб.

Касандра кимна, макар да съзнаваше, че морето ще ѝ липсва, поне малко. Погледна към щурвала и за миг си представи как Деймиън, стъпил здраво на мускулестите си крака и стиснал кормилото, стои там, как силният вятър развява бялата му риза и черната коса. Тя сякаш наистина усещаше солените пръски по страните си, чукаше проскърцването на мачтите и плющенето на платната.

Само след седмица щяха да я изпратят при Абърнати в щата Каролина. И след това едва ли някога щеше да усети как се поклаща кораб под краката ѝ, никога вече нямаше да види величествената гледка на кораб с всички вдигнати платна. Само след седмица всичко това щеше да е завинаги загубено.

Господ да ѝ е на помощ, но тя не разбираше, защо е обхваната от тъга. Тук бе пленница. Тези хора бяха варвари, пирати, крадци. Едва ли щяха да ѝ липсват. На никоя възпитана жена подобна сган не би липсвала.

Но когато погледна Професора, ѝ беше трудно да повярва, че той е разбойник. Дори Оливър с грозния си белег вече не ѝ изглеждаше варварин. А Деймиън? Той не беше капитанът демон. Беше сигурна.

Но тогава кои бяха те — тези хора от „Магия“ и в Сорсъри Бей?

Преди тя да може да се замисли върху неизречения си въпрос, Професорът я хвана за ръка и я поведе към мястото, откъдето бе спусната въжена стълба. Тя погледна надолу и видя лодката да се люлее върху водата. Двама моряци се държаха за въжетата, за да не може лодката да се отдалечи по течението.

На Касандра ѝ се стори, че лодката е ужасно далеч. Макар да се бе влюбила в морето и плаването, идеята да се потопи във водата не ѝ

харесваше особено, още повече, че не можеше да плува.

— Страхуваш ли се, госпожице Джеймисън?

Касандра се извърна към капитана, който излезе от групата моряци и застана до нея. Бе си мечтала да го види как се усмихва — точно като сега, — но не ѝ се нравеше това, че ѝ се подиграва.

— Разбира се, че не — излъга тя, ядосана, че е отгатнал мислите ѝ.

— Добре. — Деймиън направи знак на Професора: — Води, приятелю.

Професорът побърза да се подчини. Със сръчност, на каквато Касандра не допускаше, че е способен, Професорът се прехвърли през перилата, хвана се за стълбата и бързо се спусна към лодката.

Касандра се опитваше да не обръща внимание на страха, свил се като топка в гърлото ѝ, докато гледаше след него. Сега разстоянието до лодката ѝ се стори двойно по-голямо.

— Съвсем лесно е — каза Деймиън. — Не се тревожи. Ще бъда до теб, за да не паднеш.

— Нямам нужда от помощ. — Но потрепващият глас издаваше страха ѝ.

Деймиън се прехвърли през парапета и остана да чака на стълбата.

— Оливър, помогни на госпожица Джеймисън.

Тя усети ръцете на помощника да се сключват на кръста ѝ.

— Не се страхувай, госпожице — пошепна ѝ Оливър. — Капитанът няма да те остави да паднеш.

— Нямам нужда от помощта му — повтори тя, като храбро се опита да си повярва. — Мога да се спускам по стълба.

— Да, сигурен съм — засмя се Оливър. — Да пукна, но има разлика, когато корабът се люлее от вълните.

Помощникът я вдигна на парапета и здраво я прихвана, докато тя се обърна и стъпи на въжената стълба. Толкова силно стисна дебелото конопено въже, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха. След това забеляза, че Деймиън се изкачва и застава на едно стъпало под нея. Хвана стълбата така, че двете му ръце я обградиха и предпазиха от морето под тях.

Касандра вдигна глава към Оливър и той се усмихна насърчително, намигна ѝ:

— Ще се оправиш чудесно, госпожице.

Странно, но вече не се страхуваше, че ще падне във водата. Почти не забелязваше люлеенето на кораба, подскачащата долу лодка, хлъзгавите стъпала, на които стоеше. Усещаше само топлината от гърдите на Деймиън близо до тялото си. Виждаше само здравите като стомана ръце, които я предпазваха.

— Сега — прошепна в ухото ѝ Деймиън. Почувства дъха му на шията си. — Ще слизаме по стъпалата едно по едно. Сега — бавно.

Сребристи къдрици се виеха над деколтето ѝ като миниатюрни рибарски кукички, но Деймиън знаеше, че ако потрие устни в нежното вратле, няма да усети нищо остро. Розовите ѝ уши имаха форма на мидички. Дългата дебела плетка се полюшваше като въжената стълба. А в светлите коси нямаше нищо грубо. Той знаеше, че косата ѝ сигурно ще е като коприна, а не като коноп, ако решише да прокара пръсти по нея.

Деймиън се придвижваше бавно и много по-внимателно, отколкото бе необходимо. Не бързаше да я отдалечи от себе си. Харесваше му, когато ръката ѝ докосваше неговата или гърбът ѝ се облягаше на гърдите му. Харесваше му много повече, отколкото бе разумно.

Когато стигна до лодката, той постави ръце на кръста на Касандра и я пренесе по средата на лодката. Тя се обърна и го погледна, преди да я пусне. Тъмносините ѝ очи издаваха объркване и почуда. Скулите ѝ леко поруменияха.

— Благодаря, капитане — прошепна тя.

Гласът ѝ засегна отдавна забравена струна в душата му. Само за миг той си позволи да се наслади на чувството. Само за миг. Не можеше да се остави да бъде подмамен от хубавото лице и нежния глас. В живота му нямаше място за чувствата, които тя събуждаше у него. И никога нямаше да има място за човек, който обича Фарли Дънуърди, както тя очевидно го обичаше.

— Седни, госпожице Джеймисън. — Той посочи седалката в средата на лодката. — Време е да отиваме на брега.

Тя се стресна от резките му думи и грубия глас, но той предпочете да се обърне с гръб и да проследи как моряците слизат по стълбата и пълнят лодката. Десет чифта загрубели ръце хванаха десет

дървени гребла, по пет от всяка страна. Един от моряците отблъсна лодката от пиратския кораб и гребците се заловиха за работа.

Едноетажните постройките в плантацията бяха просторни, открити и светли, проектирани така, че да хващат и най-слабия ветреца, за да ги разхлажда. Висока, слаба мулатка — Рут, както я нарече Професора — заведе Касандра до стая с изглед към залива. Жената не каза нищо и не погледна Касандра в очите. Само леко се поклони и излезе от просторната спалня.

Касандра за миг се замисли върху плахостта на жената, после огледа новата обстановка. Мебелите бяха малко, но добре изработени. Белосаните стени светеха от лъчите на късното следобедно слънце, които нахлуваха през прозорците. Стаята не беше така приятна като спалнята ѝ в имението Джеймисън, но положително бе много по-добра от малката каюта, в която преживя последните две седмици. И бе напълно подходяща за краткия ѝ престой тук.

„След три седмици ще получим съобщение от Абърнати.“ Тази мисъл би трябвало да я успокои, но това не стана.

С леко почукване на вратата Рут обяви, че се е вирнала. Прислужницата влезе с бързи леки стъпки. Носеше в ръце някакви ярки дрехи. Постави ги върху бялата покривка на леглото.

Касандра се приближи да ги разгледа. Жълтата блуза бе широка, с къси ръкави и изрязано деколте. Памучната пола имаше яркозелен цвят. Бе скроена просто и набрана в талията: нямаше никакви обръчи, нямаше корсет с връзки, само бяла памучна риза, която трябваше да сложи под блузата и полата.

— Много горещо. — Рут кимна към кадифената рокля на Касандра. — Не можеш да дишаш. — Усмихна се и вдигна блузата. — Харесваш ли я?

— Много е хубава.

— Преоблечи се. Рут ще помогне.

— Не, аз... нямам нужда от помощ. Аз...

Рут бързо сведе поглед:

— Не харесваш?

Касандра огледа оскъдното облекло — поне на нея ѝ се струваше, че е оскъдно. Но сигурно ще бъде божествено да не ходи с

тази тежка рокля в горещината на тропика. Толкова ли щеше да е ужасно, ако поноси по-удобните дрехи няколко седмици? Никой няма да научи. Положително никога вече нямаше да види, когото и да е от хората на острова.

— Грещиш, Рут. Наистина ми харесват. Много ми харесват. — Пристъпи към Рут и продължи: — Моля те, помогни ми да сваля всички тези неща. Ужасно се измъчих с обличането, откакто... — Спомни си сутринта, когато Деймиън бе нахълтал в каютата ѝ, а столът, с който бе подпряла вратата, бе станал на парчета под силните му ръце. — Откакто съм без камериерка. Нито една от роклите ми не седи добре, ако корсетът не е стегнат.

— Ще дишаш по-лесно без него — усмихна се Рут. — Ще видиш. Много ще харесаш.

След няколко минути с помощта на прислужницата бяха свалени тежката рокля, многобройните фусти и твърдият корсет. И още по-бързо облякоха долната риза, блузата и полата. Като завърза панделката, с която се затваряше деколтето на блузата, Рут завъртя Касандра към огледалото:

— Виждаш ли? Много по-добре.

Касандра се втренчи в отражението си или поне в онова, което мислеше, че е нейното отражение. Младата жена от огледалото имаше див, безгрижен вид. Всичките ѝ естествени извивки се очертаваха под леката материя. Извън полата се подаваха глезените ѝ, а това би потресло майка ѝ. Дори ѝ се струваше, че над деколтето се вижда твърде много плът, макар да бе носила и много по-изрязани рокли.

— Много по-добре — повтори Рут. — Ще видиш. Капитан Деймиън също ще те хареса.

Касандра сложи дясната ръка върху корема си, сякаш да успокои внезапния спазъм, която я присви, когато чу какви са предпочитанията на капитана за облеклото ѝ. Видя, че страните ѝ се изчервяват, а устните ѝ потръпнаха, сякаш току-що са били целунати. Дори не забеляза, че Рут се е отдалечила, докато не чу вратата да се затваря.

И все не можеше да откъсне поглед от жената в огледалото. Наистина ли Деймиън щеше да хареса тази гледка?

После упорито вдигна брадичка, решена да отхвърли усещанията, които мислите ѝ предизвикваха, и промълви: „А какво ме

интересува дали ме харесва? Защо ще ме вълнува какво мисли капитанът?“

За миг тя почти си повярва, че това не я вълнува.

ДЕВЕТА ГЛАВА

В деня, когато пристигна в Сорсъри Бей, Деймиън нареди един от корабите му да отплава за Чарлстън и да занесе искането за откуп. След това се отдаде на делата в плантацията. Разгледа отново земята, фабриката и рафинерията, срещна се с хората, които живееха и работеха на острова. Научи, че докато е отсъствал, Големият Джо се бе оженил за Рут, а жената на Фреди Хейстингс, икономка на Деймиън, бе родила синове близнаци. Видя, че са разчистени нови площи, че е засадена още тръстика и че тазгодишната реколта ще бъде добра. Видя многото нови къщи, построени в отсъствието му, и разбра, че мъжете и жените тук преуспяват заедно с него.

Сорсъри Бей се разрастваше и процъфтяваше. Професорът бе организирал доста промени, докато с Деймиън отсъстваха — и всички бяха за добро. Вниманието на Професора към ежедневните дела в плантацията и грижите му за хората, които живееха на острова, личаха по различни начини.

А Професорът не бе единственият, на когото Деймиън трябваше да благодари за успеха на плантацията. Големият Джо бе подбрал и обучил персонала за фабриката. Мнозина от тези хора бяха освободени роби. Някои бяха моряци, доволни, че отново могат да се върнат на сушата, щом им беше разрешено да бъдат свободни хора, а не бедняци и просяци, които не могат сами да решават съдбата си. Всички те работеха усърдно, защото работеха за себе си и за семействата си.

През първите дни след завръщането на острова за Деймиън беше лесно да не мисли за Касандра Джеймисън. Деймиън закусваше рано, излизаше от къщи и се връщаше едва след падането на нощта. Но накрая — след като бе проверил документите и сметките, бе обходил земите си, бе посетил фабриката и рафинерията — му остана достатъчно много свободно време и точно тогава мислите му отново се насочиха към Касандра.

А след като веднъж бе започнал да мисли за нея, копнееше да я види.

Рано една сутрин, повече от седмица след пристигането им в Сорсъри Бей, Касандра излезе, за да се разхожда по морския бряг. Ходеше боса и се наслаждаваше на допира до пясъка, на водата, която обливаше краката ѝ с идването на прилива. Въздухът бе изпълнен с божествена какофония от звуци: екзотични птици посрещаха деня, някъде цвилеше муле, крави мучаха и чакаха да бъдат издоени.

Спря се, когато чу, че лае куче. Обърна се и видя, че към нея тича малък кафяв териер. Не знаеше чие е кучето, а само, че още първия път, когато се бе осмелила да излезе на брега, то бе дошло с нея и се появяваше всеки път, когато тя се разхождаше насам.

— Здравей, момичето ми — каза Касандра и го погали по ушите. — Рано си станала тая сутрин.

Кучето излая веднъж, сякаш да отговори на поздрава, и когато Касандра тръгна пак, то затича край нея.

Тя дълго се разхожда, доволна от тишината, наслаждавайки се на красотата на острова. Странно бе, че се чувстваше така добре в този тропически рай. Би трябвало да копнее за хълмистите равнини край имението Джеймисън. Би трябвало да ѝ липсва каменната къща, която бе семейно огнище от много поколения. През първите седмици на кораба „Пийкок“ не бе мислила за нищо друго — бе си мечтала да се върне при познатите гледки на Нортъмбърланд.

А сега не усещаше такъв копнеж. Чувстваше се спокойна.

Е, през по-голямата част от времето беше спокойна, помисли си и хвърли поглед към залива. Но „Магия“ не беше там.

Само да можеше да узнае къде е отишъл корабът и дали Деймиън е с него! През последната седмица не бе го видяла нито веднъж и все се чудеше дали е тръгнал нанякъде, без дори да се сбогува. Е, можеше да потърси Професора и да го попита, но не ѝ се искаше той да смята, че се интересува къде е капитанът.

И тя наистина не се интересуваше. Беше просто любопитна.

Изведнъж кучето се втурна с главоломна бързина по брега. Касандра вдигна глава и видя да се приближава конник. На секундата разбра, че човекът, седнал така изправен на седлото, е Деймиън.

Той подкара сивия жребец с тъмни петна в тръс, после го спря. Кучето продължаваше със същата скорост, но в последния миг се спря

и се хвърли към ездача. Деймиън го хвана във въздуха и го притисна към гърдите си. Засмя се, когато териерът се опита да близне лицето му.

— Стига, стига. — Погали няколко пъти кучето по гърба, наведе се от седлото и го пусна на земята. Когато се изправи, погледът му се спря право на Касандра. — Добро утро.

— Добро утро, капитане.

Деймиън слезе от коня и още веднъж я изгледа, като този път спря поглед на босите й нозе. Устните му се разтегнаха в усмивка, а погледът му бавно се върна към лицето й.

Тя се почувства скандално разголена под внимателния му взор. Сякаш беше гола пред него. Кожата й настръхна и усети топлина в слабините.

— Харесва ли ти островът? — попита той, докато продължаваше да я гледа, и поведе жребеца след себе си. Кучето се върна при Касандра и Деймиън се усмихна широко. — Виждам, че и ти си се сприятелила с териера.

— Кучето твое ли е?

— Ничие — засмя се Деймиън. — Тя е истинска скитница. Настанява се там, където има най-вкусни остатъци от храна, и се премества другаде, ако не й се харесат.

Когато Деймиън приближи, Касандра усети силата на присъствието му. Беше почти като физически удар, а колко й се искаше да протегне ръка и да се опре в гърдите му, както в нощта, когато той я целуна.

— Разглеждала ли си отвъд залива?

Касандра поклати глава, останала без думи от близостта му.

— Би ли искала да го видиш?

— Какво да видя?

— Островът. — Въпросът й го развесели.

Тя отново кимна, като се стараеше да се върне в настоящето.

— Тогава позволи ми да ти го покажа. Мърлин ще може да издържи двама ни. — Метна се на седлото, после се наведе, хвана я през кръста и я вдигна.

Касандра сякаш полетя. Отново изпита странното чувство и побърза да склочи пръсти на врата му, когато той я сложи странично на седлото пред себе си.

— Островът е малък. Мога да го обходя на кон за един ден, ако не се мотая.

Никога преди не бе сядала в скута на мъж, и то на кон. Беше толкова плътно до него, че бедрата им се допираха, рамото ѝ бе до гърдите му, а слепоочието — до устните му. Беше невъзможно да се отдръпне или да се премести. И тя остана неподвижна и замряла, като едва смееше да диша.

Деймиън подкара коня в лек галоп. Няколко минути яздиha мълчаливо, после той каза:

— Намерих острова преди осем години. Отначало мислех, че ще живея тук сам, но после дойде Професора. А по-късно и други потърсиха убежище при нас.

Касандра с мъка възвърна гласа си:

— Постигнал си много.

— Не е моя заслугата за това, което е направено. Аз рядко съм тук. Служих като капер — нападах вражеските кораби — във войната с Испания. Когато бе сключен мир, си купих собствени кораби.

— Значи „Магия“ не е единственият ти кораб?

— Не. „Магия“ служи за специални цели, но е само един от корабите във флотата ми. Корабите ми пътуват от Америка до Англия, а оттам — до Ориента. — Чу го да се смее и вдигна глава. — „Сорсъри Бей шипинг“ е законна морска компания, госпожице Джеймисън. Без нито един пиратски кораб. Всъщност смятат ме за напълно почтен и честен човек. Моряците се надпреварват кой да служи на корабите ми, защото екипажите получават добри пари за тежката си работа.

Касандра почти не го чуваше. Разбираше — казва ѝ, че не е пират, за каквото го смяташе, но в момента нямаше значение дали това е вярно или не. Засега преценяваше само, че има чудесна уста и прекрасна усмивка. Дали някога бе виждала такава прекрасна усмивка? По-скоро — не.

Той обхвана талията ѝ по-силно. В отговор сърцето ѝ заби, но тя не откъсна поглед от него. Усмивката му бавно изчезна. Усети топлина по кожата си, стана ѝ трудно да диша.

— Бих... бих искала да повървя — успя да прошепне тя.

Не знаеше дали я е чул. Не отговори и не забави коня. Пламнала под прямия му поглед, тя се обърна напред и се загледа в зеления

остров от дясната им страна и тюркоазното море отляво, докато жребецът ги носеше по брега.

Деймиън се бореше с надигащото се желание. Трябваше да спре коня и да я свали. И изобщо не трябваше да я качва на седлото. Но сега, след като бе в ръцете му, не му се искаше да я пусне.

Може би наистина беше циничен пират, за какъвто тя го мислеше, защото не искаше нищо повече от това да я заведе под сянката на някоя палма и да я люби. Искаше да види нежното ѝ бяло тяло без дрехи на слънчевата светлина. Копнееше да прокара пръсти през косите ѝ да вдъхне нежния им аромат. Искаше да вкуси устните ѝ, целувките ѝ, да смуче гърдите ѝ, да усети как и в нея се надига страст, равна на неговата. Искаше да усети пръстите ѝ по кожата си, да чуе бързото ѝ дишане, да види как страните ѝ пламтят от страст. Искаше...

По дяволите!

Дръпна юздите на коня толкова неочаквано, че той се изправи на задните си крака. Касандра изпищя от уплаха и обви ръце около врата му. Вдигна глава към него.

Щом конят се успокои, Деймиън я свали на земята, после и той слезе.

— Ще походим малко — каза с приглушен глас.

Не я погледна. Не можеше. Не можеше, докато не се успокои. Докато не премине желанието му да я прегърне и целуне, да я люби. Ако бяха по-близо до къщата, щеше да я остави да се прибере сама. И за двама им щеше да е по-безопасно.

Касандра би трябвало да се изплаши от това, което видя в тревожните черни очи, но не се изплаши. Трябваше да бъде ужасена от собствената си реакция, но не беше.

Продължиха да вървят мълчаливо доста време, както ѝ се стори. После усети, че настроението му се промени. Той забави крачка и тя можеше по-лесно да го следва. Най-накрая Деймиън спря и се обърна към нея:

— Съжалявам, че се наложи да те сваля от кораба на вуйчо ти, Касандра, но си имах причини. Основателни, струва ми се. Знам, че беше изплашена. Надявам се да ми повярваш, като ти кажа, че никога не съм искал да ти се случи нещо лошо.

— Вече не се боя, капитане — прошепна тя с разтреперан глас.

Помисли си, че той ще я вземе в ръце, ще се наведе и ще я целуне отново. Колкото и да бе ужасно да си го признае, тя искаше това да стане.

Но той не го направи. Без да продума, протегна ръка, хвана я над лакътя и я поведе по тясна пътека през тропическата джунгла.

След като повървяха пет минути, растителността отстъпи и разкри още една пясъчна ивица. И тук, на брега, легнал на една страна, беше корабът „Магия“.

— Какво е станало? — извика Касандра. — Кой е направил това ужасно нещо?

Деймиън отговори засмян:

— Почистваме корпуса му. Наричаме го килване.

Тя почувства огромно облекчение. Когато зърна огромния търговски кораб, легнал като изхвърлен на брега кит, си помисли, че е разрушен.

— Ела да ти покажа. — Деймиън пусна юздите на жребеца и заведе Касандра по-близо до кораба. — От топлите води корпусът на кораба бързо обраства с малки ракообразни животинки. Това пречи на скоростта на кораба, а скоростта е важна за човек с моя занаят.

Неговият занаят. Пиратството. Тя почувства прилив на отчаяние.

— Изнесохме целия товар, свалихме тежките оръдия, докарахме го до брега и го обърнахме настрани. Ето, вижда се къде моряците са почистили корпуса. Поправихме и част от обшивката. — Посочи място, където двойните греди бяха заменени с нови. — Днес ще го намажат с катран, мазнина и сяра. Така ще го предпазят от корабните червеи и раковинките за известно време и ще се увеличи скоростта му.

Тя го погледна и повтори тихо думите му:

— „А скоростта е важна за човек с моя занаят.“

Той се обърна към нея и хвана ръцете ѝ:

— Има ли смисъл да ти казвам, че не съм пират?

— Лъжите не служат за нищо, капитане — отвърна тихо тя.

Отначало Деймиън замълча, после кимна:

— Може и да си права. — Извърна се и потегли. — Хайде, ще те върна в къщата.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Деймиън взе решението си през нощта. Нямаше да чака отговора на Абърнати. Щеше да отплава за Каролина, щом „Магия“ се приготвеше за пускане на вода. Не можеше да поеме риска да остави Касандра при себе си дълго време. Ако я оставеше, нямаше да може да удържи на думата си да не ѝ се случи нищо лошо.

Не, по-добре беше да я заведе при годеника ѝ сега. А щом се отървеше от нея, Деймиън щеше да си намери някое хубаво момиче в най-близката кръчма и с него да утоли изгарящото го желание. След като тази работа се уредеше, щеше отново да насочи мисълта си там, където бе нужно. Отново щеше да се съсредоточи върху методичното и пълно разорение на Фарли Дънуърди.

На следващата сутрин той стоеше на верандата, когато Касандра влезе в трапезарията. Деймиън си позволи известно време да я наблюдава, без да издава присъствието си.

Харесваше я в простата синя памучна блуза и в пола. Харесваше я без фустите и корсета, който стягаше тялото ѝ в неестествени форми. Природните ѝ очертания бяха много по-привлекателни. Имаше тънка талия, високи и здрави гърди. Бедрата ѝ бяха приятно закръглени.

След пристигането им в Сорсъри Бей тя не се старееше да се пази от слънцето и кожата ѝ бе придобила златисто кафяв оттенък. Сребристо русата ѝ коса, сплетена отново в голяма плитка, бе станала още по-светла от слънцето.

Навярно несъзнателно бе издал някакъв звук, защото тя се обърна и вдигна поглед към него. В широко отворените тъмносини очи той лесно четеше мислите ѝ, сякаш бяха отворена книга. Касандра бе объркана от чувствата си към него. Тревожеше се, че я привлича такъв долен човек. Доброто възпитание не ѝ позволяваше да изпитва към един пират друго, освен презрение.

Но не беше ли и той също толкова объркан от своите чувства? Никога преди жена не бе го омайвала и привличала като Касандра. Никога преди жена не бе завладявала мислите и въображението му до

такава степен, че да забрави единствената си и най-важна цел в живота.

Но в живота му нямаше място нито за нея, нито за странните чувства, които тя събуждаше в гърдите му. Знаеше го и с нищо не можеше да го промени.

Той се намръщи и влезе в трапезарията.

— Накарай Рут да приготови багажа ти! Утре ще отплаваме за Чарлстън.

— Толкова скоро ли получи отговор от Абърнати? — Лицето ѝ пребледня.

— Не. Не сме получили отговор и няма да го чакаме. Ако те отведем сега, ще можем по-бързо да те предадем, когато той плати откупа.

— Ами ако не плати? — Гласът ѝ едва се чуваше.

Велики боже! Не знаеше ли тя какво е въздействието ѝ върху мъжете? Абърнати би бил глупак, ако не платеше. Всеки мъж, в чиито вени все още тече кръв, би платил с радост кралски откуп само, за да има тази жена в ръцете си дори за една нощ — да не говорим, ако имаше възможност да я направи своя съпруга.

— Ако не плати, ще те върна в Англия, при баща ти.

— Наистина ли ще направиш това?

Потисна желанието си да отговори, че ще направи онова, което тя иска, и вместо това каза:

— Какво друго бих могъл да направя с теб, Касандра? Да не мислиш, че вечно ще те държа моя пленница? — Гласът му стана ненужно суров: — Нямам друга полза от теб, освен откупа, който ще ми донесеш.

Думите му я засегнаха повече, отколкото искаше да си признае.

— Защо са ти парите? — бързо отвърна тя с разтуптяно от гняв сърце. — Плантацията ти, изглежда, върви добре. И ако трябва да вярвам на думите ги, корабната ти компания също преуспява.

— Нямам нужда от парите. — В черните му очи изведнъж припламна гняв. — Но вуйчо ти се нуждае от тях, а аз съм решил да се погрижа той да не ги получи.

Гневът ѝ премина в объркване:

— Вуйчо ми? Но какво общо има той с това? Откупът ще бъде за теб, не за него.

Той остави въпроса ѝ без отговор.

— Погрижи се багажът ти да е готов. Ще отплаваме при първа възможност. — Мина покрай нея и изчезна в коридора зад трапезарията.

Загледа се след него, удивена, че той изведнъж толкова ѝ се разсърди. И какво точно искаше да каже за вуйчо ѝ, който имал нужда от парите, но нямало да ги получи? Господин Абърнати бе изпратил още преди месеци сумата по брачния договор на вуйчо ѝ. Така че, с или без откуп, вуйчо Фар нямаше какво повече да получава. И защо Деймиън бе решил да попречи на вуйчо ѝ да получи парите от Абърнати, дори и да имаше причина той да му ги изпраща?

Касандра седна на стол до голямата тъмна полирана маса, като хапеше устни, замислена върху многото останали без отговор въпроси.

Възможно ли бе корабната компания на Деймиън да е пострадала от успехите на корабите „Тейт“ в миналото? Но вуйчо ѝ беше честен човек. Не би направил нищо, което правилата на търговията да не позволяват. Деймиън положително разбираше това. Не можеше да обвинява вуйчо ѝ заради успешната работа на корабите „Тейт“.

И ако не това беше причината за гнева му, тогава какво? Загадъчните му думи няхаха смисъл.

Погледна към вратата. Ако можеше да научи истината, може би щеше да разбере Деймиън по-добре. И макар това да беше против здравия разум, тя много искаше да разбере.

Касандра стана от стола. Щеше да намери Професора. Той знаеше нещо за миналото на Деймиън. Може би щеше да ѝ каже онова, което ѝ бе нужно да научи.

Той обаче нямаше да може да ѝ каже защо, Касандра чувстваше нужда да знае.

Не след дълго Касандра откри Професора в просторната му, но претъпкана канцелария в пристройката до голямата къща. Бюрото му беше отрупано с книжа и счетоводни тефтери. Той стоеше приведен напред, подпрял лакти на бюрото, замислен и намръщен едновременно.

Тя почука леко на вратата:

— Професоре?

Той вдигна глава и свали очилата си, които се бяха смъкнали до върха на носа му.

— А, значи намери канцеларията ми, мила. Чудех се кога ще започнеш да изучаваш къщата. Видях те да се разхождаш навън.

— Преча ли? Мога да дойда по друго време.

— Не, не, влез, моля ти се. Очите ми се уморяват от всички тия цифри. — Стана и посочи стола срещу себе си: — Заповядай, седни, а аз ще погледам хубавото ти лице.

Тя послушно се приближи.

Лицето на Професорът отново се намръщи:

— Какво те тревожи, Касандра?

— Деймиън ми каза да се приготвя за заминаване. Ще ме заведе незабавно в Чарлстън.

Професорът повдигна вежди, но не каза нищо.

— Професоре... — Касандра седна, изчака и той да се настани и продължи: — Би ли ми казал нещо за Деймиън? Можеш ли да ми помогнеш да го разбера.

— И защо ти е да го разбираш, скъпа? Не е ли по-добре да заминеш за колониите, да се омъжиш за Абърнати и да забравиш Деймиън?

Тя сведе поглед към ръцете си, стиснати в скута ѝ.

— Не съм сигурна, че наистина мога да го забравя, Професоре — отвърна тя тихо. Усети сълзи да парят в очите ѝ и се изненада. Успя да ги преглътне, преди отново да вдигне глава. — Моля те, разкажи ми за него!

Той я гледаше замислено. Тя вече почти не се надяваше на отговор, когато той кимна:

— Добре, Касандра. Ще ти кажа това, което смятам, че имам право да споделя с теб за Деймиън. Но има някои неща, за които само той може да говори.

Тя закима в знак на съгласие.

Отново последва дълго мълчание, докато Професора реши откъде да започне. Когато заговори, гласът му беше тих, но уверен:

— Деймиън е бил малък, не повече от дванайсетгодишен, когато е пристигнал на Барбадос с договор за наемен работник. Първият му господар бил жесток човек. Спотсуд се отнасял дори с животните си по-добре, отколкото със слугите и робите. Деймиън опознал до болка

какво е да те налагат с камшик по гърба през онези първи години, но нямало как да избяга.

Касандра прехапа устни, за да не отрони стон. Професорът стана и се приближи до прозореца. Известно време стоя загледан в тръстиковите полета.

— Деймиън бил изпълнен с омраза и ожесточение не само срещу човека, който го изпратил в Барбадос, и не само заради отношението на господаря си, а и заради всичко, което виждал, че вършат с останалите като него. Когато виждал, че някой друг слуга е малтретиран, винаги се стараел да му помогне. А от това печелел само по-сурови наказания.

Касандра си представяше всичко, за което Професора разказваше. Виждаше как високият младеж говори в подкрепа на по-слабите, на по-нещастните. Не я изненадаваше — макар че би трябвало, — че той се е държал толкова почтено.

Професорът поклати глава и добави тихо:

— Документите му били продадени на Джедидая Бенджамин, когато Деймиън бил на седемнайсет години. Деймиън не очаквал нищо по-добро от това, което бил преживял със Спотсуд, но за първи път от години открил внимателно и човешко отношение. Мисля си, че ако не е бил продаден на Джедидая, Деймиън едва ли щял да доживее до двайсет и първата си година.

В стаята настъпи тишина. Касандра чувстваше със сърцето си какъв сърдит младеж е бил Деймиън. Представяше си побоите, които е изтърпял, и имаше чувство, че страда заедно с него. Не знаеше защо документите му са били продадени на Джедидая Бенджамин, но мълчаливо благодареше на Бога за това.

Когато разбра, че Професора няма да продължи, без да го подкани, Касандра го подсети:

— Веднъж ми каза, че Деймиън ти е спасил живота.

— Да. Така беше.

— Как?

— Нямах воля за живот, когато Сара умря. Не ме беше грижа какво ще стане с мен. Искях само и аз да умра. Деймиън ми вдъхна воля за живот. Открихме, че имаме еднаква цел. Той ми даде стимул за живот.

Касандра се зачуди каква ли обща цел биха могли да имат тези двама толкова различни мъже. Искаше да попита, но Професорът не ѝ даде възможност.

— След като Деймиън изслужи срока си по договора, той се върна в Англия, но откри, че там не му е останало нищо. Никой от семейството му вече не бил жив, нямал никаква собственост. Единствените хора, които познавал, били семейство Бенджамин, а също мъжете и жените, с които бил работил в захарните плантации на Барбадос. Върнал се на Карибите, открил този остров и започнал да изгражда своя плантация. От самото начало отказваше да има роби или наемни работници по договор. В тези поля работят само свободни хора.

— Деймиън спомена, че е служил като капер по време на войната с Испания. — Професорът кимна и се извърна от прозореца, като отново срещна погледа ѝ. — Но защо го е правил? Защо е трябвало да излиза в морето и да се бие, след като е сложил началото на плантацията?

— Защото знаеше, че само по този начин може да събере пари и да си купи собствени кораби.

— Това ли го е подтикнало към пиратството?

Професорът отговори на въпроса ѝ с въпрос:

— Когато гледаш Деймиън, само пирата ли виждаш в него, Касандра?

Не знаеше какво да каже. Спомняше си различните Деймиъновци, които бе виждала в него, всичко, което я бе карал да чувства. Мислеше за ужасния начумерен капитан демон; за това, как изглеждаше на щурвала: — висок, силен, уверен. Мислеше си за добротата, която най-неочаквано долавяше в гласа му, но и за внезапните гневни изблици. Мислеше си за устните му върху нейните, за чудния им вкус и как стомахът ѝ се свиваше само от един негов поглед.

— Мисля, че ти казах достатъчно, скъпа. Всичко друго, което би искала да научиш, трябва да чуеш от самия Деймиън.

Тя стана, доволна, че може да излезе навън. Имаше нужда от свежия полъх на вятъра, за да разсее объркването в главата си.

— Касандра... — спря я гласът на приятеля ѝ, преди да е направила и крачка. Тя погледна Професора в очите. — Деймиън има и

други белези, освен белезите от камшика на Спотсуд. Белезите в душата му по-трудно ще зараснат. Не само добротата на Джедидая е необходима, за да се укроти желанието на Деймиън за мъст.

Касандра отново се потопи в размисъл. Професорът бе разкрил само малки частици от живота на Деймиън. Макар и да хвърляха известна светлина, отговорите му пораждаха нови въпроси. Сега сякаш познаваше Деймиън по-слабо от преди. Но от това, което наистина знаеше, ѝ се приплака.

Дали сълзите ѝ бяха за младежа, малтретиран от злия си господар, или защото не тя щеше да е тази, която ще помогне да зараснат раните в сърцето му?

— Благодаря ти, Професоре — прошепна тя и излезе с наведена глава. Не чу прощалните му думи:

— Ако е рекъл Господ, отново ще се видим, Касандра Джеймисън.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Магия“ пореше развълнуваното море покрай брега, към Каролина. На хоризонта от изток се трупаха сиви облаци, което значеше, че ще има буря преди падането на нощта, но Деймиън бе решил да пусне котва в пристанището на Чарлстън, преди вятърът и дъждът да ги настигнат.

До сутринта щеше да се е отървал от Касандра. Щеше да е доволен, когато приключи с тази работа. Твърде дълго бе пренебрегвал собствените си задължения. Нямаше да позволи да бъде отвлечан от онова, което трябваше да свърши. Деймиън бе взел Касандра, за да ускори финансовото разоряване на вуйчо й. Вече бе време да се върне по морските пътища и да направи всичко възможно Фарли да не получи възможност да се съвземе, дори и временно. Баронът имаше сериозни неприятности. Не беше време Деймиън да се отказва от постоянните нападения върху корабите „Тейт“.

Застанал на най-горната палуба, Деймиън даде няколко заповеди на моряка на щурвала, после бързо се отправи към стълбата и слезе долу. Искаше да отбележи някои неща в корабния дневник, а трябваше да планира и следващата акция на „Магия“. След като отне товара на „Пийкок“ и обърка плановете на Фарли за откупа на племенницата му, положението на компанията „Тейт“ сигурно бе станало още по-нестабилно. Деймиън трябваше да научи какво възнамерява да прави сега баронът. Затова трябваше да се върне в Англия.

Пред каютата на Касандра се поколеба. Не бе говорил с нея от сутринта, когато й каза да се приготви за заминаване. Контактът между тях се осъществяваше чрез Оливър. По време на пътуването на север тя рядко се качваше на палубата. Когато Касандра решише да излезе от каютата — отново облечена в тесните корсажи и широките поли — Деймиън внимаваше помежду им да има достатъчно голямо разстояние. Усещаше твърде остро желание, когато тя бе наблизо. Усещаше и това, че тя не е щастлива, а собственото му отношение към нейното състояние не го радваше. Нямаше време да се тревожи за

племенницата на Фарли. Не му бяха нужни нови усложнения. За всички щеше да е по-добре, ако остави нещата така, както бяха.

Но колкото и да се стараеше, мислите му никога не бяха далеч от русокосата красавица със загоряло от слънце лице, с големи сини очи, облечена над извивките на тялото ѝ в свободните дрехи от острова.

Деймиън изруга тихо и продължи по коридора, смръщил лице.

Касандра въздъхна, когато стъпките му се отдалечиха. Знаеше, че е Деймиън. Винаги познаваше решителната му твърда походка. За миг си бе помислила, че може да почука на вратата ѝ, че може отново да ѝ проговори.

Но той, разбира се, не го направи. Със сърцето си предчувстваше, че няма да го направи. Достатъчно ясно беше ѝ дал да разбере, че не иска да има нищо общо с нея. По време на пътуването тя се опитваше да си внуши същото. Но знаеше, че се зальгва. Тя искаше да има много общо с него. Твърде много!

Беше се влюбила капитана пирата на „Магия“.

Касандра затвори очи и притисна пръстите си върху тях. Тялото ѝ пламтеше. Дали не беше болна? Дали чувствата ѝ към капитана не бяха само бълнувания на болен мозък?

Усети остра болка в гърдите си.

Не, не беше въображение. Бе отдала сърцето си на човек, когото нейните родители, вуйчо ѝ, доброто общество никога нямаше да приемат, човек, който най-вероятно щеше да умре с примка на шията или прободен от сабя.

Любовта ѝ беше безнадеждна не само защото Деймиън бе такъв, какъвто е, но и защото той изобщо не се интересуваше от нея. Ето, сега я водеше при друг човек, който скоро щеше да бъде неин съпруг, човек, когото тя не обичаше и никога нямаше да обикне. По едно време се бе надявала, че ще започне да обича Олдин Абърнати, но сега това вече не можеше да стане. Не и сега, когато Деймиън бе откраднал сърцето ѝ.

„Откраднал сърцето ѝ.“ Колко подходящи бяха думите, помисли си тя, изправи гръб и свали ръце от очите си. Наистина беше откраднал сърцето, ѝ също както той и хората му бяха ограбили „Пийкок“, бяха задигнали всичко ценно. Но последвалата кражба ѝ се струваше още

по-лоша. Коприни, сатени, скъпоценности, порцелан и подправки — всичко можеше да се възстанови. Но не и сърцето.

Може би, в края на краищата, той наистина бе демон капитан. Само едно беше сигурно — никога нямаше да му позволи да разбере какво чувства. Щеше да отиде при Абърнати, без някой да е наранил гордостта ѝ. Нямаше да позволи на Деймиън да види колко е нещастна. Затова бе прекарала по-голяма част от пътуването в каютата си. Колкото и да искаше да стои на палубата, не можеше да понася да го вижда, без да говори с него. И знаеше, че ако говори с него, ще се издаде.

Отново пое дълбоко дъх, готова да посрещне всичко, което я очаква. Когато настъпеше моментът, щеше да се сбогува с Деймиън и с моряците от кораба му с високо вдигната глава. Една Джеймисън знаеше как да изпълни дълга си. Щеше да отиде при господин Абърнати, да се омъжи за него и да стане добра съпруга. Щеше да направи всичко това заради родителите и вуйчо си и щеше да забрави капитан Деймиън.

Все някак щеше да успее да го забрави.

Докато плаваха към Чарлстън, Деймиън постоянно се взираше в морето за „Сий хаг“ — „Морската вещица“. Опасяваше се, че през нощта може да са се разминали, и затова се изненада, когато тази вечер видя кораба на котва в пристанището. Мик Бръсълс, капитан на неговия кораб „Си хаг“, бе потеглил с писмото на Деймиън за откупа две седмици, преди Деймиън да напусне Сорсъри Бей. Досега вече трябваше да е потеглил по обратния път с парите.

Пуснаха лодка във водата и я изпратиха до „Сий хаг“. Скоро Оливър се върна с Мик Бръсълс. Деймиън ги посрещна в каютата си.

— Изненадан съм, че си още тук, Мик — възкликна той, докато другият капитан седаше.

— Да, също колкото съм и аз, сър. Страхотно се измъчихме, докато намерим Абърнати. Плантацията му е доста далеч от Чарлстън и когато накрая я открихме, ни казаха, че той не е там и не го очакват скоро. Оставихме му съобщение. Едва днес получихме отговор.

— Е, и? — Деймиън беше нетърпелив.

Мик погледна Оливър, след това — отново Деймиън.

— Заявява, че вече е платил откуп и няма да се остави да го изнудват за още пари.

— Вече е платил? Но това е... — Деймиън изведнъж замълча. Стисна юмруци и ги стовари върху бюрото. — По дяволите! Фарли е поискал откупа, без дори момичето да е при него!

И Мик, и Оливър продължаваха да мълчат.

И Деймиън бе онемял от гняв. Беше подценил нахалството на Фарли. Още преди трябваше да осъзнае, че като вземе Касандра, това нямаше да спре вуйчото. Какво го интересуваше барона мръсник дали Касандра наистина е заведена при годеника ѝ? Щом имаше парите, Фарли щеше да е доволен. В края на краищата никой нямаше да заподозре, че барон Кетъринг е замесен по какъвто и да е начин. Винаги е бил много предан на племенницата си.

— И какво ще правим с нея сега? — осмели се да попита Оливър.

Деймиън поклати глава и се загледа през прозореца. Съмняваше се, че Фарли много се е разтревожил за племенницата си, след като бе взета от „Пийкок“. Съмняваше се дали изобщо се е опитал да разбере какво е станало с нея. А след като вече бе взел и парите за откупа, Деймиън се съмняваше, че вуйчото дори ще се опита да я намери.

Оливър се покашля:

— Капитане? — Деймиън го погледна през рамо. — Какво ще правим с госпожица Джеймисън?

Деймиън се опита да потисне нежните чувства, които се надигаха в него въпреки раздражението му.

— Ще я дадем на Абърнати. Той е платил за нея. — Обърна се и изгледа двамата моряци: — Ще обсъдим въпроса сутринта. Лека нощ, господа.

Оливър и Мик се спогледаха, после кимнаха и напуснаха каютата.

Щом вратата се затвори след тях, Деймиън отново стовари юмрук върху бюрото си. По дяволите! По дяволите проклетия Фарли Дънуърди! Трябваше да се досети, че баронът ще направи нещо подобно. Деймиън трябваше да доведе Касандра направо в Чарлстън.

Но това, разбира се, не би могъл да направи. Трябваше първо да разтовари стоката, взета от „Пийкок“. Не би могъл да изложи на риск

моряците си, като дойде най-напред тук. Твърде опасно би било за всички.

Омразата бушуваше в гърдите му. „Победата на Фарли ще е краткотрайна“ — закле се Деймиън. Щеше да му отнеме не само откупа, но и всичко останало. И когато го разореше във всяко отношение, Деймиън се надяваше да отнеме и живота на Фарли. Искаше да го види как умира — както бащата на Деймиън бе умрял — в страдания, които човешко същество не може да понесе.

Касандра чуваше как вятърът блъска кораба и усети мириса на дъжда, който се изсипваше над пристанището. Въпреки лошото време, тя се наметна с пелерината си и излезе от каютата. Като се подпираше с ръка о стената, забързано тръгна към стълбата.

Доколкото можеше да види в тъмнината, на палубата нямаше никой. Платната бяха здраво навити, мачтите се олюляваха, а корабът се поклащаше. Касандра вдигна качулката и се изкачи на главната палуба. Пое дълбоко соления въздух и се отпрати към дясната страна на кораба, впила поглед в светлинките, проблясващи на брега.

Чарлстън. А някъде зад града бе плантацията на Абърнати.

Опита се да си представи какъв ли ще е животът ѝ като съпруга на този човек. Опита се да се види като домакиня, която дели с него леглото и се грижи за децата му. Нямаше да е толкова трудно. Господин Абърнати беше богат и щедър. Или поне бе проявил щедрост, когато ѝ предложи брак. В писмата си обещаваеше, че нищо няма да ѝ липсва. Не, той положително щеше да се грижи за нея.

И освен това — на четирийсет и една години не беше толкова стар. Може би тя дори щеше да го сметне за красив. Единственият път, когато се бяха срещнали, тя беше съвсем малко момиче и не му бе обърнала почти никакво внимание: никога не бе си представяла, че един ден той ще ѝ бъде съпруг. Де да можеше да си спомни как изглежда, да ѝ беше пратил портрета си, както тя бе пратила своя. Де да можеше...

Само да можеше да остане на „Магия“ с Деймиън! Само ако ѝ беше безразлично, че той е пират, че взема от другите, за да пълни джобовете си, а не разбира, че върши злини, и дори не се смята за

пират. Само да се бе запознала с Деймиън по някакъв друг начин. Само ако...

Уви се по-плътно с пелерината, като се стараеше да не обръща внимание на чувството на празнота в гърдите си. Нямаше смисъл да мечтае положението да е по-различно от това, което беше. С мечти нищо не се променя. Утре щяха да я заведат в Чарлстън. Щеше да се види с годеника си и скоро щяха да се венчаят. Такава бе съдбата ѝ.

Докосна устните си с пръсти и се опита да си припомни колко сладки бяха устните на Деймиън. Само да можеше да получи още една целувка от него... Сълзите ѝ се примесиха с дъждовните капки, светлините на брега се замъглиха.

Господи, болката в гърдите ѝ бе почти непоносима! Защо майка ѝ не я предупреди, че истинската страст е истинска само когато е споделена? Защо никой не бе я предупредил, че любовта е истински блажена, ако има кой да ѝ отговори?

„Иди при него. Кажи му, че не можеш да се омъжиш за Абърнати. Кажи на Деймиън, че го обичаш.“ Касандра сподави риданията си.

Само ако наистина можеше да отиде при него! Но тя бе така възпитана, че знаеше кое е редно и кое — не. Представите ѝ за света бяха точно определени. Имаше добро, имаше и зло. Имаше черно, имаше бяло. Човек изпълняваше дълга си към семейството. Човек спазваше правилата на обществото. Поведението трябва винаги да бъде морално и правилно.

Родителите и вуйчо ѝ я бяха закърмили с тези ценности. Как можеше да се обърне против тях сега? Как можеше да се превърне в любовница на пират? Това би смазало родителите ѝ, вуйчо ѝ — също. Господин Абърнати тогава може да си поиска обратно парите от брачния договор. А това можеше да разори цялото ѝ семейство.

Не, не можеше да избяга от това, което трябваше да направи. Можеше да си мечтае за хиляди неща, но с това нямаше да промени утрешния ден. Когато за първи път легнеше с мъж, той щеше да ѝ е непознат. Никога нямаше да бъде мъжът, когото обича.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Под сивото утринно небе Деймиън твърдо и решително мина по главната палуба. Беше се подготвил да не се влияе от покорния и примирен поглед на Касандра. Но очите ѝ не се откъснаха от неговите. Той първи погледна встрани.

Беше облечена с кадифена рокля в розово — този цвят обикновено ѝ стоеше добре в комбинация с руменината по бузите. Стегнатите банели на корсета повдигаха гърдите ѝ към дълбокото деколте и ги подчертаваха. Помисли си как Абърнати би ги оглеждал и го обхвана пристъп на ярост.

— Госпожице Джеймисън — поздрави я той, когато спря пред нея.

Тя леко повдигна глава:

— Капитан Деймиън.

— Е, както ти бях обещал, пристигна благополучно в Каролина.

— Да, така ми беше обещал.

Забеляза как леко заострената ѝ брадичка потрепва. Пребори се с желанието да я докосне, да я успокои. Прогони тази мисъл решително, както бе потиснал и гнева при мисълта как друг мъж би я прегръщал и целувал, би я любил.

Приближи се Оливър:

— Готови сме за път, капитане.

Деймиън кимна, но не свали поглед от Касандра:

— Навярно няма смисъл да те моля да ми простиш, че те взех от „Пийкок“. Все още мисля, че така стана по-добре.

В очите ѝ блеснаха сълзи.

— Вече съм ти простила, капитане — прошепна тя.

За него това бе съвсем неочакван отговор.

В начина, по който я сграбчи и я притегли в обятията си, нямаше нищо деликатно. Без всякаква неувереност, устните му се притиснаха към нейните, търсеха, напиреха и я искаха. Сякаш я изпиваше — като

човек, изоставен на пуст остров, който опитва за първи път вода след много седмици.

Докато ръцете му се плъзгаха по шията, за да обгърнат лицето ѝ, той усети бързия ѝ пулс — като потрепващи криле на пленена птица. Чу тихите ѝ стонове — наполовина удоволствие, наполовина протест. Хвана ги с устни и се наслади на тях, както се наслаждаваше на нея.

Изгаряше от желание. Усети, че е само на крачка от поддаване на лудостта — можеше да я вдигне и да я отнесе долу, да каже на хората си да поемат към Сорсъри Бей, а Абърнати, Дънуърди и целият свят да вървят по дяволите.

Дънуърди. Името се вряза в омаята от страстта му като бръснач и той почувства, че не може да каже просто „По дяволите!“ за човека, изпратил баща му на смърт.

Беше само моментна мисъл. Но бе достатъчна да го възпре от онова, което знаеше, че не бива да прави.

Стиснал здраво раменете на Касандра, Деймиън я отдалечи от себе си:

— Изглежда, трябва да се извиня и за още нещо, госпожице Джеймисън. Моля те, прости ми. — Обърна се към Оливър, но отново отбегна погледа на помощника си: — Погрижи се дамата да стигне при годеника си благополучно. Ще потеглим, като се върнете.

— Слушам, капитане.

Макар че опита да се сдържи, не успя да не погледне за последен път Касандра. Бузите ѝ бяха поруменели. Зениците ѝ бяха разширени и изглеждаше трескава. Ако се бе засегнала, той знаеше, че вината е негова. С усилие устоя на изкушението да ѝ предложи утеха. Без да каже и дума повече, той се завъртя на пета и се отдалечи от нея.

Касандра бе обхваната от благословено вцепенение по време на пътуването към Абърнати. Беше благодарна, че Оливър и не очакваше от нея да приказва. Не би могла да го направи, дори и да опиташе. Но не искаше да опитва.

Нямаше никаква представа колко време е изминало, преди каретата да свие от главния път, но когато се огледа, видя в края на дълга алея голяма двуетажна къща, окъпана от лъчите на обедното

слънце. Какво бе станало с покрилите небето облаци на тръгване от „Магия“? Наистина ли бе пътувала с каретата толкова време?

— Пристигнахме, госпожице — съобщи ѝ Оливър.

Единствената ѝ реакция бе да кимне. Какво можеше да каже? Че е щастлива да е тук? Не беше щастлива.

Кочияшът спря пред стълби, които водеха към главния вход на къщата. Оливър отвори вратата на каретата, слезе на земята, обърна се и ѝ подаде ръка. Тя се поколеба, стрелна с поглед къщата, а после — помощника на Деймиън.

Видя нещо да потрепва в кафявите му очи. Съжаление ли беше? Дали се бе досетил, че се е влюбила в Деймиън?

— Госпожице Джеймисън... — започна той.

Тя накрая се престаши, пое ръката му и слезе от каретата. Повдигна гордо брадичка и с изправени рамене се обърна към къщата, която скоро щеше да се превърне в неин дом.

В този миг вратите се отвориха. Излязоха две чернокожи момчета, пременени с червени ливреи, и застанаха от двете страни на входа. След миг се появи и господарят им.

Олдин Абърнати бе облечен по модата на деня — от обувките със златни токи и дългото сако с жилетка до внимателно завързаната бяла вратовръзка и цялата накъдрена перука. Беше със среден ръст, едър, но не дебел. Лицето му не се отличаваше с нещо, но не беше неприятно.

Абърнати се спря в края на покрития вход и сивите му очи бавно я проучиха. Погледът му я накара да се почувства неудобно. Устата му бе странно изкривена и това я накара да мисли, че ѝ се подиграва.

— Значи успяха накрая да ви изпратят при мен, госпожице Джеймисън.

После обърна рязко глава и извика:

— Роман! — Веднага се появи огромен негър. — Залови тези хора и ги отведи в плевнята. Там ще изчакат да дойде полицията. — Обърна се към Оливър: — Ще дадем урок на тази сган. И двамата ще ви обесят заради това.

— Почакайте! — Внезапен порив накара Касандра да се изправи пред Оливър, преди Роман да го доближи. — Господин Абърнати, тези хора не са направили нищо лошо. Наеха ги само, за да ме доведат при вас. Не те са пиратите, които ме отвлякоха от кораба на вуйчо ми. — Хвърли поглед към огромния негър до себе си, после — към господаря

му. — Моля ви, сър — продължи по-тихо тя, — тези хора бяха изключително мили с мен. Не им се отплащайте по този начин! Биха могли да ме оставят на пристанището в Чарлстън и после сама да стигна до тук.

Абърнати присви очи, но накрая кимна:

— Добре. Роман, отведи ги в кухнята и се погрижи да получат храна и напитки заради безпокойството. — Протегна ръка към Касандра: — Елате с мен, скъпа. Имаме да говорим за толкова много неща.

Искаше ѝ се да бъде още малко с Оливър. Да му каже... какво да му каже? Че го смята за приятел? Че ще ѝ липсва? Не, не би могла да му каже това, дори Абърнати да не беше наблизко.

Погледна го през рамо:

— Благодаря ви, сър, че ме доведохте. Бяхте много любезен.

— За мен беше удоволствие, госпожице. — Този път той се усмихна и тя дори не обърна внимание на белега върху челюстта му. Забеляза само познатото лице на мъжа, който се бе отнасял мило с нея през цялото време. В негово лице наистина виждаше приятел и знаеше, че ще ѝ липсва. — Надявам се да бъдете щастлива, госпожице Джеймисън — добави Оливър.

— Благодаря, сър — прошепна тя. Гърлото ѝ бе свито и не можа да го каже по-силно.

Касандра отново погледна напред и прие предложената ѝ ръка. Забеляза, че дланта му е малка — като че ли докосваше мида. Толкова се различаваше от...

Не, нямаше да мисли за него. Не би могла да сравнява Абърнати с капитана, иначе не би могла никога да намери спокойствие в живота, който ѝ предстоеше.

Абърнати я отведе в малък кабинет в задната част на къщата. Покрай стените имаше букови рафтове за книги. Мебелите бяха солидни и тъмни. На двата прозореца имаше пердета от брокат. Носеше се ароматът на кожа и тютюн за лула.

— Седнете, Касандра — посочи ѝ един стол Абърнати. След това отиде до канапето отсреща и застана зад него, с ръце върху облегалката. Сивите му очи отново я огледаха, като този път се задържаха по-дълго върху деколтето на роклята ѝ. — Виждам, че сте били прекалено дълго на слънце. Не бива да сте така неразумна.

Тя не знаеше какво да отговори и не каза нищо. Погледът му отново се върна на нейния:

— Бих искал да ми разкажете какво се е случило през последните седмици. Интересува ме какво е станало с вас.

— Не съм сигурна, че ви разбирам, сър. — Тя се поизправи в стола си. Тонът му не ѝ хареса.

— Много добре знаете какво имам предвид, Касандра. Интересува ме какво са ви сторили пиратите, които ви плениха.

— Не са ми направили нищо, ако говорите за това. След като ме взеха от „Пийкок“, ме държаха заключена в малка каюта до момента, когато корабът стигна някакъв остров, на юг от тук. Останахме там няколко дена, преди да ме качат на търговски кораб и да ме изпратят при вас.

— Ясно. — Абърнати отиде при голямото бюро до един от прозорците. С отмерени движения сложи тютюн в лулата си и я запали. Накрая се обърна отново към нея. Поемаше дим от лулата си и я гледаше замислено.

На Касандра ѝ се искаше да се скрие някъде. Погледът му никак не ѝ хареса. Нещо в него я караше да се чувства омърсена. В опит да отбегне взора му, тя извърна глава и се престори, че разглежда стаята.

— Знаете ли колко трябваше да платя за вас, Касандра?

Стомахът ѝ се стегна:

— Известни са ми условията на брачния договор. — Тя с нежелание го погледна отново.

— Бих могъл, разбира се, да си избира жена, която би ми излязла по-евтино.

— Тогава защо не го направихте? — Бе започнало да ѝ става лошо.

Абърнати се върна при канапето, но този път седна. Кръстоса крака, облегна се и ѝ се усмихна:

— Защото, скъпа моя, никога не съм забравял какво прекрасно дете бяхте. И знаех, че ще станете още по-красива, когато пораснете. И вие не ме разочаровахте. Заслужавате си всяка лира, която съм платил за вас. И несъмнено ще ми родите красиви деца. — Отново смукна от лулата си.

Тя знаеше, че би трябвало да му благодари за комплимента, но думите му просто не прозвучаха така. Хвалбите му приличаха по-

скоро на избиране на стока в магазина или на кобила за конюшнията.

— Разбира се, когато изготвих брачния договор, условието бе невястата да е невинна и незапозната с интимните отношения между мъжа и жената. — Тя го гледаше с недоумение. — Очаквах невястата ми да е девствена.

Тя почувства как бузите ѝ пламват:

— Уверявам ви, сър, че съм това, което сте очаквали.

— Хайде сега, скъпа моя. За глупак ли ме мислите? Бяхте пленница на онези мъже близо месец. Трябва ли да мисля, че те не са опитали онова, за което аз честно си платих.

Касандра рязко стана от стола си:

— Мислете си каквото искате, господин Абърнати. Няма нищо срамно, което да крия. Щом изпитвате подобни съмнения, ще се върна при родителите си. Ще се погрижим да си получите обратно цялата сума от брачния договор.

Усмивката му стана по-широка и той също се изправи:

— Това няма да е нужно. Ако желях подобно нещо, никога не бих платил откупа от хиляда лири, които поискаха за освобождаването ви.

— Хиляда лири?! — повтори тя с разширени зеници.

— Да, хиляда лири. — Абърнати пристъпи към нея. — Вижте, Касандра, аз знаех, че си заслужавате цената, дори и да пристигнете малко опозорена. — Щом той започна да приближава, дишането ѝ се учести. Искаше ѝ се да избяга от стаята, но не можеше да помръдне. — Естествено, ще трябва да изчакаме с по-интимното ни опознаване, докато не се убедим, че не носите някой пиратски изтърсак. Нямам нищо против любовницата ми да роди копеле, но все пак предпочитам детето да е мое.

— Любовница?! — Думата едва се чу. Той остави лулата си на близката маса.

— Ти, естествено, не можеш да очакваш да се ожения за теб при това положение. — Дланите му се склениха около ръцете ѝ. — Това обаче не значи, че ще остана без теб. Заплатил съм прескърпо удоволствието да те приема в леглото си и ти ще бъдеш там.

Наведе се да я целуне, но тя обърна глава и устните му само жулнаха бузата ѝ.

Абърнати рязко я разтърси, а пръстите му се впиха в ръцете ѝ:

— Не се бори с мен, мила. Това ще ти донесе само неприятности. Тогава я целуна и тя едва се сдържа да не повърне, когато устните му се притиснаха в нейните.

— Няма да ви бъда курва, сър! — извика тя предизвикателно. — Не можете да ме принудите да го направя.

— Курва е много грозна дума. Няма ли да е по-добре да те наричаме моя компаньонка? — Той се ухили. — Роман!

Вратата на кабинета се отвори и се показа слугата.

— Отведи госпожица Джеймисън в стаята, която приготвихме за нея. Мисля, че ѝ е нужно да си почине и да помисли за бъдещето си.

— Не! — Касандра се стрелна покрай изумения роб. Като придържаше полите си, изтича по коридора и през отворената врата. Каретата тъкмо изчезваше зад завоя, а конете ѝ препускаха в галоп. — Не — повтори тя, този път шепнешком. — Моля ти се, Боже, не!

— Ще трябва да поработим върху послушанието ти, Касандра. — Тя рязко се извъртя и се озова срещу Абърнати. — Очаквам от всеки в „Трите дъба“ — съпруга, любовница или роб — да ми се подчинява или да понесе последствията. — Лицето му стана по-сурово. — А ти не би искала да разбереш какви са тези последствия, скъпа. Не бих искал да видя жена, прекрасна като теб, да търпи такива наказания.

Цялата смелост на младата жена бе изчезнала заедно с каретата и Оливър.

— Не можете да направите това! — Гласът ѝ бе разтреперан, тъй като се бореше със страха и отчаянието. — Вуйчо ми няма да ви разреши да се измъкнете с такова нещо. Той...

Абърнати се изсмя:

— Ти не познаваш барона като мен. Той няма да се намеси, повярвай ми. Всъщност няма дори да разбере какво ти се е случило. А може би след няколко години ще се върнеш в Англия. Ако си разумна, ще използваш наученото тук за собствена изгода. Жена с твоята хубост може доста да забогатее, скъпа. Има мъже, значително по-богати от мен, които ще платят добре за онова, което аз смятам да притежавам.

Тя се разтрепери.

— Отведи я в стаята ѝ, Роман, и се погрижи да не я безпокоят.

Касандра усети дланите на слугата върху ръцете си малко, преди да бъде погълната от чернотата.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Оглушителният грохот от галопиращи коне разкъса нощната тишина, когато Деймиън и десетина от хората му препускаха по осветения от пълната луна път от Чарлстън до плантацията „Трите дъба“. Деймиън се мъчеше да не мисли за онова, което може би е сполетяло Касандра, след като Оливър си бе тръгнал от дома на Абърнати, но не можеше да пропъди от съзнанието си спомена за разговора си с Оливър след завръщането му.

— Кълна се, че е така, капитане. Той няма намерение да се ожени за нея. Смята да я направи своя държанка.

— Как разбра това?

— Подслушах разговора им пред прозореца. Помислих си... Е, исках да се уверя, че всичко е наред. Тя изглеждаше така нещастна. Бих опитал да направя нещо и сам, когато чух какво й казва, но не бях взел никакво оръжие със себе си. Реших, че най-добре ще е да дойда за теб и останалите.

Гърдите на Деймиън се разтърсиха от гняв и той се опита да прогони спомена. Ако Абърнати я е наранил, той с удоволствие би извадил сабята си и би го разсякъл. Щеше да изстиска живота му със собствените си ръце — щеше да наблюдава как очите изпъкват и езикът му се подува.

— Ето, това отпред е плантацията — подвикна Оливър.

Деймиън даде знак на хората си да забавят ход. Огледа внимателно мястото и се спря на шубрак дървета.

— Ще оставим конете там. Тоби — обърна се към момчето, което разнасяше барута за оръдията на „Магия“, — ти ще останеш при тях. И внимавай много. Още не знаем колко души има тук. И не се отпусай. Най-вероятно е да бързае много, когато се върнем.

— Слушам, сър — отвърна момчето. — Няма да се оставя да ме изненадат.

След малко хората от екипажа на „Магия“ остави конете и крадешком се запромъкваха към зиданата къща.

Касандра седеше сковано в единия край на дългата маса в столовата. Въпреки примамливото ухание и приятния вид на храната — печена гъска, сочно свинско, пудинг със сливи, пресни хлебчета и голямо разнообразие от плодове и зеленчуци, някои от които не бе виждала досега, — тя нямаше апетит.

Преди това Абърнати бе изпратил една млада робиня да помогне на Касандра да се облече за вечеря. Момичето среса косата ѝ и изплете хубав кок. После извади от джоба на роклята си малка кутийка и я подаде на новата си господарка.

Касандра отвори капачето и видя, че вътре има блестяща златна огърлица, обсипана щедро с диаманти. Веднага затвори кутийката и се опита да я върне на момичето.

— Госпожице Касандра, ако не си я сложите, господарят се закани, че ще ме пребие.

Тя огледа изпитото лице на прислужницата — тя всъщност едва бе излязла от детската възраст — и реши да не ѝ причинява страдания. Без да каже нищо, позволи на момичето да закопчае масивната огърлица около шията ѝ. Усети го като клуп на бесило. И сега го чувстваше така.

— Не намираш ли нещо, което да ти харесва, мила моя? — попита я Абърнати, като прекъсна мълчанието.

Тя вдигна глава от чинията си:

— Не, господин Абърнати, не намирам нищо.

— Срамота. Готвачът ми положи големи усилия, за да приготви това меню в твоя чест. — Направи знак на прислужник в червена ливрея да долее чашата му с вино. — Може би госпожица Касандра ще иска малко шери — продължи той. — Това би ѝ помогнало да се отпусне.

— Не, не искам — бързо се обади тя.

— Така ли? — Той погледна към роба: — Налей ѝ, Мандо.

Мандо послушно премина с гарафата покрай масата и напълни чашата ѝ. Касандра не ѝ обърна внимание. С поглед, прикован в човека срещу нея, тя предизвикателно вдигна брадичка. Бе стиснала здраво длани в скута си.

Беше си спомнила за чувствата си, когато бе пленена от Деймиън. Колко бе уплашена тогава. Колко несигурна за бъдещето си. Но това беше нищо в сравнение с усещанията, които този човек предизвикваше у нея.

Бе останала невредима при пленяването ѝ от шайка пирати главорези. Трябваше да остане невредима и при това извратено конте, което искаше да я използва и после да я захвърли. Щеше да намери начин да изпрати вест на вуйчо си за онова, което я бе сполетяло. Той щеше да дойде и да я спаси.

— Сега ни остави, Мандо. Не искаме да ни безпокоят. — Абърнати остави салфетката до чинията си и се надигна: — За каквото и да е.

Касандра тревожно гледаше как той се приближава и се сви, когато чу вратата да се затваря след слугата. Ужасяваше я мисълта, че е останала сама с този човек. Когато той дойде по-близо, тя заби поглед в масата.

Пръстите на Абърнати зашариха около чашата с шери. Описаха кръгове около кристалния ръб, после бавно плъзнаха чашата към нея.

— Мисля, че малко прибързах с обвиненията си към теб по-рано, мила. — Тя надигна глава. — Не трябваше да говоря така. Наистина се надявам, че ще откриеш сили в сърцето си да ми простиш. — Тя огледа лицето му, но не откри там никакво разкаяние. — Направих го просто защото съм загрижен за теб. Представи си само на какви изпитания бях подложен. Да науча, че си била пленена от пирати. Да ми поискат откуп за безопасното ти завръщане. За мен беше много трудно да не знам каква е съдбата ти.

— Казах ви, че съм невредима — заяви тя.

Той се пресегна, взе ръката ѝ, поднесе я към устните си, после я целуна по кокалчетата:

— Помолих за прошката ти.

— Имате я, сър. — Очите им отново се срещнаха. — Никой няма да разбере какво сме си говорили днес. Когато се върна при семейството си, ще им кажа само, че не сме си подхождали.

— Да се върнеш? — Той я издърпа от стола. — Мисля, че не си ме разбрала добре, Касандра. Аз прибързано ти казах, че трябва да изчакаме, преди да се сблизим по-интимно. Вече знам, че не мога да чакам. И няма да чакам! — Ръцете му я обгърнаха, преди да успее да

реагира. — Не се бори с мен, Касандра. Няма смисъл. Сега да видим на какво са те научили онези бандити. Може да се окаже, че има за какво да им благодаря. Мога да ти обещаю обаче, че с мене ще ти бъде по-приятно.

Пръстите на дясната му ръка се заровиха в косата ѝ, издърпаха главата ѝ назад и я принудиха да го погледне. Лявата му ръка се плъзна откъм гърба ѝ и опипа гърдите ѝ. Касандра направи опит да се освободи, но той така силно дръпна косата ѝ, че очите ѝ се насълзиха.

— Отвратителни корсети! — изръмжа той и започна да разкопчава роклята ѝ. — Искам да те видя. Искам да те почувствам!

Младата жена го ритна с всички сили. Абърнати отстъпи с вик. Лицето му бе зачервено от гняв и от още нещо. Видя колко решителен израз имаха сивите му очи и разбра, че той няма никакво намерение да спре, преди да е взел от нея онова, което тя най-малко искаше да му даде. Почувства ръцете му навсякъде по себе си — дърпаха и късаха дрехите ѝ. Усети хладен въздух върху разголените си рамене. Още едно дръпване, и част от крака ѝ се откри.

Устните му се стовариха върху нейните — бяха влажни и противни. Касандра опита да се отскубне, но той я държеше здраво. Насилникът разтвори устни и опита със сила да вкара езика си в устата ѝ. Тя изпищя с възмущение.

После изведнъж тежестта се отмести от нея и устните му вече не покриваха нейните. Чу го как изскимтява учуден и когато отвори очи, го видя да виси във въздуха. След миг прелетя през стаята и се блъсна в отсрещната стена.

— Деймиън! — прошепна Касандра, когато очите ѝ различиха надвесеното над нея тъмно лице.

Той не реагира като да я е чул. С големи крачки пресече столовата и се насочи към купчината, която представляваше тялото на Олдин Абърнати. Деймиън го дръпна за вратовръзката и го отдели от пода.

— Червясало лайно! — изръмжа пиратът. — Би трябвало да те хвърля на акулите. Те ядат всичко. Дори и нещо отвратително като теб.

Ако можеше да се съди по изражението на Деймиън, Абърнати имаше основание да се страхува за живота си. Тя никога не бе виждала такава ярост у капитана. Просто усещаше заплахата в стаята като още едно присъствие.

Но тя нямаше за какво да се бои от Деймиън. Сърцето ѝ подскочи от радост, когато го видя. Беше дошъл заради нея. Тя си мислеше, че я бе оставил на ужасната ѝ съдба, но не бе така. Тя му беше близка. Така беше. Бе дошъл за нея.

— Деймиън...

Едва прошепна името му, но той някак я бе чул, защото погледна към нея и очите им се срещнаха. Тя неочаквано се насълзи и образът му се замъгли.

Без да поглежда, Деймиън силно разтърси Абърнати, който жално и уплашено изстена. После отново го запрати в стената.

— Погрижи се за тая отрепка, Оливър — нареди той.

Отново прекоси стаята с бързи крачки. Коленичи на пода и взе Касандра в обятията си, като опря главата ѝ до гърдите си.

— Няма нищо — прошепна той, когато тя наистина се разплака.
— Вече съм тук. Всичко е наред. Мръсникът вече не може да ти навреди.

— Дей... Деймиън, той... той смяташе да...

— Мълчи сега. — Той целуна челото, после — върха на носа ѝ, а със свободната си ръка погали косата ѝ. — Свърши се, прекрасна моя. Вече съм с теб.

Тя вдигна към него насълзените си очи:

— Взе... вземи ме оттук, Деймиън! Моля те... вземи ме със себе си!

— Няма да те изоставя, Касандра. Обещавам ти! — Той плъзна ръка под коленете ѝ и я вдигна от пода. — Вече никога няма да те изоставя.

Не провери какво бе направил Оливър с Абърнати и със слугите, които бяха усмирили преди това. Това в момента не го интересуваше. На Абърнати му провървя, че Деймиън не го уби. Не че не бе имал желание. Когато влезе в столовата и видя Абърнати да лежи върху Касандра и да я мачка като проститутка в някой долен публичен дом, му се прииска да разкъса отвратителния простак с голи ръце. И може би щеше да го направи, ако тя не бе прошепнала името му. Би го направил, ако не бе видял сълзите ѝ и не бе изпитал нужда да я успокои — много по-силна от желанието му да размаже Абърнати с юмруци.

Ръцете му стиснаха спасената любима малко по-силно, сякаш искаше да се увери, че наистина е при него и се чувства добре, че не си е въобразил всичко. Тя бе престанала да плаче, но начесто поемаше дълбоко дъх. За бога, как му се искаше да я накара да забрави тази вечер. А като си помислеше какво би могло да се случи, ако бе закъснял само с няколко минути...!

Почувства как гневът отново пламва в гърдите му. Но го потисна и се насили да мисли спокойно. Сега нямаше време за избухвания. Трябваше да отведе Касандра далече оттук.

Не можеше да бъде сигурен, че някой от слугите на Абърнати не е избягал и не е потърсил помощ.

Като носеше нежно Касандра на ръце, той излезе от къщата и се спусна по алеята до мястото, където Тоби чакаше с конете. Хората му го следваха мълчаливо.

Огледа екипажа си едва когато всички бяха възседнали конете. На лунната светлина забеляза, че Бинс е порязан зле над дясната вежда, а носът на Йорк е разкъравен, но освен това други поражения нямаше.

Обърна се към помощника си:

— Как е Абърнати?

— Ще оживее, капитане, макар че при боричкането лицето му малко се е разкъравило. — Той сви рамене: — И аз не знам как стана. — Накрая лицето му изразяваше престорена невинност.

Деймиън кимна, после пришпори наетия си кон в лек галоп. Искаше още преди разсъмване да се е качил на кораба и да е напуснал пристанището.

Свита в ръцете на Деймиън, Касандра се чувстваше удобно и сигурно, а постоянното поклащане на конския ход я накара да дреме по време на целия път до Чарлстън. Стряскаше се, когато конете спираха, но отново заспиваше, след като Деймиън нежно прошепваше в ухото ѝ да не се тревожи.

Не забеляза кога той я е пренесъл на „Магия“. Не знаеше и кога я бе сложил в голямото меко капитанско легло, кога бе махнал скъсаната ѝ рокля и я бе заменил с проста нощна риза, нито кога я бе покрил с мекия пухен юрган. Така и не видя кога е легнал до нея с изпънато тяло, като ѝ осигури удобство и топлина в обятията си.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сънищата на Касандра през цялата нощ бяха изпълнени с чувство за благополучие. Сънува как Деймиън води сивия си жребец покрай брега. Видя слънцето да гали абаносовата му коса и да проблясва по тюркоазното крайбрежие. Видя как териерът Сирс скача в ръцете на Деймиън и чу веселия смях на любимия. Почувства топлината на усмивката му, когато погледите им се срещнаха, а радостта, която усети в сърцето си, бе почти непоносима. Искаше ѝ се винаги да се чувства така. Искаше ѝ се да остане на това място, където нищо и никой не биха могли някога да им навредят, където винаги щяха да бъдат заедно.

„Заедно... заедно... заедно...“

Въздъхна, когато постепенно се събуди. Все още не бе готова да се раздели с топлотата на сънищата си.

Лека-полека усети, че леглото ѝ се люлее, и осъзна, че отново е на кораба и пак са в открито море. Тогава усети и още нещо: не беше сама в леглото.

Отвори очи. Оловната светлина преди разсъмване проникваше през люковете и ѝ позволи да види задната стена на каютата на Деймиън. Видя, че и той я гледаше. Лежеше на една страна, с лице към нея. Беше така близо, че тя различи черните му мигли, които ограждаха също така черните му очи. Бяха така близо един до друг, че тя би могла да се пресегне и да докосне тъмните къдрави косъмчета на гърдите му над завивките.

Той протегна мазолестата си ръка и я постави на бузата ѝ. И тя вдигна ръката си и я постави върху неговата. През цялото ѝ тяло премина тръпка, а дишането ѝ се учести.

— Този път няма да ти се извинявам, че съм те качил на борда на „Магия“ — тихо ѝ каза той.

Тя навлажни устни с върха на езика си и пое дълбоко дъх, преди да отговори:

— Аз и не искам извинения, капитане.

Ръката му се плъзна от бузата ѝ, мина през шията, през рамото и се спря на кръста ѝ. Оттам той нежно я придърпа към себе си. От това разстояние тя усещаше топлината на тялото му, макар че не бяха достатъчно близо, за да се докоснат.

— Касандра...

Тя почувства нова тръпка по гръбнака си едновременно с дъха му върху челото си. Затвори очи и бавно се отдаде на тези странни, нови и прекрасни усещания.

Устните му докоснаха челото ѝ, после направиха цяла пътека целувки от слепоочието до ухото ѝ. Когато захапа меката част на ухото ѝ, тя изпусна дъха си като при въздишка.

Изведнъж ръцете му се свиха и той най-накрая я притисна към себе си. Зарови лице в косите ѝ.

— Мислех си, че съм те загубил — пошепна дрезгаво той. — Като си помисля какво можеше да стане...

Тя отвърна на прегръдката му:

— Да не мислим за това, Деймиън. Нека никога не си го припомним.

Той се отдръпна за миг. Дланите му обградиха лицето ѝ и той се взря в очите ѝ:

— Не те нарани, нали?

— Не съм наранена.

— Искаше ми се да го убия.

— Той не го заслужава. — Тя отново сложи дланите си върху неговите.

— Страхувах се, че няма да дойда навреме.

— Все пак успя.

— Касандра...

Тя отговори на неизречения му въпрос с целувка, която в началото бе мека и нежна, но после стана по-силна, промени се. Без подканване Касандра разтвори устни, за да приеме езика му. Почувства как пулсът ѝ се ускори. Самият вкус на любимия я възбуждаше. Засмука леко езика му и разбра, че му е станало приятно, по тихите звуци от гърлото му.

Отново я обгърна цялата. Тя почувства колко твърдо е тялото му под ръцете ѝ. Прокара пръсти по жилестите мускули на гърба и раменете му. Когато той се помести, тя инстинктивно се притисна към

него с бедрата си. Усети странно чувство в слабините си. Испита непреодолимо желание да се премести още по-близо към него.

Целувките му не спряха и когато свали с едната си ръка нощницата ѝ до кръста. Тя ахна в устата му, когато пръстите му допряха корема ѝ. Очите ѝ се отвориха, но неговите останаха затворени, докато преместваше ръка върху гърдите ѝ.

За миг испита чувство на паника, но то бързо бе заменено от удоволствие, когато той нежно поглади гърдата ѝ и потърка зърното с палеца и показалеца си. Тя отново затвори очи.

— О, прекрасна моя — прошепна той с допрени устни до нейните, — ти запали огън във вените ми още щом те видях.

„А аз те смятах за демон — помисли си тя, тъй като не можеше да го каже на глас. Чувствата, които той я караше да изпитва, бяха отнели способността ѝ да говори. — Мислех те за демон, но се влюбих в теб и разбрах, че не е така. Ти си моят чудесен пиратски капитан. Чудесен.“

Устните му отново се впиха в нейните.

„Обичам те, капитан Деймиън.“

Но всички съзнателни мисли я напуснаха, когато ръцете му продължиха да галят тялото ѝ. Бе останало място само за чувства. А такива чувства не бе изпитвала никога преди.

Той сръчно свали нощницата ѝ и я хвърли на пода. Нямаше представа как е успял да прехвърли плата през главата, без устните му да се отделят от нейните, а и не я бе грижа как го е направил. Знаеше само, че към усещанията ѝ се бе добавило още едно, когато голите ѝ гърди се опряха в неговия твърд гръден кош.

„Деймиън... о, Деймиън...“

Ръцете му се ключиха зад гърба ѝ и привлякоха бедрата ѝ към него. Очите ѝ рязко се отвориха, когато усети новата му твърдост, опряна в нея. Чувството за паника отново я обзе. Тялото ѝ се напрегна и тя опита да се отдалечи от него. Какво правеше? Какво се канеше да направи?

— Не се страхувай от мен, Касандра — прошепна ѝ той. — Никога не се страхувай от мен!

Не, нямаше да се страхува от него. Деймиън не би я наранил. Не би позволил на никого отново да я нарани.

Тялото ѝ се отпусна. „Обичай ме, Деймиън. Моля те, обичай ме.“

Едната му ръка се прехвърли отпред и бавно се плъзна по триъгълника от косъмчета между бедрата, а устните му се върнаха върху нейните. Милувката му бе така лека, така нежна, така...

А би трябвало да е ужасена. Не би трябвало да допуска такъв интимен допир. Това сигурно бе грях. Би трябвало да го накара да спре. Никога не си бе представяла, че някой може да докосва по този начин. И никога не бе помисляла, че някой би могъл нея да докосва така. Усети как се завърта и започва да се рее спираловидно нагоре. С въздишка на съгласие тя се остави да я понесе бурята от чувства.

Желанието на Деймиън бе неукротимо, но той се насили да бъде търпелив, да я изчака, докато сама пожелае. Нямаше да се измъчва от мисълта, че тя е невинна, девственица, а онова, което ще ѝ отнеме, най-добре би оценил съпругът ѝ. Нямаше да се тормози и от възможността друг мъж да я прегръща, както той я прегръщаше сега, друг да я докосва и да чувства растящата ѝ възбуда. Знаеше единствено, че тя трябва да бъде негова, че мисълта да остане без нея е по-непоносима дори от сладкото мъчение на очакването да се потопи в нея.

Но когато Касандра отпусна глава на възглавницата и изстена през стиснатите си устни, цялата му сдържаност отстъпи. Шепнеше името ѝ, докато застава над нея. Ръцете ѝ бяха склучени около врата му, а той разтвори краката ѝ и бавно навлезе в нея. Спря, когато усети здравата преграда. Погледна лицето ѝ и прочете уплашения въпрос в очите ѝ.

— Ще те заболи малко, но ще ти мине — прошепна дрезгаво той.
— Уверявам те, ще мине.

После страхът изчезна от погледа ѝ и остана само съгласие.

Той изстена и навлезе още по-навътре в нея.

Внезапната болка бе неочаквана въпреки предупреждението на Деймиън. Тя заби пръсти в гърба му и сподави вика си в рамото му. Той застина за втори път, но този път не вдигна глава, за да я погледне. Изчака нещо — тя не знаеше какво, после започна да се движи съвсем бавно.

Беше изненадана. Очакваше притеснението ѝ да продължи, но не стана така. Болката още беше там, но постепенно започна да се измества от нарастващо в нея странно удоволствие. Движенията му бяха приятни и я увличаха. Затова, преди да го осъзнае, започна и тя да

се движи в синхрон с него, като търсеше нещо, което сама не знаеше какво е.

Той отново я целуна и тя за втори път усети, че напуска реалността и навлиза в свят на чувства, свят без мисъл. Отдаде се на този свят и се понесе с надигащата се вълна на страстта. Усещаше в себе си пламнало нещо диво, което я караше да мисли, че ще се разбие на хиляди парченца. Когато накрая моментът дойде, извика силно.

Едва дочу неговия вик на удоволствие, защото изпадна в състояние, подобно на сън.

Как можа да го направи? Деймиън я държеше в обятията си и си задаваше този въпрос. Само преди няколко часа я бе изтръгнал от похотливата прегръдка, бе предотвратил изнасилването ѝ от човека, който възнамеряваше да я направи своя държанка. Беше я уверил, че вече няма от какво да се страхува — а после...

Не беше по-добър от Абърнати!

Погали я с поглед. Изглеждаше така спокойна в обятията му. Сребристата ѝ руса коса, пръсната върху завивката, приличаше на играещи по водата слънчеви лъчи. Розовите ѝ устни бяха малко разтворени. Златистите ѝ кафяви мигли бяха отпуснати върху целунатите от слънцето бузи.

Как можа да извърши с нея това! Не беше важно, че и тя участваше с желание. Не беше важно, че му се бе отдала. Беше девствена. Не би могла да знае последствията от постъпката си. Бе видял изненадата и несигурността в изражението ѝ.

Беше по-лош от Абърнати. Абърнати поне ѝ беше казал истината. Беше ѝ казал, че смята да я направи своя любовница. А Деймиън не ѝ бе казал нищо.

Как можа да я люби, да отнеме невинността ѝ, след като знаеше, че за двамата няма бъдеще? Беше се заклел да унищожи вуйчо ѝ, а унищожи ли него, щеше да унищожи и Касандра, родителите ѝ. Феодалът може би знаеше за машинациите на Фарли не повече от дъщеря си, но Хенри Джеймисън — така или иначе — щеше да пострада заедно с барона. Друг изход нямаше.

Само да не беше роднина на барона!

Не, това не би променило нищо. За двама им все така не би имало бъдеще. Как би могъл да поиска от нея — или от коя да е жена — да рискува живота си, докато той ограбва корабите на заклетия си враг? И в живота, и в сърцето му нямаше място за нея. Не би могло да има. Поне не сега. И навярно — никога.

Взря се напрегнато в сърцевидното ѝ лице, като се мъчеше да запомни завинаги чипото ѝ носле, упоритата заострена брадичка, нахъдрените светли кичури коса около слепоочията и по челото ѝ.

Беше като ангел. Дали заради него хората щяха да я мислят за пиратска курва?

Чувство за вина изпълни гърдите му и прогори гърлото му като жлъчка.

За такъв го мислеше тя. За пират. И имаше право. Той беше такъв. Нищо, че ограбваше само стоката от корабите „Тейт“ — кораби и стока, които щяха да са негови, ако ги нямаше лъжите и интригите на вуйчо ѝ. Но нищо не променяше нито онова, което беше някога, нито това, в което се бе превърнал. Беше само извинение.

А ако останеше с него, хората биха възприели този факт в най-лоша светлина.

Деймиън прекара пръсти през косата ѝ, като ѝ се радваше. Касандра беше и много деликатна. Не бе приспособена за живота, който той можеше да ѝ предложи. Не би могъл да ѝ предложи да прекарва седмици на борда на „Магия“, да рискува живота си в бури и сражения. Нито би могъл да я помоли да прекара дълги и самотни месеци в Сорсъри Бей, като го чака и се моли за него.

А предложеше ли ѝ това, би омекнал. Би забранил задачата, която си е поставил. Тя би го променила, а това той не можеше да позволи.

Затвори очи и я прегърна по-силно, като намести главата ѝ в извивката между рамото и врата си. Болката в гърдите му стана едва поносима, когато отново си даде сметка за студената, безмилостна истина.

За двама им нямаше бъдеще!

А не би могъл да ѝ върне онова, което ѝ бе отнел. Беше ѝ казал, че няма защо да се страхува от него, но я бе излъгал. Тя би трябвало да се бои, защото той ѝ бе отнел онова, към което нямаше право да посяга.

Сега щеше да го намрази. Когато ѝ кажеше истината, щеше да го намрази и презре. Така и трябваше да бъде. Тя трябваше да го мрази и презира.

Той докосна с устни челото ѝ, сякаш ѝ казваше последно, мълчаливо сбогом, защото знаеше, че никога няма да изпита отново миг на такава нежност, а не му се искаше да му сложи край.

Касандра надигна глава от рамото му и го погледна право в очите. Забеляза нещо в абаносовите им дълбини, което я уплаши. Видя го, че се отдръпва, оттегля се от нея, като се отказва от онова, което му бе дала с такова желание.

— Деймиън?

Той изтегли ръката си изпод нея, завъртя се и седна на ръба на леглото. Едва сега тя забеляза белезите, които разсичаха гърба му. Старите рани, избледнели от времето, но все още мъчително ясни, ѝ припомниха думите на Професора за първия господар на Деймиън в Барбадос. Искаше да се пресегне и да го докосне, да го освободи от спомена и болката.

— Деймиън... — прошепна отново тя.

Гърбът му изтръпна. Прокара пръсти през косата си, после стисна крайчето на дюшека.

— Деймиън... какво има?

— Какво има? — повтори той. — Не е ли ясно какво има. — Той я погледна през рамо. — Никога не съм искал това да се случи, Касандра.

Тя дръпна чаршафа към голата си гръд и се плъзна към него забравила за бележите му — пресегна се и хвана ръката му:

— Аз самата го исках не по-малко от теб.

Той остро се изсмя:

— Ти едва ли си знаела какво искаш. Беше девствена.

— Деймиън? Погледни ме. — Той се обърна към нея. — Деймиън, аз... — Тя преглътна буцата в гърлото си и навлажни изсъхналите си устни с крайчето на езика си. — Обичам те. — Беше си мислила и се бе надявала, — че думите ѝ ще оправят всичко. С тях обаче всичко, изглежда, стана още по-лошо.

Той рязко стана от леглото и грабна дрехите си от пейката, където ги бе хвърлил предната вечер. Облече се бързо, с гръб към нея. Погледна я отново едва когато свърши.

— След като ти научиш истината, Касандра Джеймисън, ще забравиш, че някога си ми казала това.

— Истината? — прошепна тя. Притисна още по-силно чаршафа към гърдите си — изведнъж голотата ѝ стана по-очевидна под леката завивка. Почувства се открита, уязвима, уплашена.

— Ти дори не знаеш кой съм. — Тонът му беше странна смесица от гняв и отвращение.

— Ти си капитан Деймиън от „Магия“. Собственик си на плантацията Сорсъри Бей. Ти си човекът, когото обичам. Какво повече ми е нужно да знам?

Той пристъпи към нея:

— Името ми е Санфорд Деймиън Тейт. Син съм на Санфорд и Маргарет Тейт и по закон съм собственик на корабите „Тейт“.

Очите на Касандра се разшириха.

— Вуйчо ти открадна корабите „Тейт“ от баща ми.

— Сигурно грешиш. Вуйчо Фар никога не би...

Той направи още една крачка към нея. Ръцете му бяха свити в юмруци, а лицето му бе потъмняло от омраза. Очите му сякаш гледаха не към нея, а някъде назад, в миналото:

— Той не само открадна фирмата на баща ми, но и изпрати него в затвора, а мене зароби.

— Не... — прошепна Касандра и тръсна глава.

— Обвини баща ми в държавна измяна. Разпространи фалшиви сведения. Само по този начин можеше да сложи ръка на онова, което желаше. А Дънуърди винаги получава каквото поиска. — Красивото лице на Деймиън се изкриви в болезнена гримаса. — Знаеш ли как постъпват с човека, обвинен в държавна измяна, Касандра? — попита дрезгаво той. — Имаш ли представа на какви мъчения го подлагат, преди да го сполети благословената смърт?

Тя отново тръсна глава — не искаше да знае.

— Оставят го да виси обесен с главата надолу. Държат го така толкова дълго, че да започне да мечтае за смъртта, но не достатъчно, за да умре. После отрязват въжето и забавлението започва. Екзекуторът отрязва члена и тестисите на осъдения. — Погледна я мрачно: — Знаеш за какво говоря, нали, Касандра?

Не беше сигурна, но я загриза ужасното подозрение, че знае какво има предвид.

— Тогава, като че ли стореното не е било достатъчно, ексекюторът разпаря корема на осъдения и изтръгва червата му.

— О, Боже! — изстена тя с желание той да спре. Пусна чаршафа и закри ушите си с длани. Стисна и очите си, за да не го гледа.

— Накрая, за да няма опасения, че човекът ще преживее мъченията, го обезглавяват и насичат тялото му.

Касандра още веднъж тръсна глава и сподави вопъла си.

— Не е останало нищо за погребване. — Гласът му бе изпълнен с безмерна болка. — От него не е останало нищо, което семейството му да прибере и да оплаче. Него го няма. Унищожен е. Като че ли никога не е съществувал.

Тя отвори очи и видя фигурата му през сълзите си:

— Съжалявам, Деймиън. Толкова съжалявам!

Той отново ѝ показва гърба си. За миг в каютата се възцари мълчание. Тя изтри сълзите си и се опита да намери думи, с които да го утеши.

Но той нямаше нужда от утехата ѝ.

Деймиън се обърна:

— Заклел съм се да унищожа виновника. Няма да се спра, докато не съсия Дънуърди. За мен няма да има истински мир, докато не съм си разчистил сметките за смъртта на баща си. Ще си възвърна отнетото. Корабите „Тейт“ отново ще бъдат мои. А ако се наложи, ще го убия. — Тръгна към вратата. Докато я отваряше, добави: — И ако за това е нужно да стана див и кръвожаден пират, нека бъде така.

Тръшна вратата, а Касандра остана сама — измъчена и ужасена. Отпусна се на леглото и придърпа одеялата. Загледа се в тавана на капитанската каюта, като се опитваше да осмисли нещата, които току-що бе чула.

Той грешеше, разбира се. Вуйчо ѝ не би могъл да има нищо общо със смъртта на бащата на Деймиън, нито пък бе получил корабната компания с други, освен законните, средства. Вуйчо ѝ Фар бе благородник от Камарата на лордовете — безспорно уважаван и честен човек. Обичаше я и винаги ѝ бе правил само добрини. Не би могъл да има нищо общо с ужасите, които Деймиън ѝ бе описал преди малко. Деймиън е бил само момче, когато са го изпратили на Карибските острови. Някой го бе излъгал за събитията. Друг човек бе виновен за ужасните неща. Друг човек. Не вуйчо ѝ Фар.

Тя трябваше по някакъв начин да накара Деймиън да разбере, че е сбъркал. По някакъв начин щеше да му помогне да стигне до истината.

Думите на Професора, нежелани и неприятни, отново зазвучаха в съзнанието ѝ. „Деймиън носи повече белези от тези, които Спотсуд е оставил по гърба му. Белезите в душата му ще заздравеят много по-трудно. На Деймиън му е нужно нещо повече дори от добротата на Джедидая, за да отслабне желанието му да си отмъсти.“

Любовта ѝ щеше да излекува раните в душата му, казваше си тя. Любовта ѝ щеше да уталожи волята му за отмъщение. Любовта ѝ щеше да го накара да забрави ужасите от миналото и да му покаже как да се интересува повече от бъдещето.

Но дори докато се мъчеше да се убеди, че всичко ще се оправи, думите на Професора продължиха да отекват в паметта ѝ, да я изпълват с черно отчаяние. Тя се обърна по корем, притисна възглавницата към себе си, прегърна я и зариде.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Деймиън стоеше с ръце на щурвала, зареял поглед далеч към хоризонта. Вече часове никой не бе дошъл при него. Никой не смееше. Екипажът го познаваше такъв. Когато очите на капитана навяваха у хората му мисълта за ураган, най-добре беше той да не бъде безпокоен, докато вътрешната буря отмине.

Оливър смаяно поклати глава. От много време не бе виждал Деймиън в такова лошо настроение. От мястото си на главната палуба можеше почти да почувства гнева му.

Никой не бе изненадан повече от помощника на Деймиън, когато капитанът се появи на палубата сутринта. Погледна към Оливър и отсече:

— Отправляме се към Англия.

Преди Оливър да каже каквото и да е, Деймиън вече бе тръгнал към щурвала. И не бе мръднал оттам.

Оливър поглади наболата си брада и се отправи към люка. Бързо стигна капитанската каюта. Поколеба се само миг, преди да почука.

— Влез.

Отвори вратата.

Касандра седеше на ръба на леглото. Косата ѝ бе сплетена в единична сребърно-златна плитка. Беше облякла една от белите ризи на Деймиън — долният край на ризата стигаше до коленете ѝ, като бе препасала преголямата ѝ дреха с ширит от пердетата на прозореца. Бе се обула с един от черните бричове на капитана, като бе навила допълнителната дължина по средата на пресеца си. Иначе беше боса.

Оливър осъзна, че се е зазяпал в нея, затвори бързо уста и свали шапката си:

— Извинявам се, госпожице.

— Няма нищо, Оливър — изправи се тя. — Влез.

Той влезе в каютата.

— Изви... извинявам се, че те безпокоя, но се надявах, че ти можеш да ми кажеш нещо за черните мисли, които са налегнали капитана.

— Мисля, че аз съм причина за безпокойството му, Оливър. — Тя се усмихна едва-едва.

— Така... и аз така предполагах.

— Къде е той сега?

— На щурвала, госпожице. Той винаги застава там в такива случаи.

— Такива случаи?

— Когато дяволът го е обсебил — обясни той.

Оливър много пъти бе виждал Деймиън в подобно състояние през годините, които бяха прекарвали заедно в морето. Знаеше, че в тези случаи капитанът си спомняше за баща си и за начина, по който бе умрял. Спомняше си и всеки случай, когато бяха бичували гърба му. Знаеше, че Деймиън пресмята дълга, който трябва да си прибере от Фарли Дънуърди, че се наслаждава на начина, по който щеше да си прибере дължимото.

— Оливър? С какво мога да му помогна да се отърве от този дявол?

— Не съм сигурен, че те разбирам добре, госпожице.

Тя поклати глава, с което залюля плитката си пред бялата риза на помощник-капитана:

— Разбира се, че знаеш. Ти си негов приятел.

Той я гледаше мълчаливо.

— Оливър, аз знам кой е капитанът. Той е Деймиън Тейт и твърди, че баща му е бил собственик на корабите „Тейт“. И обвинява вуйчо ми за смъртта на баща си. — Тя го погледна умолително: — Но греши, Оливър. Вуйчо Фар не би могъл да има нещо общо с това. Вуйчо ми е мил, грижлив и раздаващ се човек. Не би могъл да го направи.

Белегът на бузата започна да сърби Оливър, но той се въздържа и не го почеса.

— Понякога не познаваме хората толкова добре, колкото си мислим — мъдро подхвърли той, макар че му се искаше да каже повече.

— Сигурно и ти мислиш, че вуйчо ми е виновен, иначе не би служил на Деймиън по този начин. Той е превърнал тебе и останалите от екипажа в пирати. Защо всички го следвате така сляпо?

— Това не е слепота, госпожице.

— Каж ми тогава каквото знаеш.

— Не мога.

Тя сви юмруци:

— Защо всички сте така глупаво упорити?

В друг случай би се учудил от думите ѝ, но не и сега. Достатъчно трудно му бе да сдържа езика си.

— Целият екипаж на „Магия“ се е заклел да пази тайна. Това е за собствената ни безопасност. Капитанът сам решава какво да каже на външните хора.

Тя рязко пое дъх:

— Аз не съм външен човек, Оливър. Обичам го.

— Да — кимна той, без да покаже учудване. Отдавна се бе досетил за това.

Касандра се обърна и отиде до люковете:

— Професора ми разказа за годините, които Деймиън е прекарал като слуга в Барбадос. Той ми имаше достатъчно доверие, за да ми го каже.

— Съжалявам, госпожице — тръсна глава Оливър. — Професорът не е полагал такава клетва. И смятам, че не ти е казал кой знае какво. Иначе не би питала мен.

Раменете на Касандра се повдигнаха и отпуснаха от дълбоката ѝ въздишка. После се завъртя и тръгна към него:

— Трябва да отида при Деймиън. Трябва да говоря с него!

— Съжалявам, но мисля, че е най-добре да не го правиш сега, госпожице — посъветва я той. — Капитанът не е в настроение за разговор.

Касандра изпъна тяло. Преметна плитката през дясното си рамо и повдигна брадичка като доказателство за храбростта си:

— Не мога да не го направя, Оливър. Капитанът допуска фатална грешка. Седях тук цяла сутрин и се мъчих да измисля как да му помогна да разбере. Трябва да говоря с него. А след като и ти не ми казваш нищо повече, по-добре да го направя сега.

Деймиън я видя да се изкачва по стъпалата към задната палуба. Почти се усмихна, когато видя с какво е облечена. Почти. Но си напомни, че не бива да проявява слабост, дори за миг. Касандра бе племенницата на Дънуърди. Когато я държеше в обятията си, беше забравил това. Нямаше да допусне да се случи втори път.

— Не си спомням да съм те молил да дойдеш при щурвала — посрещна я сухо той. Гледаше встрани.

Тя рязко спря.

Той едва сега обърна глава към нея, с умишлено хладен поглед.

— Ако имаш да ми казваш нещо, кажи го — и да те няма.

— Деймиън... — Тя преглътна и той забеляза потрепването на брадичката ѝ. — Деймиън, трябва да поговорим.

— За какво?

— Знаеш за какво.

Той отново се загледа в морето:

— Мисля, че си казахме всичко, което имахме за казване.

— Не! — Тя пристъпи напред. Ръката ѝ захлупи неговата.

Той се освободи от нея и отново я изгледа хладно:

— Трябва да разбереш нещо, госпожице Джеймисън. Вече не държа на теб. Постоянно ми се пречкаш — още от деня, когато те качих на борда, а сега си отново на кораба ми за още едно дълго пътуване. Ако нямах намерение и без това да тръгна за Англия, щях да те оставя сама да намериш начин да се върнеш при родителите си. Не ми създавай трудности, защото ще се озовеш изоставена на първото парче земя, което достигнем. Ясно ли е?

Деймиън чувстваше болка в гърдите си, като че някой бе опрял острие в тях. Всяка дума, която изричаха устните му, отваряше нова рана — собствените му слова го осъждаха.

— Деймиън, недей така! Имаш грешка. Някой те е заблудил. Вуйчо Фар никога...

Когато чу името на врага си, Деймиън усети гневът да избухва в него както винаги, като изтри разкаянието от преднамерената му жестокост. Пусна щурвала и пристъпи към Касандра: приближи я, като използваше самия си ръст, за да покаже надмощието си.

— Млъкни! — извика той.

Устата ѝ се затвори, но тя не отстъпи, не се разтрепери от страх. Просто го гледаше с разширени зеници и сякаш очакваше той да я

удари. Изглеждаше готова за това и нямаше да побегне.

А би трябвало да избяга, по дяволите! Би трябвало да се уплаши, да се скрие някъде. Не разбираше ли? Защо отказваше да улесни нещата и за двама им?

Опита се да остане сърдит. Опита се да подсили гнева си, като си припомняше кой е вуйчо ѝ, какво бе причинил не само на Санфорд и Деймиън Тейт, но и на повечето хора на този кораб — дори на собствената си племенница, макар тя да не знаеше. Когато сведе поглед към храбрите ѝ очи, му беше трудно да не забрави, че кръвта на Фарли Дънуърди и нейната е една и съща. Трудно му беше да се съобразява с всички причини, заради които не можеше да я вземе в обятията си, да целуне меките ѝ устни и да я отнесе обратно в леглото си.

Тя забеляза смекчаването на чертите му и сложи длан върху ръката му:

— Моля ти се, Деймиън! Нека открием истината заедно. Ще ти докажа, че вуйчо ми е невинен. Ела с мен в Англия. Ще можеш да се срещнеш и да говориш с него.

Той изруга яростно, обърна се и се върна при щурвала. Когато застана с лице към нея, тя видя, че отново го е загубила.

Това не беше човекът, който бе седял с нея на палубата посред нощ, докато пътуваха към Карибските острови. Не беше човекът, който се бе разхождал с нея по крайбрежието на Сорсъри Бей. Не беше човекът, който бе дошъл да я спаси от „Трите дъба“, нито човекът, който я бе любил в първите зари на утрото в капитанската каюта.

Този човек бе капитанът демон, пиратът, известен като капитан Деймиън — човек, изпълнен с омраза и желание за мъст, по-силни от всичко останало.

Но тя бе доловила — макар и само за миг — нещо от човека, когото обичаше, и тази частица ѝ стигаше, за да не загуби надежда. Нямаше да ѝ е лесно, но тя не смяташе да се предаде без борба. Беше открила голямата си любов. И нямаше да я изгуби заради една лъжа.

А знаеше, че е лъжа. Вуйчо ѝ беше мил и честен човек. Никога не би извършил нещата, в които Деймиън го обвиняваше. Никога не би изпратил някого на такава мъчителна смърт само, за да открадне фирмата му. Нито би изпратил дете да робува като слуга в карибските тръстикови плантации. Това не беше вуйчо ѝ Фар, когото познаваше.

„Ще намеря начин да ти го докажа — обеща си тя, докато се взираше в Деймиън. — А когато го направя, ще можеш свободно да обичаш мен, както и аз те обичам.“

Обърна се, без да каже нищо повече. Запази изправената си стойка и вдигнатата си глава, докато вървеше към стъпалата на задната палуба. Нямаше да се отдаде на сълзите и отчаянието. Стигнаше ли в Англия, щеше да намери начин да уреди среща между Деймиън и вуйчо си. Щеше да намери начин да изглади всички недоразумения.

Деймиън доля чашата си с ром.

— Не я допускай до мен — повтори той, като вдигна глава към Оливър. — Не я допускай и до екипажа. И, за бога, намери ѝ нещо прилично, с което да се облече, или ще се наложи отново да я заключа! Не мога да я оставя да се мотае из кораба само по една от моите ризи.

— Ясно, капитане. Ще направя, каквото мога, но едва ли някой от нас има нещо по-подходящо за нея.

Деймиън знаеше, че помощникът му има право, но в момента нямаше настроение за логични обяснения. Искаше му се повече от всичко да се напие, така че да си легне и да спи, без да мисли за Касандра. Не му се искаше да си спомня как тя му се бе предложила тая сутрин и как глупаво той бе приел предложението ѝ.

— Сигурен ли си, че е разумно да се връщаме в Англия толкова скоро, Деймиън?

— Отиваме в Англия! — Капитанът отпи голяма глътка от чашата си, после погледна Оливър: — Искам да се отърва от нея. И колкото по-скоро стане, толкова по-добре.

— А помислял ли си на какъв риск ще се подложиш, като я върнеш? Тя знае името ти и името на кораба. Знае и за Сорсъри Бей. Ако реши, би могла да заведе там вуйчо си, дори и кралските власти.

Деймиън поклати глава. В сърцето си знаеше, че Касандра никога не би го издала.

— Няма да го направи, Оливър. И ти го знаеш не по-зле от мен.

— Да, капитане. — Оливър отиде до вратата, отвори я и се обърна пак. Погледът му беше мрачен. — Не храня никаква любов към Дънуърди — процеди той, като докосна белега на лицето си, — но може би момичето има право. Навярно е време да забравим...

— Не го казвай! — Ръката на Деймиън здраво стисна чашата. — Приятели сме вече от толкова години.

— Така си е.

— Лека нощ, Оливър.

— Лека нощ, капитане.

Деймиън надигна чашата и я пресуши.

„Мисли си за Дънуърди. Помни какво ти е причинил.“

Беше чакал осемнайсет години, за да унищожи барона. Желанието му за отмъщение го бе запазило жив, когато нищо друго не би могло. То го бе поддържало и когато не можеше да разчита на хапка храна и глътка вода.

Отмъщение!

Беше мислил за отмъщението и когато бе извлякъл единствения си морски приятел от вонящия и пренаселен с болни хора трюм и бе хвърлил безжизнения му труп в морето; беше мислил за него и когато го свалиха от кораба „Сий дог“ — „Морското куче“, и го продадоха като слуга, осъден да работи девет години, за да заслужи превоза, който трябва да е струвал на капитана не повече от няколко лири.

Отмъщение!

Беше мислил за него, докато се пържеше под безмилостното тропическо слънце в Барбадос, а пръстите му кървяха от работата в тръстиковите плантации. Беше мислил за него още първия път, когато Уилям Спотсуд стовари камшик върху гърба му просто защото бе поискал още глътка вода. Беше мислил за него, когато и да оставеше погледа си да се зарее на север — към Англия, към баща му, към дома му.

Отмъщение!

Беше мислил за него, когато се върна в Англия и научи за ужасната смърт на баща си — човек, несправедливо обвинен в държавна измяна, чиито компания, дом и вещи бяха разпродадени. Беше мислил за него почти непрестанно по време на годините служба като капер при капитан Джордж Хендриксън по време на войната на Англия с Испания.

Отмъщение!

По време на тези осемнайсет години, изпълнени с обмисляне и кроежи за деня на отмъщението, беше осъзнал, че да промуши със сабята си черното сърце на Фарли, би била прекалено бърза и

прекалено лека смърт. Искаше врагът му да страда, както той и баща му бяха страдали.

И бе му причинил страдания. В течение на три години бавно и методично бе тласкал барона все по-близо и по-близо към разорението. Не можеше да се откаже сега. Не можеше да обърне гръб на обещанието пред себе си и пред паметта на баща си. Не можеше да предаде хората, които бяха тръгнали с него и имаха зъб на Фарли Дънуърди по своя си причина.

Не можеше да спре. Дори заради Касандра.

Деймиън си наля още ром. Когато изпи чашата — както и още три, — той се надигна от стола си и започна да се съблича, като хвърляше дрехите си на пода по пътя към леглото.

Пиенето бе притъпило мислите му, но не бе изгонило образа на Касандра от съзнанието му, както се бе надявал. Все още я виждаше, както бе изглеждала сутринта — с пръсната върху чаршафите разкошна коса, с широко отворени тъмносини очи, загледани в него с учудване. Когато зарови лице във възглавницата, долови слабия ѝ люляков парфюм.

Споменът за нея приличаше на сирена, която непрекъснато го вика. Дори пиенето не бе в състояние да спре надигащото се желание, което споменът предизвикваше. Каютата ѝ бе така близо. Разделяха ги само две врати и малко коридорче. Би било така лесно да отиде при нея, да потъне в любещите ѝ ръце.

„Деймиън, обичам те.“

Любовта му бе липсвала толкова много години. Познаваше добротата на Джедидая Бенджамин. Познаваше приятелството на Професора и на Оливър. Познаваше уважението от страна на екипажа си. Познаваше удоволствието, което женските обятия предлагат. Но любов не бе изпитвал, откакто бе момче. Откакто отведоха баща му в Нюгейт.

И каква дяволска шега беше, че любовта, която бе открил, идваше от жена, чието семейство се бе заклел да унищожи! Като изпълнеше клетвата пред паметта на баща си, щеше да унищожи и любовта на Касандра. Друг изход нямаше. Това не можеше да се избегне. И все пак беше по-добре, отколкото да вкуси отново от сладостта ѝ. Далеч по-добре и за двамата.

Верен на суровата дисциплина, на която бе привикнал преди много години, Деймиън наложи на сърцето си да не се поддава на нежните чувства, предизвикани от Касандра. А докато го правеше, разбра, че към греховете на Фарли Дънуърди сега можеше да добави още един. Към основанията да го мрази се бе прибавило още едно — имаше още една причина да продължи безпощадното си отмъщение срещу човека, който бе отнел всичко важно за Деймиън.

Всичко, което някога е било важно за него. И особено — Касандра.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Касандра правеше каквото можеше, за да не оклюмва, но след като дните се превърнаха в седмици, а Деймиън все още отказваше да говори с нея за вуйчо й — и за каквото и да е, — започна да й става все по-трудно.

Нощем лежеше на койката си в миниатюрната, самотна каюта и копнееше да почувства ръцете му около себе си, да вкуси целувките му, копнееше отново да изпита вълшебното чудо, когато тялото й се слива с неговото. И то въпреки, че знаеше, че не е редно да желае някого по този начин, да жадува за човек, който не само не й бе съпруг, но който никога не бе казал, че я обича, човек, който ясно й каза, че не иска да се занимава с нея занапред.

Тя часове наред подготвяше планове за деня, когато щяха да пристигнат в Англия. Не би спечелила нищо, ако я оставеха на брега, а Деймиън отплаваше без нея. Трябваше да намери начин да го накара да я придружи до дома й в Нортъмбърланд. Трябваше да го накара да се съгласи да разговаря с вуйчо й. А станеше ли това, щеше да разбере, че е бъркал за Фарли. Беше сигурна, че след това би могла да го убеди, че са предназначени един за друг. Щеше да повярва не само в любовта й към него, но щеше да осъзнае, и че той я обича.

Придържаше се към тази надежда с пламенна упоритост, каквато не подозираше, че притежава. Когато отчаянието се опитваше да надигне грозното си лице, тя го стъпкваше и отказваше да приеме, че нещата няма да се наредят, както ги е замислила.

Пред екипажа на „Магия“ винаги се държеше усмихнато и спокойно. А в редките случаи, когато погледът й срещаше очите на капитана, тя му позволяваше да види любовта й.

Надяваше се тази любов да стигне, за да бъдат спасени и двамата.

Един ден, малко преди залез-слънце, когато „Магия“ беше на по-малко от две седмици път от Англия, в далечината бе забелязан друг

кораб. Бинс се покатери на мачтата, за да го огледа по-добре с малкия телескоп.

След повече от четвърт час той свали телескопа и викна на капитана:

— „Тейт“ е, няма съмнение. Това е „Венчър“.

Деймиън се приближи до перилото, взря се към кораба и промърмори:

— „Венчър“...

Корабът плаваше по източно индийските маршрути на компанията „Тейт“. Значи сега се бе отклонил. Не би трябвало да е толкова на запад. Защо ли се бе насочил към Америка? Може би Фарли имаше приготвен товар за колонииите, а някой от редовните кораби за този маршрут се е повредил. Сигурно това бе обяснението.

— Насочил се е право към нас, капитане — забеляза Оливър, като застана до него.

— Знам. — Деймиън огледа кораба. Екипажът го гледаше напрегнато и чакаше заповедите му.

— Мислиш ли, че вече са ни забелязали?

— Възможно е. — Деймиън отново насочи поглед към морето. — Тук нещо не е наред, Оливър. — Бяха завладявали „Венчър“ три пъти досега. Капитанът на кораба винаги бе отстъпвал без особена съпротива. Не бе намирал друг изход. Фарли отдавна бе принуден да пести по най-различни начини. Ако човек иска да превозва повече товар, броят на корабните оръдия трябва да се намали. Другият начин бе да се намалят екипажите. Нещастниците, които служеха на корабите „Тейт“, знаеха, че трябва да работят двойно за мизерното си възнаграждение, а на никого не му се умираше за нищо.

„Венчър“ винаги си оставаше лесна плячка. Обикновено Деймиън не би се колебал изобщо, преди да я нападне. Само че сега нещо не бе наред.

— Оливър?

— Да, капитане.

— Придружи госпожица Джеймисън до моята каюта. Кажи ѝ да остане там, докато не изпратя да я повикат.

Помощникът го изглежда въпросително и се обърна.

— Оливър?

Повиканият отново спря и погледна назад:

— Да?

— Кажи й да не напуска каютата ми, преди да съм отишъл сам да я взема.

— Ще го направя.

Деймиън изпрати с поглед Оливър, докато той се спускаше по стъпалата, после отново се обърна към „Венчър“. Корабът се движеше доста бързо — поне с десет възела, според него. Явно в трюма му нямаше нищо. Бяха забелязали „Магия“ и вече знаеха, че не е от корабите „Тейт“. Обяснението можеше да е само едно. Фарли вече не чакаше капитан Деймиън да открие корабите му. Беше преминал в настъпление. Сега Фарли търсеше „Магия“.

Е, щом е така, със сигурност го бе открил.

Деймиън стисна перилото. Присви очи, когато корабите се приближиха съвсем. „Магия“ имаше отлично въоръжение и екипажът му бе опитен. Хората му не се бояха от битки. Много от тях бяха служили на корабите на барона, а това на голяма част от тях бе донесло страдания. Щяха да се бият, ако Деймиън вземеше това решение, и накрая щяха да победят.

Но на каква цена? Ако опасенията му за „Венчър“ се оправдаеха — ако вместо товар корабът носеше въоръжение за битка, — това означаваше по-голяма опасност от обикновено. И, макар че не се боеше нито за себе си, нито за екипажа, той не можеше да изложи живота на Касандра на такъв риск. Капитанът на „Венчър“ не можеше да знае, че племенницата на Фарли е на борда. И щеше да открие огън по тях, без да го е научил. Почти сигурно бе получил указания да потопи „Магия“ — или който и да е друг пиратски кораб, без да остави никого жив.

Деймиън се изкачи при щурвала.

— Насочи кораба в обратна посока, Саймън — нареди той на кормчията. — Завърти го с кърмата към тях.

— Да, капитане. С кърмата към тях.

— Бинс, вдигни флага ни. Искам да знаят със сигурност, че именно „Магия“ ги оставя зад гърба си.

— Не разбирам, Оливър — оплака се Касандра, докато той я превеждаше по коридора към голямата каюта. — Какво става?

Той не отговори нищо.

Корабът рязко зави и тя се блъсна в стената с рамо. Пулсът ѝ се учести.

— Защо променяме посоката? Защо не искаш да ми кажеш какво става?

— Сигурен съм, че капитанът ще ти обясни, когато има време. Поръча да останеш там, докато сам дойде да те вземе.

— Но той не ми е говорил вече седмици, Оливър. Защо мислиш, че ще ми отдели от времето си за обяснения точно сега?

— Защото каза, че ще го направи. — Помощникът отвори вратата към каютата на Деймиън.

Касандра влезе вътре. Гърдите ѝ болезнено се стегнаха, когато погледът ѝ обходи бързо стаята, като се спря на голямото легло под люка. Пое набързо дъх и затвори очи, като се опита да не си спомня за нощта, прекарана с Деймиън в тази каюта. Преди да успее, да отвори очи, Оливър бе излязъл и бе затворил вратата.

Тя се обърна при щракането:

— Оливър...

Но вече беше късно. Нямаше го.

Касандра въздъхна и отново се обърна към кърмата. Едва тогава, в самия край на деня, забеляза кораба, който се носеше към тях. Приблжи се още повече към люка и се загледа в източно индийския превозвач. Беше ужасяваща картина — със силно издути от вятъра платна, корабът пореше океана с огромна скорост и явно искаше да настигне „Магия“.

Сърцето ѝ затуптя по-бързо, а зениците ѝ се свиха. Напругна се да различи флага на кораба. Възможно ли бе да е един от флотилията на вуйчо ѝ? Дали гербът на барона бе поставен на син фон? Не бе ли тръгнал той да я спасява? Ако бе така, нямаше нужда да се ходи в Англия, за да бъде разкрита истината пред Деймиън. Ако вуйчо ѝ можеше да им даде знак, че е на борда...!

Мисълта едва бе ѝ хрумнала, когато преследващият ги кораб изведнъж зави наляво. Видя на борда му проблясване и кълбо черен пушек. От океана се издигна стълб вода едновременно с гърмежа, който достигна ушите ѝ.

След още миг осъзна какво става. По тях стреляха. Преди да е успяла да се отдръпне от люка, от морето се вдигна нов стълб, по-

близо до „Магия“, но малко по-надясно. Усети, че корабът изведнъж промени курса си. Следващото гюлле падна още по-близо, този път отляво.

Ужасена и изумена, тя гледаше атакуващия кораб и разбираше, че искат да потопят „Магия“. Зачуди се дали двамата с Деймиън няма да споделят воден гроб, преди той да е споделил любовта ѝ.

Фарли завърши бележката в дневника си с голям ченгел, захлупи масилницата и затвори книгата. Вдигна поглед към прозореца на кабинета си. В сивата светлина на ранната вечер хълмовете около Кетърингхол приличаха на черни китове, изплували сред развълнувано море от пасища. А градините на имението още по-близо до къщата изглеждаха позанемарени. Беше принуден да освободи двама-трима градинари преди няколко месеца, но веднага щом Сайръс Полк, новият капитан на „Венчър“, му съобщеше за унищожаването на „Магия“, Фарли щеше да е в състояние да наеме още хора за поддържане на моравата и градините. След като убиеха или вземеха в плен този досаден пират и екипажа му — не се интересуваше кое от двете ще стане — Фарли в кратък срок щеше да възстанови загубите си. Тогава и имението щеше да блесне с полагащата му се красота.

Погледна към писмото от Роланд Бенет, лондонския му съдружник, върху бюрото си и настроението му отново се развали. Бенет се опитваше да се изплъзне от задълженията си по тяхното споразумение. Твърдеше, че не може да направи нищо за митата върху стоките, предназначени за колониите.

Фарли се усмихна с презрение. Бенет грешеше. Винаги можеше да се направи нещо. Винаги.

Сгъна отново писмото. После, като взе още някои неща от бюрото, стана и отиде в другия край на кабинета, при огнището. Помести няколко книги от полицата там и извади малка сива плочка. Пъхна ръка в тясното отворстие зад нея, склочи пръсти около дръжката, закрепена за зидарията, и я дръпна. Участък от камъните се помести, завъртя се върху скрити панти и разкри тъмен процеп в средата на огнището. Фарли сложи вещите, които беше взел, при останалите, после върна каменната вратичка на мястото ѝ. Намести и

плочката и тъкмо подреждаше книгите, когато на вратата на кабинета се почука.

Обърна се.

— Какво има, Мълинс? — провикна се. — Нали ти казах да не ме безпокоиш.

Икономът му се показва през отвора:

— Сестра ви е тук, милорд. Исква да говори с вас.

Фарли вдигна поглед към тавана:

— Добре, Мълинс. Покани я в хола. Сега отивам при нея.

Мълинс кимна и се оттегли.

Дявол да го вземе! В момента нямаше намерение да търпи припадъците на сестра си. Не беше спряла да го тормози за Касандра, откакто ѝ беше казал, че момичето е отвлечено. Беше потърсил помощ от познатите си в правителството, но и те не му бяха помогнали особено. Вече три години подаваше оплаквания срещу „Магия“, но тъй като никоя друга корабна компания не бе чувала или виждала такъв плавателен съд, имаше и хора, които смятаха, че собственикът на корабите „Тейт“ дава неверни доклади за нападенията, защото иска да оправдае загубите си, които нямат нищо общо с пиратството.

Фарли стисна зъби и отново бе обзет от гняв, като си помисли за враговете, които му се присмиваха. За бога, нямаше никакво намерение да стане за посмешище на тези пауни. Щеше да ги смачка, както бе смачкал Санфорд Тейт.

Но с тях щеше да се справи по-късно. В момента трябваше да се разбере със сестра си.

Дори не му мина през ум да се зачуди какво ли беше станало с племенницата му през седмиците, откакто я нямаше.

Деймиън вдигна глава към разпънатите платна. Бяха вдигнали всичко, освен нощната риза на самия капитан и улавяха всеки възможен порив на вятъра. Досега бяха успели да не попаднат в обсега на гюлетата на „Венчър“. Всъщност, според него, вече бяха започнали да се отдалечават.

Погледна към смрачаващото се небе. Ако можеха да се скрият от „Венчър“ между този момент и изгряването на луната...

— Топчиите са в пълна готовност, капитане! — съобщи му Оливър, който се бе качил при щурвала.

Деймиън кимна. Надяваше се, че няма да имат нужда от тази предпазна мярка.

— Мисля, че се откъсваме от тях, сър — доложи кормчията като отзвук от мислите на капитана.

Деймиън отново кимна и погледна към щурмана си:

— Дейвис, начертай курса ни до Кейптаун. Веднага щом се отървем от „Венчър“...

— Кейптаун ли, капитане? — попита Дейвис.

— Да. А след това — до Мадагаскар.

Оливър го погледна учуден:

— Мислех, че се каним да върнем госпожица Джеймисън при семейството ѝ в Англия.

— Дънуърди, изглежда, ще измени плановете ни — рязко отвърна Деймиън.

— Но нямаме припаси за такова пътуване — напомни му помощникът.

— Тогава ще си ги набавим. — Погледът на Деймиън се премести от Оливър към другите моряци покрай щурвала. Когато заговори, думите му се отнасяха към всички:

— Дънуърди е решил да започне война с нас. Ако сега успеем да се отървем от „Венчър“, смятам да приема предизвикателството. Ще го ударим там, където очаква да спечели най-много и откъдето ще загуби най-много. Ще осакатим търговията му с Изтока. Досега само си играехме с него. Благодарение на Маус рисковете ни бяха минимални, а успехът ни — сигурен. Сега предлагам да променим правилата на играта. — Отново огледа всички поред, но този път изчака да му отговорят.

— С теб сме, капитане — отвърна Саймън с кънтящия си глас.

— Да, няма да те изоставим, капитане — съгласи се Дейвис и се усмихна.

Оливър също кимна:

— Ще направим каквото кажеш, капитане.

От тона му обаче Деймиън заключи, че той не казва всичко. Знаеше, че помощникът му няма да говори свободно пред кормчията и щурмана. Оливър не би противоречил на капитана пред останалите

моряци. Деймиън въздъхна в себе си, кимна на другите двама да продължат работата си и тогава се обърна към помощника:

— Кажи си го, приятелю, за да не ти тежи.

— Трябва да оставим госпожица Джеймисън на сигурно място, преди да се върнем в Мадагаскар. Свърталището на крадци не е място за нея. А и самият ни кораб не ѝ подхожда. Особено сега. — Той се обърна и погледна бойния кораб, който ги преследваше още преди настъпването на нощта. — Обявена ни е война, Деймиън, Дънуърди е решил да те убие, а той не е човек, който ще се загрижи, че племенницата му е на борда.

— А каква сигурност мислиш, че ще ѝ предложи, когато се върне при него, в Англия? — рязко отвърна Деймиън. — Ще я продаде на първия човек, който му предложи добра цена за ръката ѝ. Мислиш ли, че тя би искала това? Вече я спасих веднъж от такава участ. Не бих искал да го правя пак.

Оливър докосна рамото му:

— А ти дължен ли си да я спасяваш? Може би това изобщо не е твоя работа.

На Деймиън не му се говореше за това. И не му се мислеше.

— Прав си, Оливър. Изобщо не е моя работа. Нито пък е твоя.

Резкият тон на Деймиън накара и двамата да замълчат. Като въздъхна дълбоко, за да се отърве от горчивината, която думите оставиха в устата му, Деймиън продължи:

— Ще се опитам да настаня госпожица Джеймисън на някой кораб за Англия, щом реша, че така ще е добре за нея. Сега доволен ли си?

— Да, капитане.

Деймиън не изчака помощника му да се отдалечи. Обърна се и тръгна към задното перило, загледан във „Венчър“, но през цялото време се бореше с бурните си чувства.

По дяволите! Проклинаше деня, когато Маус му беше казал за намерението на Фарли да отвлече собствената си племенница и после да прибере откупа. Проклинаше деня, когато бе превзел „Пийкок“ и я бе отвел. Проклинаше сините ѝ очи, сребристата коса, розовите устни, люляковия аромат, който сякаш и сега гъделичкаше носа му. Проклинаше и твърдостта, и сълзите ѝ.

Но най-вече проклинаше себе си, че не иска да се раздели с нея.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Слънцето вече бе започнало да зачервява източния хоризонт, когато Деймиън напусна палубата. Бяха се измъкнали от „Венчър“ по време на най-черните часове на нощта, макар че това им се бе удало много трудно. Фарли бе наел нов капитан за източноиндиеца. Този капитан нямаше намерение да се откаже лесно и през по-голямата част от нощта Деймиън се бе мъчил да убеди противника си, че курсът му все още е към Англия. Едва когато четвъртинката луна се скри на запад, Деймиън нареди корабът да поеме на юг.

Сега капитанът уморено вървеше към каютата си. Искаше единствено да хапне набързо и да поспи няколко часа. Знаеше обаче, че ще трябва да се разбере с Касандра, преди да може да си позволи и едното, и другото.

Пое дълбоко дъх, отвори вратата на каютата си и влезе вътре.

Тя лежеше на леглото, облечена все така със странния си комплект моряшки дрехи. Беше все още с неговата бяла памучна риза, пристегната в пояса, но сега краката ѝ бяха обути в брича на Тоби. Друг от хората му ѝ беше дал чифт кожени ботуши с натъпкани парцали пред пръстите и сега вече не се налагаше да ходи боса. Изглеждаше доста привлекателна в това облекло. Целият екипаж мислеше така.

Деймиън тресна вратата зад гърба си.

Тя се стресна, после седна в леглото и премита, докато се разсъни.

— Деймиън... — прошепна. — Свърши ли се?

— Да, избягахме им.

— Беше един от корабите на вуйчо ми, нали? — Тя се премести до ръба на леглото и стъпи на пода.

— Така беше.

— Но защо не им даде сигнал, че не им мислим злото? Ако вуйчо Фар е бил на борда, щяхме да разрешим спора си. Сигурна съм, че ако можех да поговоря с него, между вас двамата всичко би се изяснило.

По дяволите, колко упорито момиче беше! За Фарли нямаше никакво значение дали тя е на борда на „Магия“ или не. Би потопил кораба на Деймиън, без дори да се замисли за безопасността на Касандра. Той просто бе такъв човек и би трябвало тя да си отвори добре очите, за да се убеди сама.

— И какво смяташ да направиш сега? — попита тя и приглади няколко непослушни кичурчета от косата си.

— За съжаление, ще се наложи да останеш малко по-дълго при нас, госпожице Джеймисън. Няма да отидем в Англия. Засега това е невъзможно. Но ти обещавам да те изпратя вкъщи веднага щом намеря подходящ кораб.

Той видя как тя повдига брадичка и как изправя раменете си. Направи две предизвикателни крачки към него:

— Не искам да се връщам в Англия. Искам да остана с теб, Деймиън. С удоволствие ще дойда, накъдето и да ме поведеш.

За бога! Беше така прекрасна. Ако можеше да е сигурен, че ще продължи да се чувства така дори и след като унищожи семейството й...

— Деймиън? — Тя докосна ръкава му. — Нека изпратя писмо на вуйчо си. Нека ти докажа, че е невинен.

Той се отдръпна от нея:

— Не.

— Той те преследва единствено защото мисли, че си пират.

— Аз наистина съм пират.

— Но не е нужно да бъдеш. — Към тона й се добави отчаяние. — Би могъл да се откажеш от това. Би могъл да се върнеш на Сорсъри Бей и да станеш плантатор. Тогава вече няма да бъдеш сред преследваните. Имай ми доверие, Деймиън. Не бих направила нищо, с което да те поставя в опасност! — Тя замълча и добави по-тихо: — Бихме могли да бъдем заедно.

Картината, която му бе описала, беше привлекателна, но той не можеше да си позволи дори да се замисли над нея. Обърна гръб на Касандра и прекоси стаята. Наля вода в един леген и изплакна лицето си. Когато се изправи, бе успял да изгони съблазнителните мисли от главата си.

— А не мислиш ли, че на вуйчо ти няма да му стане приятно, че ти живееш с човека, който е ограбвал корабите му?

— Ти не познаваш вуйчо ми. След като му обясним, той ще ти прости. Бихме могли...

У Деймиън нещо се прекърши. Гневът му бе така голям, че му се искаше да се нахвърли върху всичко около себе си:

— По дяволите, Касандра! Не ми е нужна прошката на този мръсен убиец. Нужна ми е главата му! Искам да го видя как страда. Искам да си плати за онова, което е направил! — Той пристъпи към нея и грабна ръцете ѝ: — Мислиш ли, че не бих те направил своя държанка, ако смятах, че с това ще нараня Дънуърди? Бих го направил, мила Касандра. Без колебания. Бих се радвал да му покажа, че си предпочела мене пред него.

Пусна я с леко побутване. Ръбът на леглото удари коленете ѝ и тя рязко седна. Лицето ѝ бе пребледняло болезнено.

Но Деймиън не забелязваше нито сломеното ѝ изражение, нито сълзите, които се бяха събрали в очите ѝ. Но и да беше ги видял, щеше да ги използва само в своя полза. Трябваше да използва всички средства, за да махне тази жена от себе си. Тя беше като зараза в кръвта му. Трябваше да се отърве от нея! Тя щеше да го спре, ако ѝ разреши. Щеше да го накара да забрави за клетвата си пред паметта на баща си, пред себе си и пред хората на кораба.

Направи още една заплашителна крачка към нея:

— Ти не ме разбираш, нали? Не искаш да възприемеш думите ми. Казваш, че ме обичаш, но не ми вярваш, нали, Касандра? Нали? И все още си мислиш, че невинният е вуйчо ти!

Болката в сърцето ѝ беше по-силна, отколкото можеше да понесе. Опитва се да преглътне горещите сълзи. Мъчеше се да не разреши на риданията да се откъснат от гърлото ѝ.

— Недей! — прошепна тя с разтреперан глас. — Моля ти се, недей!

Деймиън изстена раздразнено, обърна се и тръгна към вратата. Когато я отвори, погледна към жената през рамо:

— Ти не познаваш човека, когото се опитваш да защитиш. Ако не беше той, ти никога не би била моя пленница. Ако знаеше истината, щеше да се смразиш от ужас. И ако знаеше истината за мен, щеше да направиш същото. Ще те нараня, Касандра! Предупреждавам те. Така само ще те нараня...

Затръшна силно вратата след себе си.

Касандра остана загледана във вратата, а гневните думи на Деймиън кървяха непрекъснато в съзнанието ѝ. Вече не можеше да обръща гръб на истината. Деймиън не искаше нито нея, нито любовта ѝ. Омразата и отмъщението бяха много по-важни за него, отколкото тя. Щеше да продължи набезите си срещу вуйчо ѝ Фар, докато единият от двамата умреше.

Тя легна на леглото, сви се на топка и обгърна гърдите си, сякаш искаше да запази сърцето си. А беше сигурна, че то ще се пръсне. Не можеше да понесе мисълта за живот без Деймиън. Но ако той убиеше вуйчо ѝ, това би унищожило и нея.

Затвори очи и си помисли за човека, когото Деймиън изкарваше злодей, но си представи само вуйчото с подареното от него пони за седмия ѝ рожден ден и екзотичните дарове след всяко негово завръщане от чужбина. Виждаше единствено вуйчото, който я бе завел в Лондон, когато навърши девет години, човека, който я бе разходил с лодка по Темза. Не виждаше нищо, освен вуйчото, който я глезеше с хубави рокли и красиви бижута, който бе подпомогнал материално първата ѝ учебна година в Лондон.

А Деймиън? Той наистина ли бе такъв човек, какъвто твърдеше, че е? Беше ли безмилостен пират, който би я задържал като своя любовница и би се отървал от нея, когато му омръзне? Беше ли човек, обладан от желание за кръв, човек, забравил всички правила на изисканото общество?

Не, това тя не можеше да приеме. Това не беше Деймиън, когото познаваше и обичаше. Беше виждала прекалено много прояви на добрината му — и за големи, и за дребни неща. Беше видяла дома, построен от него в Сорсъри Бей за толкова много нещастници. Беше видяла уважението, което си бе извоювал в очите на хората си. Сама бе изпитала нежността, която бе в състояние да даде. Не беше такъв, какъвто искаше да я накара да мисли, че е.

Но едно нещо бе сигурно. Тези двама мъже щяха да се унищожат един друг, ако тя не намереше начин да ги спре. Трябваше да ги спре навреме — преди да е станало твърде късно.

Касандра се учуди, когато се събуди и откри, че още е в леглото на Деймиън. Светлината, струяща през люка, показваше, че вече е

пладне. Докато бе спала, в каютата бе станало горещо и задушно.

Седна в леглото, после провеси крака и се изправи. Протегна се, прозя се и погледна към люка. Морето днес беше тъмнозелено, а върховете на вълните имаха цвета на сметана. Лазурното небе висеше отгоре като безкраен балдахин.

Позволи си миг на разтоварване и се наслади на гледката, преди да се върне към най-важното в мислите си сега. Като заспиваше, бе осъзнала нещо много важно. Не я интересуваше нито невинността, нито вината на вуйчо й, не я интересуваше нищо. Единственото нещо, което имаше значение за нея, беше да бъде с Деймиън. Може би някой ден щеше да успее да го убеди, че бърка за вуйчо й Фар. Може би щеше да го убеди да се откаже от пиратските си набези срещу корабите „Тейт“ и да се установи в Сорсъри Бей. Може би щеше дори да го убеди, че го обича.

Знаеше какъв живот избира. Той не бе казал, че я обича. Беше я предупредил, че би я направил своя любовница — или курва, — ако с това би наранил вуйчо й, но тя бе склонна да поеме и този риск. Тя трябваше да поеме риска. Твърде много го обичаше, за да се откаже от голямата си страст без борба.

Касандра опря пръсти в слепоочията си. Не й се мислеше за онова, което бъдещето щеше да отреди на нея, на тях. „Въпросите са прекалено много — мислеше си тя, — а за малко от тях има отговори“.

Стомахът й тогава изкъркори и тя осъзна, че е прегладняла. Не беше яла нищо от вчера на обед. Явно я бяха забравили, докато е спала в каютата на капитана. Или Деймиън просто е решил да я остави да гладува.

Погледна разтревожено към вратата на каютата. Дали я беше заключил?

Бързо прекоси стаята, грабна бравата и я натисна. Въздъхна с облекчение, когато вратата пред нея се отвори.

Без да мисли за размъкнатия си вид, тръгна към камбуза с надеждата, че при Дъфи е останало нещо за ядене.

Звукът от смеха на Касандра накара Деймиън да се спре в коридора. Послуша го за миг, после тръгна към вратата.

— Честна дума, Дъфи — чу гласа ѝ той, — това е най-хубавото ядене, което някога са ми поднасяли.

— Само си ги измисляш, госпожице. Просто си така гладна, че дори да ти бях предложил бисквити и трюмна вода, пак щеше да ги приемеш за вкусно блюдо. Почти нищо не съм ти поднесъл.

Деймиън спря зад ъгъла, после се наведе и надникна в камбуза.

Касандра бе седнала на масата на готвача и дояждаше купа моряшки гювеч, който се състоеше от солено говеждо, картофи, грах и сухар. От вятъра косата ѝ бе добила странна форма, но на него му се стори красива, а лицето ѝ, в профил, изглеждаше още сънено, което ѝ придаваше уязвим вид. Видя и как изискано тя попи с кърпичка ъгълчетата на устата си.

— Уверявам те, че съм много по-придирчива, приятелю. Мога да приема трюмната вода само ако ми я сервират със свинско.

Дъфи се изсмя, докато изстъргваше един голям черен котел, обърна се и ѝ показа щърбата си усмивка. Но Касандра вече не се усмихваше.

— Къде отиваме, Дъфи? — попита тихо тя. Готвачът сви рамене. — В Сорсъри Бей ли се връщаме?

Деймиън усети някакво желание в гласа ѝ и се намеси неочаквано.

— А ти там ли искаш да отидеш, Касандра? — попита той и се показва на вратата.

Тя подскочи изненадана, а лъжицата ѝ падна на пода.

Деймиън се наведе да я вземе. Когато вдигна глава, погледът му се срещна с нейния:

— Опасявам се, че там няма да сме в безопасност. Трябва първо да се уверим, че не ни преследват.

Той ѝ подаде лъжицата. Пръстите ѝ докоснаха неговите, когато я поемаше, а той усети как в него му избухва желание.

Раздразни се, че не може да я изгони от мислите си, както му се искаше. Беше разочарован от себе си, че не може просто да я забрави. Съумял бе да я отбягва през последните четири седмици в морето, но сега изведнъж бе изгубил силата, която преди бе черпил от гнева си.

В погледа, който бе отправила към него, отново пролича колко много иска той да вярва в нейната любов. Но как можеше тя още да вярва в любовта си? След всичко, което той ѝ бе казал, тя трябваше да

го мрази, както и той мразеше себе си. Защо сега не викаше и не го ругаеше, както би трябвало да направи, както той бе искал тя да направи?

Той се изправи и се обърна така рязко, че удари чело в трегера. Като ругаеше наум, вдигна ръка и докосна драскотината. По пръстите му остана кръв.

Ръката ѝ докосна неговата и го накара да се обърне към нея.

— Нека видя какво е станало.

Тя го издърпа назад, към пейката, като дърпаше ръката му, за да го накара да седне. После взе салфетката, останала до чинията ѝ, избра чисто тъгълче и го потопа във вода.

— Ето така. — Тя нежно сложи плата върху челото му. — Това е само драскотина. — Ръката ѝ се спря. Пръстите ѝ сега бяха в косата му. Пое бавно, но дълбоко дъх и усети как през тялото ѝ мина тръпка. — Трябва да внимаваш, капитане. Таванът на камбуза не е достатъчно висок за човек с твоя ръст.

Той също пое дълбоко дъх, после вдигна очи към нейните. Бузите ѝ се бяха зачервили. Езикът ѝ нервно се стрелна между устните, за да ги навлажни.

Съпротивата му бе стигнала до точка на срыв. Ако се забавеше още миг, вече нямаше да може да се контролира.

Изправи се:

— Ще запомня това, госпожице Джеймисън. — И тръгна към вратата.

— Капитане?

Той се спря, но не се обърна.

— Къде отиваме, след като не в Сорсъри Бей?

Пленниците нямаха право да знаят накъде ги водят. А Касандра бе именно това. Беше негова пленница. Каза си, че ще я търпи още само докато намери начин да я върне на родителите ѝ. А може би щеше да поиска нов откуп за нея. Да, това би оправдало присъствието ѝ на „Магия“.

— Капитане?

— Тръгнали сме към Мадагаскар.

— Мадагаскар? Но това не е ли...

— Това е пиратско свърталище — бързо завърши той, като по този начин искаше да припомни и на двамата кой и какво точно е той.

— Идеалното място за хора като мен и екипажа ми.

Надяваше се тя да запомни това. Надяваше се да го запомни и да стои настрана от него, по дяволите, преди да е станало твърде късно!

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Касандра бе забелязала острова още преди час. Сега, докато влизаха в пристанището, можа да огледа съненото селце на самия бряг. Ниските, белосани къщички, а също и нивите със захарна тръстика на изток от селото, ѝ напомниха за Сорсъри Бей.

— Това е остров Мадейра — обясни ѝ Оливър, като застана до нея.

— Мислех, че отиваме в Мадагаскар.

— Така е. Спираме тук за провизии. Когато отплувахме от Америка, не мислехме, че ще ни трябват припаси за толкова дълго пътуване. А като си тръгнем оттук, в трюма няма да има място и котка да се завърти.

Тя погледна помощника на капитана, озадачена от моряшкия му жаргон.

Той сигурно се досети, че я е объркал, и се усмихна:

— Искам да кажа — товарът ни ще бъде толкова много, че човек няма да може да размаха „котешкия“ камшик от девет върви. За него е нужно доста място.

В съзнанието ѝ изведнъж проблесна споменът за белезите по един гръб.

— Деймиън! — тихо каза тя и гърдите я заболяха.

Оливър я погледа малко и затърка наболата си брада.

— Онези белези не са дело на някой боцман, госпожице — подхвана той накрая. — Надзирателят в Барбадос е нашарил гърба на капитана така. — Той погледна към кърмата и забеляза Деймиън там. — Освен това на борда няма човек, когото капитанът да трябва да подканва да си гледа работата с помощта на „котешкия“ а дори да има, той не би наложил такова наказание.

— Защо този екипаж е толкова различен от останалите?

По загорялото лице на Оливър като че ли премина сянка. Изглежда, се канеше да ѝ отговори, но после просто докосна чело:

— По-добре ще е да си гледам работата. — И се отдалечи.

Касандра се замисли върху думите му, обърна се и погледна моряците, които сгъваха платната, теглеха и намотаваха въжетата — сновяха из кораба, погълнати от работа. Даде си сметка, че досега не е говорила истински с никого от тях. Казвала им бе само понякога „добро утро“ или „добър вечер“. Какво ли ги правеше толкова различни от останалите екипажи? Защо ли всички бяха — до един, според Професора и Оливър — така предани на Деймиън Тейт?

— Хвърли котвата, Дейвис!

С поглед потърси Деймиън, който бе дал командата. Както винаги, когато го погледнеше, стомахът ѝ се превъртя, а дъхът ѝ се спря в гърлото.

„Ще го следвам навсякъде!“

Но ако продължаваше с пиратството, някой ден правителството щеше да го залови, дори вуйчо ѝ да не успееше. Щяха да го обесят и тя щеше да го загуби със същата сигурност, с която той я бе загубил, когато я остави в „Трите дъба“ при Абърнати. Трябваше да го спре! Не знаеше как ще го направи, но трябваше да го спре.

Обърна се отново към селото, после погледът ѝ се прехвърли към останалите кораби, закотвени в пристанището. Най-близо до тях се намираше испански галеон. Макар Англия сега да беше в мирни отношения с Испания, на Касандра ѝ беше неприятно, че стои така близо до кораб, който изглежда преди е бил военен. Докато беше на борда на „Пийкок“, бе чувала моряците да си говорят за жестокостта на испанците към военнопленниците. Зачуди се дали и сега в трюмовете на галеона имаше военнопленници, които бяха принудени да дърпат едно от онези гребла при безветрие.

Тя потрепна и погледна следващия кораб.

Позна, че е френски, по двата кливера на носа. Вуйчо ѝ бе обяснил как да разпознава корабите отдалече по кливерите. Докато испанските кораби имаха само малък кливер или изобщо нямаха, на всички френски имаше по два. А английските съдове имаха само по един.

В пристанището се намираха и два английски кораба. Единият, тримачтов хубавец с хоризонтални рейки, имаше отчетлива фигурка на носа си, която веднага привлече вниманието на Касандра. Представляваше жена с огненочервена коса, която се лееше и въртеше около иначе голото тяло. Големите ѝ очи бяха смарагдово зелени и тя

се усмихваше, като че ли знаеше някаква специална тайна. С протегнатата си дясна ръка сякаш викаше онези, които бяха погледнали към нея, да дойдат още по-близо. Името на кораба бе издълбано на носа — „Чародейка“. Изглеждаше подходящо.

Другият английски кораб беше фрегата и се бе сгушил между английския търговски съд и испанския галеон. Касандра го погледна за миг и отново насочи вниманието си към „Чародейка“. Чудеше се накъде ли се е отправил корабът. Дали към Англия, натоварен с коприна и подправки, или към Изтока?

И нейното бъдеще беше подобно, помисли си тя. Курсът, който тя бе избрала, криеше същата неизвестност.

Деймиън се загледа в профила на Касандра. Разбираше, че е изправена пред някаква дилема, от начина, по който дъвчеше устните си.

А устните ѝ бяха дяволски привлекателни.

Капитанът се обърна и склочи вежди. Не беше доволен от тези мисли, но напоследък в ума му се въртяха само те. Където и да се намираше на кораба, нещо все му напомняше за нея.

По дяволите! Беше ѝ позволил дори да заеме каютата му. Когато „Венчър“ ги бе нападнал, той се разпореди тя да остане там, докато не ѝ нареди да напусне. Изобщо не издаде такава заповед. Самият той си намери друго място за спане.

Прекара пръсти през дългата си коса и не обърна внимание, че панделката на тила му се отвърза и падна на палубата.

Не можа да се сдържи и отново погледна жената до перилото на кораба. Бризът караше кичурите светла коса да танцуват около лицето ѝ, а бялата ленена риза — да се опира в женствените ѝ очертания. Защо ли сега изглеждаше по-разголена, отколкото в последната си рокля? Знаеше, че не е така, но...

Погледна в друга посока и този път видя, че неколцина от хората му правеха като него — гледаха Касандра.

За бога! Трябваше да ѝ намери някаква прилична дреха, преди да се наложи да се справя с бунт на кораба. Ще накара Оливър да ѝ купи няколко рокли, когато слезе на брега за припаси. Ако се върти още

една седмица из кораба с тия дрехи, би повела всички мъже от кораба за носовете.

Но нямаше да има още една седмица, напомни си той. „Чародейка“ беше един от корабите на Сорсъри Бей и той смяташе да върне Касандра в Англия с него. Тя най-вероятно щеше да изпита облекчение, когато ѝ кажеше. Той беше направил живота ѝ доста тежък през последните седмици. Като истински пират, бе отнел невинността ѝ и бе показал малко разкаяние за това. Бе отхвърлил чувствата, които тя му предлагаше. Колко пъти ѝ бе говорил жестоко, с думи, предназначени да я натъжат и обидят? Колко пъти ѝ бе казвал, че тя не значи нищо за него?

Господ да му прости, но беше голям лъжец. Тя значеше толкова много за него! И това беше големият му проблем. Не му се искаше да я отпрати. Искаше тя да остане негова пленница. Искаше я на кораба, в каютата, в леглото си.

Намръщи се и изруга наум. Няма значение какво искаше. Разбираше как трябва да постъпи и кое е най-доброто решение за Касандра.

Деймиън се опря на перилата от двете страни на стълбите към щурвала и скочи на главната палуба с бързо и плавно движение. Шумът от приземяването му на дъските накара Касандра да се обърне към него. Зениците ѝ се разшириха, когато той се приближи решително.

— Това е Мадейра — каза ѝ.

— Знам. Оливър ми каза.

Той кимна, би трябвало да се досети, че Оливър ще ѝ каже. Оливър си бе поставил целта тя да не се чувства прекалено самотна, както бе направил и Професора по време на пътуването им към Сорсъри Бей. Зачуди се дали помощникът му не бе ѝ казал и за „Чародейка“.

„А може и да е омагьосала всички ни.“

— Колко ще останем тук? — попита тя.

Никога не бе виждал очите ѝ така огромни и така сини. Човек би могъл да се удави в такива очи. Те го молеха, подлъгваха го и го объркваха. Когато го погледнеше така...

Тя наистина го бе омагьосала. Това беше единственото обяснение.

Деймиън посочи с глава търговския кораб:

— Смятам да говоря с капитана на „Чародейка“ и да го помоля да те вземе за Англия.

— Не е нужно, Деймиън. Аз ще остана с тебе.

— Това не зависи от теб.

Устните ѝ се свиха и брадичката се вдигна:

— Греша. Зависи от мен.

— Връщам те в Англия.

— Няма да тръгна.

— По дяволите, жено! Знаеш ли какво те чака, ако останеш?

Касандра се загледа в него и почувства как любовта расте в гърдите ѝ. Първия път, когато го видя, помисли, че има очите на демон. Струваше ѝ се, че такива трябва да бъдат очите на човек без душа. Но сега виждаше нещата по-ясно. Сега виждаше, че очите му са отражение на измъченото му сърце, а това причиняваше болка и в нейното сърце. Само да можеше да проникне през предпазната черупка от гняв и да достигне човека зад нея! Само да можеше да го накара да разбере, че любовта ѝ е непоклатима и вечна.

— Да, капитане — прошепна тя, като се бореше със сълзите си.

— Знам какво ме чака, ако остана. И го искам.

— Ти се заблуждаваш, Касандра. Мислиш си, че можеш да ме възпреш от отмъщението ми, но не е така. Нито можеш да ми попречиш да се върна в собствената си каюта, в собственото си легло. А ако ти си в него, няма да можеш да ми попречиш да те обладая, както направих миналия път. — Пръстите му се склчиха около ръката ѝ. Тъмните му вежди се сляха в предупреждение. — Чува ли ме? Между нас няма да има никакви преструвки. Ще те използвам, както бих използвал всяка жена, която ми се предлага по този начин. — Пусна я и се дръпна назад. — Върни се в Англия, докато имаш тази възможност.

Касандра изправи рамене:

— Не можеш да ме принудиш да не те обичам, капитане! Аз ще те обичам, каквото и да направиш. По някакъв начин ще ти го докажа.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Не можеш да ме принудиш да не те обичам, капитане. Аз ще те обичам, каквото и да направиш. По някакъв начин ще ти го докажа.“

Господ да му е на помощ. Искаше да ѝ повярва. Искаше любовта, която му предлагаше, повече от всичко на света. Повече дори от отмъщението.

Два дена след като „Магия“ бе напуснал Мадейра, тези думи още преследваха Деймиън. Спомняше си как бе изглеждала тогава — с упорито вдигната заострена брадичка и сини очи, които без всякакво колебание отвърщаха на погледа му.

Когато той не каза нищо, тя се обърна и влезе в спалнята. Остави вратата отворена, така че той знаеше, че може да я последва и да остане при нея.

Не бе го направил.

Деймиън сви ръце в юмруци, пресече кърмата и се опря на оградата на хакборда. Загледа се във водата и отново се запита защо не я бе отпратил с „Чародейка“, каквото намерение имаше. Правеше опит да се убеди, че е постъпил така, защото е осъзнал каква опасност носи тази постъпка. Сега тя знаеше истинската му самоличност. Мнозина все пак си мислеха, че „Магия“ е само плод на въображението на Фарли. Касандра беше в състояние да промени всичко това. Можеше да заведе войски в Сорсъри Бей. Можеше да унищожи и него, и хората, на които бе искал да помогне.

Но той бе осъзнал тази опасност отдавна. Истината беше, че не я бе отпратил, защото изведнъж си бе помислил за живота без нея.

Отблъсна се от парапета и погледна към другия край на кораба. Видя я, застанала на носовата палуба, както и бе очаквал.

Тя се обърна към него, като че ли бе усетила, че я наблюдава. Вятърът рошеше косата ѝ — днес бе пусната свободно, прашеше я в лицето ѝ и тя трябваше да я прибере. По някаква причина движението

й го трогна и когато погледите им се срещнаха, той разбра, че е изгубен.

Премина дължината на кораба, взе я в обятията си и я целуна.

От вятъра косата й плющеше по бузите им, но Касандра не й обръщаше внимание. Нищо нямаше значение, след като Деймиън я прегръщаше, целуваше я. Сърцето й ликуваше, докато устните й се радваха на неговите. Не забелязваше тракането и дрънченето на платната и въжетата над тях. Не забелязваше солените пръски, които долитаха от носа на кораба. Останалият свят бе престанал да съществува, откакто той се бе качил по стълбите към предната палуба и я бе прегърнал.

Тя отвори очи, когато устните му се отдръпнаха. Той не преставаше да я гледа, а дланите му заобиколиха лицето й.

— Ще съжаляваш за това — каза й.

— Никога.

— Не съм променил мнението си за вуйчо ти.

— Знам.

— Искам да си възвърна корабите „Тейт“. Смятам да накарам Дънуърди да си плати за стореното на баща ми.

— Знам и това.

— Ще дойде часът да ме намразиш.

— Такъв ден никога няма да дойде. Ще те обичам винаги.

Палецът му нежно потърка бузата й. Тя обърна глава и като затвори очи, допря opakото на ръката му до устните си.

Не беше казал, че я обича. Не й бе предложил да се оженят. Не бе обещал нищо за бъдещето. И все пак в очите му тя бе видяла някаква надежда, каквато по-рано нямаше. Засега и това стигаше. С това можеше да се започне.

Вдигна очи към него и обви ръката му със своята. Без да каже и дума, го поведе към стълбите и после — към предната мачта. С нежно дръпване на ръката го подкани да седне до нея и двамата опряха гръб на високата мачта.

— Разкажи ми — подкани го тя, като се взираше в накъдреното море.

— Какво да ти разкажа?

— Разкажи ми за живота си като момче. Преди да отидеш в Барбадос.

Това не беше лесноизпълнима молба. Съзнателно бе потиснал тези спомени в съзнанието си. Погледът назад му носеше твърде много болка.

Ръката ѝ стисна неговата. Той погледна дългите и тънки пръсти, така светли до неговите. Нежни пръсти.

— Разкажи ми, Деймиън.

— Роден съм на борда на един от корабите на баща ми, когато родителите ми са се връщали от Далечния изток. — В началото говореше трудно. Беше пропъждал тези спомени вече толкова години. Беше му трудно да си ги припомни. — Домът ни беше в Плимът, Девън, и често ходехме до Лондон. Най-ранните ми спомени са от пътуване с един от корабите на татко.

Той се усмихна на себе си, като си спомни как следваше баща си по палубите и все се опитваше да помага на моряците. Сега, след като вече командваше собствени кораби, знаеше, че тогава повече е пречил, отколкото е помагал. Било е цяло чудо, че някой от моряците не го е запитал зад борда, когато баща му е гледал другаде. Като си помислеше, чудно беше, че и баща му сам не го е запитал.

— Корабите на баща ми имаха маршрути из цял свят и донасяха в Англия всевъзможни стоки. Спомням си аромата им. — Той затвори очи и заговори по-тихо: — Кафе и подправки, тютюн и ориз, кожи и дървен материал. — Спря, а после добави: — Баща ми беше чудесен търговец.

Пръстите на Касандра погалиха ръката му:

— А майка ти? Каква беше тя?

— Не си я спомням много добре. — Деймиън бавно поклати глава: — Имаше черна, къдрава коса и приятна усмивка. Помня, че много се смееше. Обичаше и да пее. Около нея сякаш винаги имаше музика. — За миг замълча, явно заслушан в някаква отдавна забравена мелодия в главата си. Накрая продължи: — Умря при раждане, когато бях на пет години. И бебето умря.

— Никой от семейството ти ли не е жив?

Той си спомни за жестоката смърт на баща си и челюстите му се стиснаха:

— Не. Съвсем сам съм.

— Не, Деймиън. — Пръстите ѝ обърнаха главата му към нея, така че погледите им се срещнаха. — Не си самичък. Имаш мен.

„Упорито момиче. Упорито и прекрасно!“

— Разкажи ми още — настоя тя.

— Няма кой знае какво. Прекарвах всички училищни ваканции на корабите на татко. — Загледа се надалече в океана и вдъхна дълбоко соления въздух. — Единственото ми желание беше да плавам с кораб. Мразех училището и ужасните дълги месеци, прекарани в Англия, докато през това време можех да пътувам до Бомбай или Калкута. — Спомни си първия път, когато бе видял екзотичните пристанища на Рангун и Макао. Видя отново през детските си очи оживените колониални пристани: Бостън, Ню Йорк, Джеймстаун. Усмихна се: — Животът в морето е много по-вънзущ, отколкото можеш да си помислиш, като слушаш дългите лекции на някой скучен старик, който никога не е напуснал Англия.

— Сигурно постоянно си вадил душата на баща си за това.

Деймиън прихна:

— Да, така си беше, но той ме убеждаваше, че един ден ще стана джентълмен, а той държи да бъда образован. И нищо не можеше да го разубеди. Бях принуден да продължа с училището. — Усмивката му се стопи: — Но това малко ми помогна, когато изгарях под горещото слънце в тръстиковите плантации.

Тя умишлено не обърна внимание на последните му думи.

— А би ли искал да научиш нещо за моето детство?

Той върна погледа си на нея. Светлата ѝ коса бе напълно разрошена от вятъра. От седмиците, прекарани на слънце, кожата ѝ бе загоряла, защото постоянно забравяше да сложи някое от бонетата си. Ясно различаваше луничките около основата на носа ѝ. Всъщност те доста му харесваха. Почти можеше да си представи как е изглеждала като дете.

— Ти мъжкарана ли беше, госпожице Джеймисън?

— За бога, не, капитане! — отвърна тя с престорен ужас. — Бях от най-благоприличните млади дами. Обучиха ме в тънкостите на етикета от съвсем малка. Все пак главната ми задача беше да се омъжа за подходящ човек, а как би могла да го направи млада госпожица, която се държи като мъжкарана? Мога да ти кажа, че правя подгъви с почти невидими бодове, а бродериите ми винаги са били оценявани като превъзходни. Хората твърдят, че пея приятно и проявявам талант в

свиренето на арфа, макар че — откровено казано — този инструмент не ми допада.

— Звучи ми доста скучно, както го разказваш. — Той не можа да съдържа усмивката си.

— Ужасно скучно беше. — Тя въздъхна дълбоко. После се усмихна и цялото ѝ лице светна: — Наистина, Деймиън, детството ми беше прекрасно! Родителите ми и... — Той разбра, че сега щеше да спомене вуйчо си, но успя да се спре. — Цялото ми семейство ме глезеше извънредно много. Домът ни в Нортъмбърланд е старинен и прекрасен и аз имам много приятели там. Водеха ме често на пикник и на лов за лисици.

— Винаги съм обичала най-много есента, защото тогава мама устройваше големи партита в Кетърингхол. Времето, прекарано у дома, ми беше много по-приятно от двете учебни години в Лондон, макар че и там не беше лошо.

— Е, госпожице Джеймисън, ти не си вече съвсем малко момиче. На колко си? На двайсет години? Как е станало така, че не си се омъжила, след като първото ти задължение е било да сключиш подходящ брак? Не би могла да твърдиш, че предложението на господин Абърнати е единственото, което си получавала. Ти си така прекрасна, че не бих могъл да повярвам в това.

Усмивката напусна и устните, и очите ѝ:

— На двайсет и една години съм, сър, и съм получавала други предложения.

Деймиън вече съжаляваше. Какъв нетактичен глупак беше! Беше го казал само като закачка. Не бе искал да я огорчи. Защо ли му трябваше да намесва името на Абърнати?

Тя заговори с тъжно изражение:

— Родителите ми са прекрасни хора и ме обичат много, както и аз ги обичам. Виждала съм много пъти обаче какво значи уреденият брак. — Погледът ѝ стана някак отдалечен. — Мисля, че мама е обичала друг мъж, преди да се ожени за татко. Никога не ми го е казвала, но знам, че е така. Винаги е твърдяла, че жената трябва да изпитва много силни чувства към съпруга си. Затова мисля, че и аз чаках да дойде любовта. Никое от предложенията не можа да ме накара да почувствам... да почувствам истинската любов.

Тогава тя го погледна и той видя чувствата ѝ към него в очите ѝ. Искаше му се да е в състояние да отвърне на любовта ѝ, но не беше. Бяха му откраднали този дар преди осемнайсет години. И сега му беше трудно да приеме отношението ѝ като истинско и трайно. Невъзможно му беше да повярва, че някога ще може да се отнесе с нея по подобен начин.

— Тогава защо прие предложението на Абърнати? — не можа да се въздържи той.

— Защото вуй... семейството ми имаше нужда от парите, които щеше да получи от брачния договор. Ако откажех и това предложение, можеше да се разорим. Не можеше да позволя това да им се случи. Винаги са били така добри към мен. Това просто беше мое задължение.

Деймиън бе прободен от чувство за вина. Неговите пиратски действия срещу корабите „Тейт“ бяха поставили семейството ѝ в това несигурно положение. Негова бе вината, че са я принудили да се съгласи да се омъжи за човек като Олдин Абърнати.

Касандра се досещаше за мислите му. За втори път обгърна брадичката му с пръсти и го обърна към себе си:

— Това е било съдба, Деймиън, иначе как щях да се срещна с теб? Трябвало е да бъда на „Пийкок“, иначе пътищата ни никога не биха се пресекли.

— Като че ли съдбата наистина има пръст в това — сериозно се съгласи той, — но сигурна ли си, че това е била щастливата съдба?

Тя се опита да не позволява на думите му да я наранят, но те го направиха. Знаеше, ще му трябва време да приеме, че бъдещето им е, като живеят заедно, а не всеки за себе си. Но все пак продължаваше да отхвърля всичко, което тя му предлагаше, а това не можеше да не я обезпокои.

Насили се да се усмихне:

— Съдбата ме е поставила, където ми е било писано да бъда. И аз ще я направя щастлива съдба.

Тя отново взе ръката му и двамата продължиха да седят в споделено мълчание под белите платнени облаци на „Магия“.

Роланд Бенет би предпочел да прави десетки други неща, отколкото да обядва с Фарли Дънуърди в градската му къща, която се намираше на изискания Сохо скуеър. Разпореждането на барона да отиде при него никак не го зарадва. А то беше тъкмо това. Разпореждане. Дънуърди никога не молеше хората за нещо. Той се разпореждаше с тях, като че ли му бяха подвластни. Баронът имаше нужда от сериозно скастрияне и, изглежда, скоро щеше да го получи, ако можеше да се вярва на слуховете, плъзнали из града.

Самодоволната усмивка на Роланд не напусна лицето му, докато каретата не спря пред масивната градска къща.

Когато вратарят му отвори, Роланд показва глава от каретата и се намръщи на неспиращия дъжд. Слава богу, скоро щеше да се махне оттук и да потегли за дома си, близо до Истборн. Ако дъщерята на сестра му не се намираше в Лондон заради първата си учебна година, той отдавна щеше да си е в Ийст Съсекс, но благоприличието изискваше да остане в града до края на проклетата учебна година.

Той с въздишка излезе от колата и забърза към входа на градската къща на барона. Вратата се отвори, почти преди да е успял да почука, и той бе въведен от застаряващ слуга с избледняла ливрея.

— Добър ден, милорд. Отдавна не сме ви виждали в Сохо.

— От доста отдавна, Прескот. Ти как си?

— Не мога да се оплача, милорд. — Старецът пое шапката и бастуна на Роланд. — Лорд Кетъринг поръча да ви отведе в столовата. Той ви очаква там.

Роланд кимна:

— Няма нужда да ме водиш. Знам пътя.

Докато вървеше към столовата, от острия му поглед не убягна липсата на няколко предмета. От стените бяха свалени две картини, а от голямата маса в антрето отсъстваше сребърният свещник, който винаги стоеше в средата. Тези вещи несъмнено бяха дадени в някоя заложна къща в града. Дълбоко се съмняваше, че някога ще бъдат откупени обратно.

Фарли погледна към вратата, когато Роланд влезе в столовата:

— Закъсняваш, Бенет.

— Извинявай, Кетъринг, но тази сутрин трябваше да свърша доста работа, преди да дойда при теб. — Знаеше, че отговорът му ще

ядоса барона. Фарли не обичаше хората да мислят, че може да има нещо по-важно от него.

— Да, ами... — Домакинът посочи един от столовете до масата. — Сядай. Какво ще кажеш за чаша шампанско?

— Шампанско? — Той скри усмивката си. Знаеше пределно ясно, че Фарли в момента не можеше да си позволи такова разточителство, но знаеше също, че гордостта никога не би му позволила да си го признае. — Да, с удоволствие ще пийна чашка.

Докато наливаше чашите, Фарли вдигна глава:

— Последното ти писмо ме разтревожи, Бенет. Не мога да повярвам на твърдението ти, че няма начин да заобиколим абсурдно високото мито, което плащаме за стоките, предназначени за колониите.

— За съжаление, това е самата истина, Кетъринг.

— Но аз очаквах повече от теб!

Роланд сви рамене:

— Направих каквото можах.

— А какво стана с молбите ми за защита от тези проклети пиратски нападения? Какво стана с този кораб, „Магия“? Защо не е направено нищо за залавянето на този човек?

— Кралският флот полага всички усилия да спре каквото и да е пиратство. Но не може да направи повече за теб, отколкото за всички останали. Не знам с какво си мислиш, че аз мога да съм ти полезен в това отношение.

Фарли понесе двете чаши от бюфета през стаята. Сложи едната пред Роланд, после отпи от втората, преди да се върне на мястото си на масата.

— Толкова отдавна работим заедно.

— Да, така е.

Роланд се досети каква игра се кани да започне баронът и въздъхна вътрешно. Преди да стигне до същността, Фарли щеше да му припомни за всичко, което е направил за него през годините. Кое то беше вярно, разбира се. Вложенията му в предприятията на Фарли Дънуърди се бяха оказали много доходни за него. Като пети син на виконт, който имаше прекомерна слабост към хазарта, Роланд трябваше сам да изгради състоянието си. Бе се оказал достатъчно благоразумен, че да прекрати финансовите връзки помежду им преди няколко години. Навярно му бе омръзнало да си цапа ръцете с

мръсната работа на Фарли. А може би вече остаряваше и не му се искаше да поема такива рискове. Каквато и да бе причината, предпочиташе вече двамата да не са свързани. Баронът обаче, изглежда, не искаше двамата да прекратят взаимоотношенията си така лесно.

На Фарли му отне повече от четвърт час, за да завърши речта си, като уточни много неща, за които Роланд бе забравил напълно, и няколко, които предпочиташе да е забравил. Когато свърши, Фарли се облегна в стола си, опря върховете на пръстите си и изгледа госта си хладно и право в очите.

— Роланд, приятелю — продължи той след дълга пауза, — не сме работили заедно толкова години, за да разрешим на нещо да застане помежду ни сега. Без помощта ти корабите „Тейт“ ще се разорят, а и аз заедно с тях. Но пропадна ли аз, и ти ще ме последваш.

— Аз? Но аз нямам никакви капиталовложения в корабите „Тейт“.

— Не говоря за финансите ти, макар че съм сигурен, че правителството би открило нередности и там, ако извади наяве... е, да кажем, някои предишни твои провинения.

Роланд се изпъна на стола си:

— Ти заплашваш ли ме?

Фарли се усмихна:

— Да те заплашвам? Бога ми, не. Лично аз бих съжалявал ужасно, ако някои документи — с твоя подпис между другото — попаднат не където трябва. Не мисля, че правителството гледа с добро на хората, които... е, ти все пак знаеш най-добре какви са наказанията за предателите.

По челото на Роланд изведнъж изби пот.

— Сигурно и ти ще се окажеш замесен — заплаши той. Но като погледна самоуверения вид на Фарли, не беше така убеден, че е прав.

Дали този човек наистина е запазил всички писма и подправени документи от преди толкова години? Спомни си за претрупания кабинет на барона в Кетърингхол. Книжа и дневници навсякъде. Той, изглежда, не хвърляше нищо. От друга страна пък би било съвсем безразсъдно да пази документи, които биха потвърдили връзката му с изпращането на невинен човек на смърт. Би ли го направил?

Като погледна още веднъж човека срещу себе си, отговорът му стана ясен.

Роланд се надигна от стола си:

— Ще направя всичко възможно, за да се намалят митата ти, Кетъринг. Дори ще те помоля да ме извиниш, защото няма да остана за разкошния обед, който готвачът ти несъмнено е приготвил. Ще се заловя направо за работа.

— Задължен съм ти за помощта. — Фарли също се изправи. — А по въпроса за пиратските нападения?

— Ще разбутам нещата и там. — Усети, че гърлото му е пресъхнало, но желанието му да се махне от тази къща бе далеч по-силно от жаждата му.

— Очаквам с нетърпение следващия ти доклад, Бенет. Ще изпратя Маус да го вземе другата седмица.

Роланд кимна и бързо излезе от столовата с чувството, че по петите го гонят адски песове.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Касандра се показва на люка тъкмо когато слънцето бе започнало да се потапя в морето. Погледът ѝ веднага потърси и откри Деймиън на кърмата.

Беше останала часове в голямата каюта долу — няколко пъти смени дрехите си, няколко пъти сплете и разплете косата си. Беше глупаво да се конти така. Деймиън я бе виждал във всякакво облекло. Но, глупаво или не, искаше да се покаже в най-добрия си вид тази вечер.

Струваше ѝ се, че е минала цяла вечност, откакто той се бе надигнал от палубата, където седяха, опрени на мачтата. Беше се протегнал за ръката ѝ и я бе вдигнал след себе си. Каза ѝ, че имал работа, и я целуна по бузата. Би могла да се закълне, че още чувства допира на устните му по кожата си.

— Изспири някоя мелодия, Макгрудър — провикна се някой зад гърба ѝ.

Тя се обърна точно когато музикантът засвири весела мелодия на гайдата си. След миг и втори музикант извади рог и се присъедини към подхванатата мелодия. Касандра се усмихна, когато забеляза, че кракът ѝ е започнал да потропва в такт с мелодията.

— Танцуваш ли, госпожице Джеймисън?

Тя почувства как сърцето ѝ подскочи, но не се учуди особено, че Деймиън е дошъл при нея. Беше довольна, че го е направил.

— Обожавам танцуването, капитане.

— А ще танцуваш ли с мен? — Той пое ръката ѝ, без да чака отговор.

Мелодията се смени, стана по-бавна. Очите му продължаваха да са впити в нейните и когато започнаха да се движат бавно по палубата. Тя знаеше, че останалите ги гледат, но не би си отместила погледа от тъмния му взор дори ако от това зависеше животът ѝ. Всичко около тях се замъгли с падането на нощта. Останаха само двамата и музиката.

Касандра нямаше представа колко дълго са танцували. Би могло да е минути, би могло да е часове. Знаеше единствено, че не би искала това да свърши. Никога до този миг не се бе чувствала така радостна и весела. Искаше ѝ се да продължи да танцува с Деймиън вечно, да усеща погледа му, както сега. В очите му заискри смях, когато двамата затанцуваха във веселия ритъм на една жига. А когато танцуваха бавно, погледът му просто я милваше нежно. Тя изпита огромно съжаление, когато вълшебният момент бе прекъснат от външен глас:

— Извинявай, капитане. — Оливър се покашля. — Но няколко души от екипажа... Е, мислех си — ако госпожица Джеймисън е съгласна... Надянаха се...

Деймиън я погледна и повдигна вежди:

— Касандра?

Трябваше ѝ няколко секунди, за да разбере какво я питат. Когато се досети, отново се усмихна:

— С удоволствие ще танцувам с теб, Оливър.

— О, не става дума за мен, госпожице — по врата му изби червенина. — Аз изобщо не познавам тези модерни стъпки, които вие с капитана ни показяхте на палубата.

— Тогава покажи ми как танцуваш ти и аз ще се приспособя.

Оливър поклати глава:

— Има други, които са много по-добри в танците от мен: Дейвис и Саймън, младият Бинс.

— Но аз искам да танцувам първо с теб, Оливър. Не е по-трудно, отколкото да се спуснеш в лодката по стълбата. След като направиш първата стъпка, всичко става съвсем лесно.

Дочу добродушните шепи на моряците, които подканяха помощника да танцува с нея. Музиката започна отново. Оливър неохотно пое протегнатата ѝ ръка. Скоро започна да се движи по палубата доста добре, макар непрекъснато да се оплакваше.

Мелодията се смени и Касандра се оказа с нов партньор, а после — с още един, и още един. Като гледаше тези мъже — тези корсари, тези морски разбойници, — си зададе въпроса защо всички ѝ се бяха сторили толкова страшни, когато ги видя за първи път. Сега всички се усмихваха и бяха приятелски настроени. Караха я да се смее. Някои бяха достатъчно възрастни, да са ѝ бащи. Много бяха току-що излезли

от момчешката възраст. Други бяха все още момчета. Но вече никой не ѝ се струваше страшен.

От друга страна, бяха същите като преди два месеца. Променила се беше тя. А бе променена заради Деймиън.

Капитанът сякаш усети, че тя мисли за него, и я покани за следващия танц. Приблужи се до нея и наведе глава:

— Достатъчно те отстъпвах, прекрасна моя. Стига толкова. Сърцето ѝ подскочи, а чувствата ѝ го последваха. Той я приближи към себе си и я закрепил с ръце. — Стига сме танцували — каза с нисък и дрезгав глас.

Тя кимна с широко отворени очи, но не продума.

Без да каже нещо на екипажа, Деймиън я вдигна на ръце и я понесе надолу. Тя опря лице в белия лен на ризата му и склони ръце зад врата му. Стомахът ѝ се сви и нещо я жегна в слабините. Помисли си за нещата, които се случиха между тях през сутринта, след като я спаси от Абърнати, и ѝ се прииска да се повторят. Желаше той да я докосне на същите места, които бе докоснал тогава. Искаше да я целува по местата, които бе целувал тогава.

Деймиън отвори вратата на голямата каюта и я внесе вътре. Спусна я бавно, като остави тялото ѝ да се плъзне покрай неговото, докато краката ѝ опряха в земята. Тя погледна блестящите черни очи, в които сякаш гореше вътрешен огън, и усети как собственото ѝ тяло се затопля.

— Почакай. — Той се наведе и целуна устните ѝ съвсем леко, с което възпламени допълнително чувствата ѝ.

Когато той се отдалечи, тя усети хладно течение около себе си и закопня той да се върне и да я прегърне. Дойде ѝ наум да мине през каютата до леглото, но краката ѝ сякаш не я слушаха.

През прозорците към коридора долетя мъжки смях откъм кърмата. Гайдата и рогът продължаваха да свирят на палубата, като подхванаха нежна мелодия, която я накара да желае още по-силно Деймиън да се върне. Защо ли, питаше се, ѝ бе казал да чака тук? Искаше да бъде с него. Искаше да са заедно в този момент.

Вратата към междинното помещение се отвори и Деймиън се показа там.

Спря и се загледа в нея. Каютата бе осветена от току-що изгрялата луна. Светлината от люковете огряваше дори краката на

Касандра. Отразяваше се в сребристата ѝ коса и образуваше нещо като ореол около главата ѝ. Тя наистина приличаше на ангел. Как можеше да съществува нещо така прекрасно?

Изведнъж го обзе горещо и настойчиво желание, но той си наложи да изчака. Не искаше да прибързва тази вечер. Сега задачата му беше да покаже на необученото ѝ тяло, че в любовенето има и друго, освен разгорещеното съвкупяване. Нещо много повече.

Без да говори, той пое ръката ѝ и я отведе в съседното помещение. Видът ѝ бе озадачен, когато отмести поглед от него към дългата медна вана, поставена в средата на каютата и оградена от десетина свещи.

— Реших, че може да ти е омръзнало да се къпеш в умивалник.

— Истинска вана! — възкликна тя с тон, като че ли той току-що ѝ бе подарил луната. — Направил си това за мен?

Той кимна и изведнъж изпита чувството, че наистина ѝ е подарил луната.

— Как... кога...

— Докато ти танцуваше.

— Това е чудесна изненада, Деймиън. Благодаря ти.

— Ела... докато водата не е изстинала. — Той посегна към най-горното копче на корсажа ѝ. — Достави си това удоволствие.

Докато я събличаше, очите ѝ го изпълниха с радост. Виждаше толкова много неща в сините им дълбини. Тя бе притеснена, но не се страхуваше. Имаше желание, но бе несигурна. Когато той смъкна роклята ѝ от раменете, тя набързо пое дъх. Нещо го пристегна в слабините, когато езикът ѝ се стрелна и облиза устните ѝ.

Накрая тя застана гола пред него, с пламтяща от светлината на свещите светла кожа, и той я отведе до ваната. Тя стъпи вътре и после се потопи в топлата вана.

Водата погали долната част на добре оформените ѝ гърди. Зърната ѝ бяха изопнати малки хребети над тъмната основа. Деймиън коленичи до ваната и погали първо едната гърда, после другата.

Тя отново навлажни устни и отново желанието пламна у него.

Той се премести до края на ваната, взе оттам тоалетен сапун и взе да я къпе, като започна от гърба ѝ. Ръцете му бавно се движеха по тялото ѝ, сапунисваха и плакнеха, радваха се на допира с кожата ѝ. От

време на време той се навеждаше и целуваше шията ѝ. Тя всеки път измъркваше от удоволствие:

Той се премести от края на ваната покрай едната ѝ страна. С ловки движения изми ръцете ѝ, а после плъзна сапуна по гърдите ѝ, заобиколи пищните възвишения, преди да ги намачка нежно с пръсти.

Вдигна десния ѝ крак и плъзна ръка по нежната вътрешна страна на бедрото ѝ. Тогава от гърлото ѝ се откъсна задавен звук. Очите ѝ срещнаха неговите, когато ръката му се плъзна по крака и стигна до ходилото. Той внимателно, но силно му направи масаж със заякналите от годините на кораба пръсти. Тя изстена от удоволствие. Той целуна в отговор ходилото и продължи с устни по целия ѝ крак, като спря едва когато брадата и носът му се потопиха. Като пое дълбоко дъх, за да усмири страстта си, той натърка със сапуна кожата, която току-що бе целувал. Мина от другия край на ваната и повтори същата процедура с левия ѝ крак, а след това — с насапуниване и изплакване — стигна отново до гърдите ѝ.

Сапунът се плъзна към дъното на ваната, когато дланите му легнаха върху гърдите ѝ. С палец и показалец потърка зърната ѝ, а тя притвори очи и наклони глава.

— Водата вече изстина — забеляза той.

— Така ли? — с премалял глас запита тя.

Той се усмихна, защото в тона ѝ имаше нещо особено.

— Така е.

Странно. Тя не усещаше, че водата е хладка. Дори ѝ беше много топло. Не ѝ се искаше това да свършва. Досега никога не я бе къпал друг. Поне не от детството ѝ насам, когато за банята ѝ се бе грижила бавачка. Със сигурност никой не я бе сапунисвал и изплаквал като Деймиън. И никога не бе съзнавала колко прекрасна може да е обливащата тялото вода.

Той се отдели от ваната и започна да гаси свещите. Накрая ги обгради пълна тъмнина. Тя повече чу, отколкото го видя да се връща при нея. С докосване, което все още бе нежно и бавно, той я извади от водата и я уви в хавлия, после я вдигна и я пренесе в спалното помещение, където я остави на ръба на леглото.

Тя усети отново ръцете му върху себе си — сега изсушаваха кожата ѝ с хавлията. В този момент тя затвори очи напълно, като реши

просто да се наслаждава на събудените от нето чувства. А те бяха така нови, така прекрасни!

— Прекрасна си, ангел мой! — пошепна той със задавен от страст глас. — Никоя жена преди теб... — Думите му потънаха в тъмнината.

Но тя знаеше какво иска да ѝ каже. Любовта ѝ беше специална за него. Тя самата бе специална. Обля я вълна от приятни чувства.

После хавлията изчезна, а заедно с нея — и Деймиън.

Касандра отвори очи и за миг се уплаши, че на магията е сложен край, че той е отишъл да спи другаде, както правеше от нападението на „Венчър“ насам. Но той не я бе изоставил. Беше там, стоеше до леглото, облян от лунната светлина, а красивите му тъмни черти изглеждаха още по-тъмни и по-красиви сега.

Тя го гледаше как сваля влажната бяла ленена риза през главата си. Почти без да съзнава, че го прави, коленичи на леглото и се протегна към мускулестите му гърди. Проследи линията от черни косъмчета, които започваха в основата на врата му, разширяваха се при раменете, а после се стесняваха, преди да изчезнат под брича му.

Цялото му тяло се напрегна, когато пръстите ѝ се спряха на кръста му. Вдигна глава и остана като хипнотизирана от погледа му — в него имаше такова желание, че дишането ѝ се учести, а сърцето ѝ заби така силно, че почти я заболя.

Тя отдръпна ръка от кожата му, но не се отдалечи. Не би могла дори да искаше. А тя и не искаше. Искаше той да дойде още по-близо, понеже също изпитваше жажда, която само той можеше да утоли.

Докато той разкопчаваше брича си, в съзнанието ѝ мимолетно премина страх, защото си спомни за болката при първото им сливане, но опасението бързо бе заменено отдалеч по-приятните спомени.

Тогава усети, че и той е гол като нея. Погледна го, както никога не го бе гледала, и от полуотворените ѝ устни се откъсна учудено ахване. Не знаеше... никога не си бе представяла... Беше така различен, така...

Великолепен.

Погледът ѝ се върна на лицето му, когато той посегна към нея. Привлече я към гърдите си и коленичи пред леглото, до нея. Тя почувства твърдината му, опряна в корема ѝ, а устните му се съединиха

с нейните в целувка, която я разтърси с чувството, че ще избухне. Инстинктивно се приближи още към него.

— Деймиън — прошепна жално тя.

Той я положи на леглото и опъна тялото си до нея. Ръцете му започнаха да я гаят като пръстите на голям музикант и постигнаха мелодия, каквато никога не бе чувала. Тялото ѝ сякаш по собствено желание се търкаше във вълшебните му ръце, а в това време устните му намериха едно от твърдите ѝ зърна и леко го засмукаха. Допирът му предизвика дълбок стон у нея.

Пръстите му се заровиха в гъстата ѝ, дълга коса, а тя повдигна главата му от гърдата си и устните ѝ потърсиха неговите с не по-малка жажда. Искаше и още нещо. Колкото и прекрасни да бяха чувствата, събудени от ръцете му, искаше повече. Имаше нужда от повече. Струваше ѝ се, че ще припадне, ако той не... ако той не...

Не можеше да проумее тази голяма нужда да се превърне в част от него. Знаеше само, че това трябва да стане, иначе ще загине.

— Деймиън, моля те! — извика тя.

Очите ѝ се отвориха широко, когато той застана над нея, и тя почувства как твърдината му иска да влезе там, където преди миг бяха пръстите му. Видя страстта, пламнала в очите му, отвори се за него и го почувства да навлиза в нея.

След това мислите излетяха от главата ѝ.

По-късно, когато уталожиха страстта си, Деймиън легна по гръб, а Касандра се сгуши до него с глава върху рамото му. Той започна бавно и непрекъснато да глади косата ѝ. Целуваше начесто и челото ѝ.

— Деймиън?

Ръката му спря:

— Мислех, че си заспала.

— Не искам да спя. Искам да се порадвам още малко на тези чувства. — Тя се повдигна на лакът и се наклони, за да го целуне по устата. — Винаги ли е така хубаво? Искам да кажа — между мъжа и жената?

— Не, прекрасна моя. Невинаги е така.

— Ние сме специални — прошепна тя и върна глава на рамото му, а ръката ѝ загали косъмчетата на гърдите му.

— Да. — Сърцето му се сви. Не беше се страхувал истински от много години, но сега се боеше. Боеше се от това младо момиче, което

го караше да изпитва чувства, каквито не познаваше и никога не бе очаквал да почувства. — Да, моя морска фейо, ние сме специални.

— Това е, защото те обичам, Деймиън.

Той затвори очи, когато го заля нова вълна страх — страх, че може да загуби това прекрасно нещо.

— Да, Касандра. Защото ме обичаш.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Рано на другата сутрин времето се развали. От почернялото небе върху „Магия“ започна да се изсипва дъжд. Силният вятър издигна пръски от морето във всички посоки. Гигантски вълни подхвърляха кораба. Той се мятеше като детска играчка в кофа вода. На няколко пъти изглеждаше, че „Магия“ ще се разпадне.

Касандра бе принудена да стои в голямата каюта, но Деймиън прекарваше дългите дни и още по-дългите нощи на палубата, като се мъчеше заедно с целия екипаж да удържи кораба на повърхността. Касандра безпомощно наблюдаваше бурното море през люковете към коридора. Често се питаше дали ще оцелеят в тази буря. Но появеше ли се тази мисъл в главата ѝ, тя коленичеше и отправяше молитва за Деймиън и екипажа му.

След три дни Деймиън влезе в каютата си при изгрев-слънце. Касандра се събуди и седна в леглото веднага щом чу стъпките му. После стана и се завтече към него. Прегърна го, без да обръща внимание на мокрите му дрехи.

— Свърши ли? — попита тя след доста време.

— Да.

Долови изтощението му дори в този кратък отговор. Хвана ръката му и го преведе през стаята до един стол при леглото. Сложи ръце върху раменете му, принуди го да седне и взе да го съблича, като започна с ботушите. Когато свали всичко, освен брича, тя отново го изправи и махна просмуканите с влага панталони, преди да го подсуши с хавлия. След миг той вече бе в леглото и спеше, плътно завит до раменете.

Касандра го гледаше и си мислеше. Дойде ѝ наум да легне при него, но като го виждаше така уморен, реши, че няма защо да го притеснява. И по-нататък можеше да се сгуши в прегръдките му. А сега щеше да го остави да се наспи.

Погледна през люка към розовите и лилавите облаци, които се рееха над тъмнозеленото море. То вече не приличаше на

праисторическо чудовище като през най-лошите моменти на бурята. Не преставаше да се учудва как промените можеха да следват така бързо една след друга. Сега всичко изглеждаше така спокойно. Все още ѝ тежяха спомените за собствената ѝ уплаха, за убедеността ѝ, че ще загинат.

Касандра бързо се облече, излезе от капитанската каюта и тръгна към палубата. Когато изкачи стълбите, пое дълбоко дъх и отново се зарадва на свободата си. Трябваше да признае, че последните три дни не бяха така ужасяващи като бурята, прекарана от нея в каюта без прозорци. Този път поне можеше да вижда какво става навън.

Тя забеляза Оливър на носа и му помахаша. Той ѝ отвърна, после се спусна на главната палуба и тръгна към нея.

— Добро утро, госпожице Джеймисън. Изглежда си оцеляла след това изпитание.

— Добре съм, благодаря, Оливър. — Тогава забеляза умората по лицето му. — А ти как си?

— Ще се оправя, като поспя малко.

— А останалите?

— Един от дърводелците си счупи крака, а младият Тоби си навехна глезена, но други поражения сред екипажа няма.

Тя се намръщи:

— Ще се оправят ли?

— Разбира се. Лекарят намести крака на Баукър. Би трябвало да зарасне добре. Глезенът на момчето още го боли, но и то ще се оправи скоро.

— Може би бих могла да се грижа за тях, докато се почувстват по-добре — предложи Касандра.

Оливър се усмихна:

— Боже мой, това много ще им хареса, госпожице. Няма човек от моряците, който да не мисли... — Той се спря, а по бузите му изби руменина. — Е, знаем, че помогна на капитана... Ох, благодарни сме, че... Виж, ние обожаваме капитана и разбираме, че той и ти... — Той отново спря и този път лицето му бе яркочервено.

Касандра се питаше защо тя самата не се изчервява. В края на краищата, екипажът на „Магия“ знаеше, че тя споделя леглото с капитана, без двамата да са минали през черквата. Преди няколко

седмици самата мисъл за това би я ужасила. Сега просто ѝ бе приятно да чуе, че се ползва с одобрението на екипажа.

Оливър прочисти гърло и продължи:

— Ще се отбием във Форт Джеймс за някои ремонти.

— Форт Джеймс? Но това е английско пристанище, Оливър! Разумно ли е Деймиън да се появява там? А ако разпознаят кораба? Всички ще бъдете изложени на опасност.

Оливър сложи успокоително ръка на рамото ѝ:

— Няма страшно, госпожице. „Магия“ няма да е закичен с черния си флаг, когато спре до кея, а това е единственото, което би го отличило от кой да е кораб от Соръри Бей.

Касандра не беше убедена и това навярно пролича по изражението ѝ.

— На капитана може да не му хареса, че ти го казвам, но мисля, че е време да разбереш някои неща, госпожице Джеймисън. Деймиън не е пират, както вече съм споменавал. Черният флаг на „Магия“ е издиган единствено при среща с корабите „Тейт“. Иначе по нищо не се различава от стотици други кораби. Затова и няма характерна фигура на носа и име, изписано на борда.

Тя усети лъч надежда:

— Тогава Деймиън Тейт не е преследван от правителството за пиратство?

— Хората, които знаят фамилията на Деймиън, са по-малко от пръстите на ръката ти. Не го е използвал, откакто дойде в Барбадос. Мнозина мислят, че е незаконородено дете, което дори не знае името на баща си. Освен това... — Тук Оливър се усмихна: — Защо правителството ще издирва един от собствените си герои?

— Герои?

Изражението на Оливър стана доволно:

— Бог ми е свидетел, госпожице, говоря истината. За службата му по време на войната, капитанът бе удостоен с благородническо звание. Когато сме в Англия, го наричат сър Деймиън.

Касандра се обърна и отиде до лявото перило на кораба. Опита се да подреди хаотичните си мисли. Деймиън не бе престъпник — поне в очите на двореца. Всъщност беше благородник, рицар. Сър Деймиън, и не само рицар, а и герой от войната. Ако не беше заблудата му, че вуйчо Фар е заграбил корабите „Тейт“ и пратил баща му на

смърт, Деймиън не би се занимавал с пиратство. Не би поставял в опасност нито своя живот, нито живота на екипажа си. Ако тя успееше да го убеди в невинността на вуйчо си, навярно всичко това би останало зад гърба им. Навярно би могъл дори да реши, че я обича. Навярно биха се оженили...

— Ако само можех да открия доказателство за Деймиън — промълви тя, — би спрял всичко това.

— Какво доказателство ти трябва?

Тя се обърна към Оливър. Изражението му беше станало строго, а веждите му бяха склучени.

— Доказателство за невинността на вуйчо ми — отвърна тя и вдигна гордата си брадичка.

— Да върви по дяволите идиотската клетва — измърмори Оливър повече на себе си, но думите му стигнаха и до нея. Той се приближи. Докосна белега в дясната страна на лицето си. — Знаеш ли от какво ми е това, госпожице? Вуйчо ти със собствените си ръце ми издълба тази красива линия. Служех като юнга на „Пийкок“ под командването на капитан Тейт, бащата на Деймиън, когато го арестуваха като предател. Спомням си добре деня, когато Дънуърди дойде на борда и ни съобщи, че той е новият господар. Беше станал капитан още преди да получи другата си изискана титла и на кораба нямаше и един човек, който да не е пострадал от него.

Касандра клатеше глава, докато го слушаше.

— Да, така си е. Получих този белег само защото една вечер разлях вечерята в скута му. Обвини ме, че съм го направил нарочно. Грабна ножа от масата и замахна към мен. Не успях да се отдръпна навреме.

Тя потръпна в себе си.

— Би могъл да ме нарани още повече, но ми се притече на помощ друг моряк. Заради тази постъпка Маус заплати с окото си.

— Маус? — повтори тя, като си спомни обветрения едноок моряк, който бе служил при вуйчо й толкова години. — Аз го познавам. Беше и на „Пийкок“, когато ме плениха.

— Да, той никога не е напускал корабите „Тейт“. Дънуърди го използваше за много неща, защото мислеше, че е пълен глупак. Но Маус не е глупак. Помогна много на Деймиън през последните години. Ако вуйчо ти разбере за това, би убил Маус в същия миг.

Касандра поклати глава. Не можеше да повярва в онова, което Оливър твърдеше за вуйчо ѝ. Вярно е — бе го чувала да повиши глас един-два пъти, когато е ядосан. Майка ѝ имаше навика да го предизвиква. Но никога не бе видяла у вуйчо си Фар склонност към насилие.

Но така ли беше? Спомни си как един път наложи с бича си няколко коня, които загубиха на състезание. Но не би направил същото с хората, които работеха за него. Дали не би го направил?

— А Професора казвал ли ти е как е загубил пръстите си? — прекъсна мислите ѝ Оливър.

Тя го погледна, а предчувствието накара гласа ѝ да се разтрепери:

— Каза ми, че са го заловили да краде хляб от камбуза.

— Да, а собственикът, който се разпореди за наказанието му, беше не друг, а Фарли Дънуърди. Същият мръсник, който беше казал на Професора, че ако жена му умре, ще има повече хляб за останалите.

Касандра покри очи.

— Не! Не може да е вярно — прошепна тя.

— Изслушай ме, госпожице. — Помощникът се приближи до нея и дръпна ръцете ѝ от лицето. — Вуйчо ти е жесток и безмилостен човек. Не го е грижа за страданията на другите хора, ако това му донася пари. Мнозина от моряците на „Магия“ са налагани с котешкия камшик по гърба от самия Дънуърди. А не са му чужди и злоупотребите със собственото семейство. Тъкмо той бе замислил отвличането ти от „Пийкок“. Само че Деймиън научи за това от Маус и стигна до тебе пръв. Дънуърди прибра откупа от Абърнати, а не ние. — Пусна ръцете ѝ и отстъпи. — Капитанът няма да се зарадва, че съм ти казал тези неща, но беше време да научиш истината. Отдавна беше време.

Касандра продължаваше бавно да клати глава. Това не можеше да е вярно! Просто не можеше.

— Напълно във възможностите ти е да станеш причина да обесят всички ни, ако предпочетеш да вярваш на този свой вуйчо вместо на Деймиън. — Очите му се свиха: — Ти познаваш капитана, госпожице. Познаваш го със сърцето си, дори и да не знаеш всички факти. Той не би те излъгал.

— Не, не би ме излъгал — прошепна тя и се обърна към морето.

— Аз също не бих те излъгал — добави Оливър.

Тя чу отдалечаващите се стъпки на помощника на Деймиън. Потърси в съзнанието си някакво възможно обяснение за поведението на вуйчо си. Опита се да си представи, че човекът, описан от Оливър, бе същият вуйчо Фар, който винаги се бе отнасял с нея като със собствена дъщеря, но не успя. Невъзможно беше! Положително имаше някаква грешка. Със сигурност бъркаха.

Но как биха могли всички да грешат? Помисли си за белязаното лице на Оливър. Не си беше въобразил кой е замахнал с ножа към него. А липсващите пръсти на Професора? И той ли си бе въобразил, че някой е заповядал да ги отрежат?

Като опря лакти на перилото, тя отпусна глава в дланите си. Беше прекалено много. Не можеше да мисли разумно. Ако беше вярно, ако думите на Оливър за вуйчо ѝ се опираха на истината, тогава всичко, което тя винаги бе мислила, беше лъжа.

„Тъкмо той бе замислил отвличането ти от «Пийкок»... Дънуърди прибра откупа от Абърнати...”

Господ да ѝ е на помощ, това сигурно бе вярно! — и в такъв случай тя изобщо не познаваше вуйчо си.

Гневът и чувството, че е предадена, се бореха в нея. Последва ги ужасното усещане за загуба на любовта и вниманието, в които някога бе така сигурна. Накрая дойде вината. Помисли си за всички хора, които бяха страдали заради вуйчо ѝ, и се почувства някак отговорна пред тях. Искаше да изкупи тази вина. Пред всички тях.

Касандра затвори очи, когато я обзе ново чувство. Страх! Страх за Деймиън. Ако вуйчо ѝ Фар наистина бе устроил отвличането ѝ, ако бе прибрал откупа, без да знае — и дори без да го е грижа — какво е станало с нея, отмъщението му към Деймиън щеше да е дори по-страшно, след като узнаеше самоличността му. А някой ден щеше да я узнае. Няма тайна, която да се запази толкова добре и толкова дълго.

— О, Деймиън — пошепна тя, — как да те защитя?

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Форт Джеймс беше британска колония, изградена на устието на река Гамбия по западното крайбрежие на Африка. Оттук, както и от други места на юг, Кралската африканска компания вършеше работата си — превозваше мъже, жени и деца през Атлантика, а после ги продаваше на господари от Джеймстаун в Северна Америка до Рио де Жанейро в Южна Америка.

Докато „Магия“ приближаваше, Деймиън огледа останалите кораби в пристанището. В случай, че платната им бяха пострадали или бяха загубили част от припасите си по време на бурята, той би подминал Форт Джеймс. Мразеше съприкосновенията с робски кораби. Угнетяваше го мисълта, че някога гордите местни воители, жените им и дори децата бяха натъпкани в трюмовете почти без да могат да дишат. Знаеше, че за собствениците на тия съдове пътуването би било успешно, ако поне осемдесет процента от превозваните роби пристигнат живи до Америка. Едва ли се замисляха за условията, в които живееха африканците по време на шест седмичното пътуване, или за смъртта на борда.

— Деймиън? — Пръстите на Касандра леко докоснаха ръката му. Той я погледна все така намръщен.

— Нещо не е наред ли?

— Да, но нищо не мога да направя. — Той отново се обърна към доковете: — Робството е така грозно. Чудя се как капитаните на такива кораби спят нощем.

— Не всички схващат нещата като теб.

Той кимна, погледна я отново и за миг забрави корабите с роби. Нещо явно тревожеше Касандра. Напрегнатостта ѝ бе направила впечатление на Деймиън през последните два дни. Бе я питал какво има, но тя бе отвръщала, че е още разтревожена от бурята. Опитвал се бе да научи повече, без да е сигурен, че му казва цялата истина, но тя винаги успяваше да го отвлече с устните и тялото си.

Онова, което я тревожеше обаче, помисли си, нямаше нищо общо с него, защото всяка нощ се любеха, а после заспиваха изтощени.

— Осигуряването на припасите няма да ни отнеме много време — увери я той. — Ще си тръгнем от Форт Джеймс, преди да се е стъмнило.

— Може ли да сляза на пристанището с теб?

Той отново се намръщи:

— Там не е място за дами.

— Обещавам ти, че няма да създавам трудности. — Погледът ѝ бе съвсем невинен, когато вдигна глава към него. — Просто бих искала да походя малко на сушата.

Услугата, която искаше от него, беше дребна. Животът в морето беше доста монотонен — гледаш едни и същи неща, говориш с едни и същи хора. До пристигането в Мадагаскар им оставаха още няколко седмици. Не би могъл да я обвини за желанието ѝ малко да промени обстановката, щом има такава възможност.

— Предполагам, че от това няма да има вреда. — Той се пресегна и докосна бузата ѝ. Напоследък беше все така. Постоянно я докосваше. А ако не беше достатъчно близо за допира му, тръгваше да я търси. Дойде му наум, че едва ли би могъл да ѝ откаже каквото и да е.

Тя му се усмихна нежно, а погледът ѝ го накара да почувства вътрешно удовлетворение. Рядко в живота си се бе чувствал така — затова непознатото усещане още го учудваше.

— Капитане!

Той се обърна да види откъде го вика боцманът. О`Тул — нисък, но широкоплещест мъж, с очи, зелени като върбови листа, пресече палубата към капитана:

— Готови сме да хвърлим котва, сър.

— Много добре. Да свършим тази работа. Колкото по-скоро се махнем оттук, толкова по-добре ще се чувствам.

Касандра ужасена се огледа — за първи път усещаше така пълно истината в думите на Деймиън. Отвеждаха пленените местни жители с оскъдно облекло, впрегнати заедно като животни. Мнозина бяха бити, някои още кървяха — и всички изглеждаха отчаяни.

Тя започна да съжалява, че не остана на борда на „Магия“. Радваше се все пак, че престоят им във Форт Джеймс ще бъде кратък. Тук никак не ѝ харесваше. Цялата обстановка я караше да мечтае за нова вана, в която да измие неприятните усещания.

Стисна още по-силно ръката на Деймиън.

Той я погледна и ѝ се усмихна с разбиране:

— Искаш ли да разгледаш крепостта? О’Тул ще се справи и без нас. Има да купува само малко брезент и ново горно платно, а Дъфи знае какво е нужно за камбуза. — Повдигна един кичур от рамото ѝ. — Може да ти намерим и панделка за косата.

— Не ми трябват панделки, Деймиън, но би било чудесно да се поразходя.

— Капитане? — намеси се О’Тул. — Преди да тръгнете...

Касандра послуша малко боцмана, после започна да гледа оживения кей. Безкрайният шум бе направо оглушителен. Едни хора крещяха, а други им отвръщаха по същия начин на фона на приборя. Към общия шум се добавяше тракането от конски подкови.

Беше цяло чудо, че чу скимтенето сред голямата врява, но го чу. Отначало не му обърна особено внимание, но след като продължи, бе заинтригувана. Пусна ръката на Деймиън и отиде до близките щайги. Откри източника на тъжните звуци между две дъски.

Това навярно беше най-нещастното на вид животно, което бе виждала. Дългата черно-бяла козина на кучето представляваше смесица от възли, тръни и треви. Беше така малко, че би могла да го носи в някой от джобовите на роклята си. Трепереше — навярно от страх и глад или от съчетанието на двете. Кучето изглеждаше, като че ли отдавна не е яло.

— Здравей — каза му тя тихо, наведе се и протегна ръка към животното. — Не се страхувай.

— Касандра!

Тя подскочи от резкия глас на Деймиън. Кучето се сви до щайгите с вид, като че ли светът ще свърши.

— Какво правиш тук? — надвеси се над нея Деймиън.

— Погледни, Деймиън. Нещастното животно умира от глад.

— Боже мой, момиче. Пази се от него. Може да ти отхапе ръката.

— Не се занасяй, Деймиън! То няма сила за това. Виж го. — Отново протегна ръка, но Деймиън я грабна и я изправи.

— Казах ти да се пазиш! Не ти ли е хрумнало, че може да е бясно?

Тя не можа да се възпре и прихна. Изглеждаше ѝ така абсурдно това безпомощно на вид животно да бъде повод за тревога.

— Погледни го, Деймиън. То не е по-бясно от мен. Трябва просто да се нахрани.

— Тогава ще накарам един от моряците да му намери някой кокал.

Усмивката ѝ изчезна.

— Нямам намерение само да подхвърля кокал и да го оставя тук — упорито отвърна тя. — А ако се появи по-голямо куче и му отмъкне храната? Моля ти се, Деймиън: Нужна му е помощта ни.

— Нашата помощ? — Той повдигна вежда.

Тя продължи да го гледа, без да говори: просто го чакаше да разбере, че е права. Накрая бяха намерили нещо, с което можеха да помогнат малко на страдащите около тях. Тя нямаше как да помогне с нищо на робите, но би могла да спаси това безпомощно същество.

Деймиън изруга тихо.

— Добре, Касандра. Както искаш. — Той коленичи, бръкна между щайгите и измъкна неугледния мелез. — Но преди да направим каквото и да е, трябва да го изкъпем. По него без съмнение има всякакви паразити.

Тя цялата светна:

— Както кажеш, Деймиън. — Знаеше, че ще направи каквото трябва. Просто го чувстваше.

Не беше истинско куче. Беше по-скоро рунтав черно-бял плъх, мислеше си Деймиън, докато гледаше току-що измитото животно.

А той мразеше плъховете.

Касандра, от друга страна, изглеждаше, като че ли никога през живота си не бе виждала нещо по-прекрасно. Застанала пред гостилница наред Форт Джеймс, тя държеше в скута си малкото мокро животно и му даваше мляко от паничка. Усмиваше се и му говореше нежно, като че ли можеше да я разбере. Деймиън не можеше да разбере думите ѝ. А и нямаше значение. Едва ли в тях имаше много смисъл.

— Време е да се връщаме на кораба.

— Ние сме готови — отвърна тя.

— Ние? — Той поклати глава. — Ти не смяташ да вземеш това нещо на „Магия“, нали?

— Но не можем да го оставим тук. Ще умре от глад.

— Корабът не е място за кучета.

— Ще се погрижа да не пречи на никого.

Той продължи да клати глава.

Касандра предизвикателно вдигна брадичка и сви устни:

— Няма да го оставя. То ще умре без нас.

Деймиън изгледа нещастното на вид куче. Не че не обичаше кучета. Напротив. Беше доста привързан към Сирс например. Но кучката си беше в Сорсъри Бей. Там ѝ беше мястото. Освен това, Сирс не приличаше на свръхголям плъх с големи уши и сплъстена козина. Нещастната гадина в ръцете на Касандра беше несъмнено най-грозното нещо, което бе виждал през живота си. Защо ли би потрябвала на някого? По-добре би било да е мъртва. Така би се избавила от нещастията си.

Погледът му се прехвърли върху очите на Касандра — сини езерца, които молеха за разбиране.

О, той я разбираше добре. Разбираше, че ѝ е отстъпвал прекалено често и прекалено лесно. А беше капитан на кораб. Притежаваше цяла флотилия от кораби и ги командваше всички. Неговата дума би трябвало да е закон.

Въпреки резервите си, бе приел Касандра в обятията си, в каютата и в леглото си. Бе попаднал в клопката на нежността, като я бе оставил да го подлъже с погледи, устни и тяло. Знаеше още, че би трябвало да я остави на „Магия“ днес. Не беше нужно да ѝ разрешава да слиза във Форт Джеймс. Но ето я сега тук — загледана в него с широките си, прекрасни очи, които го правеха още по-слаб.

Не! Нямаше да го направи. На кораба не му трябваше куче, което да се мотае в краката на хората, и особено грозотията, която тя държеше в ръце. Ако отстъпеше сега, щеше да отстъпи и за други, по-важни неща. Готов ли беше да позволи това да се случи?

Не! Нямаше да го допусне.

Но очите ѝ наистина бяха удивителни. А като си помисли човек, не беше му поискала толкова много — нито днес, нито когато и да е. Беше поискала само да слезе на пристанището заедно с него. А мислите, които — изглежда — я тревожеха през последните дни,

сякаш бяха забравени. Може би просто ѝ беше нужно да се грижи за нещо, докато Деймиън си гледаше работата.

Но сега... това пале! За това ли трябваше да се грижи?

По дяволите! Защо да си губи времето? Би могъл да ѝ казва „не“ от сега до края на света, но кучето все пак би се озовало на „Магия“.

— Доведи го тогава, но гледай да не ми се мотае в краката, защото веднага ще го изрита зад борда.

Усмивката на Касандра го успокои донякъде.

— Благодаря ти, Деймиън. Знаех си, че няма да го изоставиш.

Той проклинаше наум, но я хвана за ръка и я поведе към кея.

Тя го нарече Вълшебник и ако в изчезването на храната имаше нещо магическо, Вълшебник заслужаваше името си. Всичко, което Касандра поставяше пред него, биваше изядено веднага. Изглежда, особено харесваше специалитета на Дъфи „салмагунди“ — комбинация от мариновани мръвки, туршия, зеленчуци, яйца, аншоа и подправки като чесън, червен пипер, сол и оцет.

Докато „Магия“ се отдалечаваше от Форт Джеймс, Касандра седеше на пода на голямата каюта със скръстени крака и наблюдаваше как кучето унищожава окончателно храната, която тя му бе сипала в една купа. Накрая то седна на задните си крака и бързо облиза муцуната си.

— Ако ядеш по толкова, ще надобелееш — предупреди го тя.

— Ако яде така, ние всички ще умрем от глад, преди да сме стигнали Мадагаскар.

Тя вдигна глава, учудена, че не е чула Деймиън да влиза.

— Вълшебник мисли, че Дъфи е прекрасен готвач — гордо съобщи тя.

— Вълшебник? — Деймиън склони вежди, но в ъгълчетата на устата му играеше усмивка.

Сърцето на Касандра подскочи, а стомахът ѝ се сви. Преглътна, защото гърлото ѝ изведнъж пресъхна:

— Мис... мислех, че с това име ще се чувства по-добре, когато... когато се върнем в Сорсъри Бей.

Накрая набра смелост и се надигна от пода. Все още не бе измислила какво точно да му каже. Но сега по някаква причина ѝ се стори, че не бива повече да чака.

— Деймиън, мислех си...

— Така ли, прекрасна моя? — Той пресече стаята, а усмивката изчезна от устните му. — И какви мисли минаха през красивата ти глава в последните няколко дена? — Той повдигна брадичката ѝ с показалец и я погледна право в очите.

Тя го обичаше толкова, че изведнъж ѝ стана страшно. Не искаше да отиват в Мадагаскар. Не им беше там мястото. Имаше ужасното предчувствие, че на онзи остров ги чака само нещастие. Искаше да се завърне у дома — у дома в Сорсъри бей. Искаше да живее там с Деймиън, да му бъде жена, да ражда децата му. Той изобщо не бе споменал за сватба, разбира се. Никога не бе говорил за бъдещето, но тя все пак се надяваше.

— Деймиън, нека си отидем у дома, в Сорсъри Бей. Да си отидем сега. Още днес.

— Не можем — тихо отвърна той.

Тя постави ръце на гърдите му, после се наведе към него и сложи буза между дланите си.

— Забрави за вуйчо ми, Деймиън! Нали имаш собствена плантация и корабна компания. Постигнал си успех. Имаш всичко необходимо. — Тук гласът ѝ премина в шепот: — Имаш и мен за толкова време, за колкото ме искаш.

Той все така мълчеше.

Сърцето ѝ запрепуска бясно с нарастването на възбудата ѝ. Повдигна глава от гърдите му и се взря в черните му, загадъчни очи:

— Деймиън, трябва да изоставиш плана си за отмъщение! Той няма да ти донесе нищо. Няма да върне нито баща ти, нито младостта ти.

Тя почти сигурно очакваше той да ѝ се разсърди, но когато заговори, гласът му бе спокоен:

— Не мога да забравя и не мога да се върна в Сорсъри Бей. Не още! Това е нещо, което трябва да направя, Касандра! — Той я взе в обятията си и я целуна едновременно нежно и разтърсващо. След това притисна главата ѝ до врата си и погали косата ѝ: — Ще направя много неща за теб, моя малка морска фея. Ще ти дам повечето неща, които пожелаеш. Но не мога да забравя какво ми е причинил вуйчо ти. Не мога да го оставя ненаказан!

Нещо я заболя в гърдите. Беше почти непоносима болка.

— Нека сме благодарни за времето, което имаме един с друг —
пошепна той със заровени в косата ѝ устни.

Тя се опита да спре горещите си сълзи. Мъчеше се да мисли само как той я наричаше негова прекрасна малка морска фея. Опита се да забелязва само нежността в гласа му и допира на ръцете му. Не можеше обаче да спре шепота на съмнението, защото той не ѝ бе казал, че я обича, не бе споменал за бъдещето им заедно.

Неизвестните опасности на Мадагаскар нарастваха все повече на хоризонта пред тях.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Мадагаскар.

Земята, зелена и назъбена, изплува от Индийския океан. Високо над крайбрежното плато се намираще плодородна земя, обрасла с гъсти гори, през които течаха буйни реки, а по-навътре целият остров бе зает от масивни планини, опрени в лазурното небе.

На „Магия“ му бяха нужни няколко дни, след като островът се появи на хоризонта, за да успее да хвърли котва. Преди да се насочи към дълбокия залив в североизточния край на острова, Деймиън нареди да вдигнат на мачтата пиратското знаме.

От мястото си на носа Касандра гледаше флага с изобразен магьосник на черен фон и отново бе обхваната от лоши предчувствия. Притисна Вълшебник към гърдите си, като търсеше утеха от дребната твар, но кучето не можеше да ѝ предложи кой знае какво.

Обърна се към острова и загледа как сушата приближава. На върха на един хълм забеляза обширна бяла къща с червен покрив и зелени кепенци на прозорците. Под нея имаше множество по-малки сгради, построени покрай лъкатушешката пътека към кея. Макар че във водата имаше много рибарски лодки, друг търговски кораб нямаше.

„Магия“ още не се бе нагласил до дървения кей, когато към пристанището се отправи карета, теглена от два бели коня. Приближи се и спря точно срещу кораба. Кочияшът скочи от капрата и се забърза да отвори вратата.

Първото нещо, което се появи, беше дървена протеза вместо десния крак на човека. Останалата част от тялото му беше също така смайваща. Беше с ръст над средния и бе облечен изцяло в червено кадифе. Пръстите му бяха отрупани с големи пръстени със скъпоценни камъни. Под широката триъгълна шапка със забучено огромно щраусово перо се подаваше къдрава черна перука. Лицето му не се виждаше, понеже бе в сянка.

— Забележителен човек, нали? — попита Деймиън, докато заставахе до Касандра при перилото.

Тя продължаваше да гледа мъжа в червено:

— Кой е той?

— Капитан Майрън Огълторп от „Джезъбел“. Някога беше страшилището на Индийския океан и на Червено море. Сега управлява царството, което виждаш пред себе си. Нарича го Залива Сейнт Джон. — Той сниши глас и стана сериозен: — Той ми е приятел, но внимавай с него, Касандра. Има голяма слабост към красивите жени и ти непременно ще му харесаш.

Касандра погледна към Деймиън да види дали не я закача, но в тъмните му очи изобщо нямаше смях.

— Хайде. Вече поставиха трапа. — Погледна кучето в ръцете й: — Може би е по-добре да оставиш Вълшебник в нашата каюта.

— Дълго ли ще останем тук?

— Да.

— Тогава ще го взема със себе си. Някой ще го уплаши в мое отсъствие.

Деймиън сви устни — дори след четири седмици не беше по-благосклонно настроен към мелеза, отколкото в деня, когато го намериха, — но не каза нищо. Само хвана Касандра за ръка и я поведе по стълбите на носовата палуба.

— Боже мили! — възкликна Огълторп, когато двойката се появи на трапа. — Ако това не е самият капитан Деймиън от плът и кръв! А аз си мислех, че отдавна си отплавал към края на света, приятелю.

Деймиън се приближи и двамата се ръкуваха.

— Радвам се да те видя, Майрън.

— Забелязвам, че си намерил нещо по-добро за гледане от Оливър тия дни. — Той се наведе, за да огледа спътницата на приятеля си по-добре.

Касандра с учудване откри красиво и доста одухотворено лице под широката периферия на червената шапка. Огълторп имаше дълъг и прав нос, квадратна брадичка и подвижни, светлосини очи. Вече не беше младеж, но не бе и стар.

— Касандра, позволи ми да ти представя Майрън Огълторп, крал на Залива Сейнт Джон. Майрън, това е Касандра Джеймисън.

— Приятно ми е. — Той пое дясната й ръка и я вдигна към устните си. — Госпожица Джеймисън?

Тя усети, че се изчервява, докато кимаше. Не ѝ беше ясно как, но беше убедена, че той вече се е досетил, че е любовница на Деймиън.

— Надявам се, че няма да ви е трудно да ме наричате Майрън. — Огълторп се протегна и поглади главата на Вълшебник. — А този кой е?

— Вълшебник — отвърна Касандра.

— Щастливо куче е този Вълшебник, задето се намира така близо до сърцето ви. — После Огълторп ѝ предложи да го хване под ръка и я поведе към каретата. — Елате, прекалено горещо е да се седи на слънце по пладне. А и кралицата видя кораба и ви очаква горе.

Огълторп ѝ помогна да се качи. Но Деймиън постави ръка на рамото му и му попречи да я последва. Отдалечиха се от колата и поговориха малко. Огълторп на два пъти протегна ръка към морето.

Накрая и двамата се върнаха при каретата. Огълторп махна на Деймиън да се качи пръв и той седна до Касандра. Огълторп се разположи срещу тях.

Касандра се загледа през прозореца на каретата, докато конете препускаха през селото. Домовете и гостилниците бяха прилепени към склона като рачета по корпуса на кораб. Видя много лица във входовете — и на мъже, и на жени. Повечето изражения бяха любопитни, а някои — подозрителни.

— Заливът Сейнт Джон вече не е същият, приятелю — тъжно подхвана Огълторп. — Като си помисля какъв беше само преди петнайсет години... — Той въздъхна. — Но тогава ти си бил само момче. Не би могъл да помниш онези славни години. Пък и вие сте различни — и ти, и екипажът ти. — Отново въздъхна: — По тези места вече са останали малцина от някогашното ни братство.

— Ти, изглежда, не страдаш кой знае колко заради това — засмя се Деймиън.

Огълторп също се усмихна:

— Да, аз не мислех, че е нужно да пилея златото си по пиене и жени като останалите глупаци. А и знаех, че дните ни са преброени. Сега много от хората, с които някога плавах, лежат на дъното на океана или живеят в мизерия... — Той замълча, защото каретата спря пред голямата къща на хълма.

Един местен слуга им отвори вратата. Домакинът им слезе пръв, обърна се и подаде ръка на Касандра:

— Елате, мила госпожице Джеймисън. Жена ми много ще се радва да се запознае с вас.

Той свали гостенката от каретата и я преведе през отворените врати, без да чака Деймиън. Преминаха през дълъг покрит вход и влязоха в обширна стая с висок таван, която гледаше към залива и океана. През прозорците, които заемаха цяла стена, Касандра имаше видимост на много километри в три посоки.

— Може да оставите кученцето си тук, госпожице Джеймисън. Танан ще се погрижи за него.

Тя погледна слугата с чалма, който стоеше до вратата. Тъмнокожият мъж ѝ кимна и тя пусна Вълшебник да проучи помещението. Тъкмо се изправяше, когато в стаята влязоха Деймиън и една жена.

Касандра знаеше, че се е вторачила прекалено дръзко, но не можеше да се възпре. Пищните форми на жената бяха обгърнати от почти същия костюм като на Майрън Огълторп — от бялата вратовръзка до дългата жилетка, официалното сако, бричовете и черните ботуши. Разликата беше само, че дрехите ѝ не бяха червени, а в ярък зелен цвят. Под триъгълната шапка, която закриваше лицето ѝ, се лееше водопад от гъсти червени къдрици.

— Кралицата — съобщи Огълторп — е дошла да се срещне с госпожица Джеймисън.

Жената махна шапката си и се отдалечи от Деймиън.

— Значи — дрезгаво заключи тя, докато светлокафявите ѝ очи оглеждаха Касандра — нашият Деймиън най-после си е намерил жена. Това е добре.

Не беше красавица, каквато Касандра очакваше да срещне. Очите ѝ бяха прекалено раздалечени едно от друго, устата ѝ — доста широка, челюстта ѝ — твърде голяма и квадратна. Беше необичайно висока за жена — поне осем сантиметра по-висока от мъжа си. И все пак у нея имаше нещо необикновено, което караше Касандра да се чувства безцветна и обикновена.

Жената повдигна брадичката на Касандра с показалец:

— Имаш ли си малко име, моето момиче, или трябва да ти казвам просто госпожица Джеймисън?

— Касандра.

— Касандра? Тогава ще ти казвам Каси. А ти ми викай Кейт, макар че съм достатъчно възрастна, да ти бъда майка, и може би е по-редно да ми казваш госпожа Огълторп. — Тя се обърна: — Танан, кажи на готвача да приготви закуски за гостите. Поднеси ги на верандата.

Касандра никога не беше срещала хора като семейство Огълторп. В един миг говореха и се държаха като кралските особи, каквито се предполагаше да са — в следващия миг езикът им ставаше толкова солен, че я сърбяха ушите.

В следобедните часове научи, че двамата съпрузи са плавали заедно на пиратския кораб „Джезълбел“. Майрън Огълторп е бил капитанът, а Кейт — на която съпругът ѝ и някогашният екипаж казваха кралицата — неговият помощник. Бяха натрупали богатство благодарение на нападенията си върху препълнените със съкровища кораби на индийските мюсюлмански богаташи. Повече от десет години бяха използвали за база пиратското скривалище в Залива Сейнт Джон. Бяха плякосвали товари със слонова кост, наркотици, скъпоценни камъни и още много стоки. Но най-добри били корабите, доставили вече товара си и връщали се към домашните си пристанища със сандъци, пълни със злато и сребро.

Касандра научи, че по умението да си служи с къса сабя и револвер Кейт не отстъпвала на никой мъж. Кралицата разказваше спокойно за човека, когото убила, защото си е позволил с нея волности, които тя не е била склонна да търпи. Касандра бе едновременно очарована и отвратена от признанията на Кейт.

— Но онова бяха други времена, интересни времена. — Тук Кейт въздъхна театрално. — Всички големи капитани са или мъртви, или са се оттеглили поради старост. И подобни на тях вече никога няма да видим. Сега трябва да съм благодарна и на новините, които научаваме от другите кораби. Така навярно е най-добре. Освен това остарявам. А не трябва да забравям и децата.

Касандра изумено вдигна глава:

— Децата ли?

Огълторп се плесна по коляното и се изсмя:

— Сега успя да я изненадаш, кралице. Никога не си приличала особено на майка.

Кейт не му обърна внимание:

— Имаме шест деца. Ще ги видите на вечеря. — Тя стана от стола си и махна царствено с ръка: — Сега ще изпратя Танан да ви отведе двамата с Деймиън до стаите ви. Сигурни съм, че бихте искали да си починете и да се освежите. Вечерята е в девет часа.

Касандра не каза нищо, докато слугата не ги остави в голяма спалня с изглед към залива. Още щом се затвори вратата, Деймиън се изсмя:

— Сигурно трябваше да те предупредя — обясни ѝ той, когато тя се обърна към него. — Майрън и Кейт не са крал и кралица, каквито можеш да срещнеш другаде.

— Така е, съгласна съм.

Деймиън стана сериозен.

— Но недей да ги подценяваш, Касандра. Аз може и да съм привързан към тази двойка, защото са били добри към мен в миналото. Но те могат да бъдат и така безмилостни, както чу от разказите им. Вече може и да не плават с пиратски кораб, но сърцата им не са се променили. По душа са още пирати и живеят по пиратските закони.

Касандра почувства тръпка по гръбнака си. Наведе се и вдигна Вълшебник от пода, заглади нервно козината му и погледна към Деймиън:

— Защо сме тук?

— Защото ти ще останеш тук.

— Аз ли ще остана тук? — Гласът ѝ беше тих и задъхан.

— Да. Не мога да те взема със себе си. Ще бъде прекалено опасно. Ако по нас открият огън... — Той се спря, но добави: — Трябва да съм сигурен, че си в безопасност.

Тя знаеше, разбира се, че са дошли в Мадагаскар, за да може той да продължи с нападенията си над корабите „Тейт“, но едва сега това ѝ стана така ясно. Бяха плавали толкова седмици без произшествия. Това бяха прекрасни и идилични мигове за Деймиън и Касандра. Беше ѝ лесно да забрави мисията му, да забрави отмъщението, заради което той живееше.

— Но ти няма да си в безопасност, Деймиън — пошепна тя. — Няма да си в безопасност, докато продължаваш с това.

Тогавя той отиде при нея. Взе Вълшебник от ръцете ѝ и внимателно го остави на пода. Изправи се и привлече Касандра към себе си.

— Ще се върна за теб — обеща й той със заровени в косата й устни.

— Но ти не можеш да ми обещаеш и това. — Успя да преглътне горещите сълзи, които изгаряха гърлото й, защото бе решила твърдо да не му показва, че сърцето й е разбито.

Деймиън повдигна брадичката й и я накара да го погледне. Искаше му се да й обещае, каквото очакваше от него. Искаше му се да й каже, че бъдещето им е осигурено. Но не можеше.

— В този живот нищо не е сигурно, Касандра — тихо й каза той.

— Но ти търсиш опасностите.

— Не, прекрасна моя, аз търся справедливостта.

Тя поклати глава, после отново я допря в гърдите му.

Знаеше, че я бе разочаровал. Знаеше, че й се иска да спори с него, да се опита отново да промени намеренията му. Беше й благодарен, че не го направи. Това бе достатъчно трудно. Вече бе видял колко е лесно да стане каквото тя иска, дори когато е решил обратното. Само да можеше да си представи какво е започнала да значи за него!

Той обичаше Касандра. Обичаше я с всяка частица от тялото си. Беше нещо повече от екстаза, когато се любеха, повече от спирането на дъха му, когато я видеше на палубата, повече от начина, по който можеше да го накара да се усмихне. Чувствата му отиваха по-дълбоко — в тъмните, отдавна забравени ъгълчета на сърцето му.

Копнееше да й каже какво изпитва, но не можеше — дори ако успееше да открие думи. Навярно нямаше думи, които да изразят усещанията му — а дори да имаше, той нямаше как да ги произнесе, преди да е удържал обещанието пред паметта на баща си. Когато унищожеше Фарли и възстановеше притежанието си върху корабите „Тейт“, тогава — и само тогава — щеше да бъде в състояние да каже на Касандра, че я обича.

Затвори очи и я притисна по-силно към себе си, а болката в гърдите му нарасна. За него нямаше да има следващ ден с нея, докато не изпълнеше обета си.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

За голямо свое учудване Касандра откри, че истински харесва приказливата и твърде необикновена Кейт. Не ѝ бяха нужни много дни, за да открие, че под грубата, пиратска външност се крие жена с добро сърце. Това ставаше най-ясно, когато оставаше насаме с шестте си буйни деца. Кейт наистина разбираше безпокойството на Касандра, когато Деймиън отсъстваше от къщата на хълма, и правеше всичко възможно, за да развесели гостенката си. И понякога дори успяваше.

Но не и днес.

Касандра избяга от шумотевицата в хола, където по-големите деца взимаха урок по музика. Излезе под предлог, че трябва да разходи Вълшебник. Тръгна по пътеката към селото с вярното куче до себе си.

Деймиън скоро щеше да се върне от пристанището и тя искаше да го посрещне. Макар да не беше ѝ го казал, тя знаеше, че ще отплава на другия ден.

Беше наблюдавала подготовката му за предстоящото пътуване с нарастваща тревога. Той се държеше много нежно с нея, откакто бяха пристигнали в Залива Сейнт Джон, и нощите, когато се любеха, бяха великолепни, но нищо не успя да разклати предчувствието ѝ за надвиснала трагедия.

Ако само можеше да го накара да види грешката в мислите си: Деймиън нямаше да промени миналото, като накаже вуйчо ѝ. Така само рискуваше своя живот и живота на хората си. А ако вуйчо ѝ Фар не беше виновен, ако не бе извършил онова, в което го обвиняваха Деймиън и Оливър, тогава той рискуваше живота си за нищо.

Но как би могла да го убеди? Как би могла да го накара да разбере?

Нещо задраска в гърлото ѝ. Дори да успееше да го накара да разбере, какво би ѝ помогнало това? Все още би могъл да се върне в Сорсъри Бей без нея. Тя му беше дала толкова възможности, за да я увери, че ще бъдат винаги заедно, но той не бе го направил. Не беше ѝ

казал, че я обича, че иска да се ожени за нея, че иска да бъдат заедно завинаги.

А може би тя не значеше за него онова, което ѝ се искаше да вярва, че значи. Може би щеше да си остане завинаги негова любовница. Може би той не я искаше в Сорсъри Бей.

Обзе я чувство за безизходност.

Защо той проявяваше такова упорство? Деймиън имаше собствен остров и цяла флотилия кораби. Какво се опитваше да докаже, като вървеше по отчаяната пътека на отмъщението? Ако можеше да разбере...

— А, кого ни е изпратила съдбата?

Касандра изведнъж спря. Гласовете върнаха вниманието ѝ към действителността. Двама мъже — със скрити от гъстите бради лица, облечени в традиционните пъстри пиратски одежди — бяха застанали в средата на пътя и се усмихваха широко. Миришеха силно на алкохол дори и тук, на открито.

— Да не си се загубила, госпожо? — попита червенобрадият.

— Ще се радваме да ти помогнем, ако можем.

Вълшебник изръмжа и пристъпи напред.

— Я марш от тука! — Кракът на мъжа попадна в корема на кучето и го заправи в гъстите храсти покрай пътя.

— Вълшебник! — извика Касандра. Прибра полите си с ръка и затича след животното. — Вълшебник! — Намери го бързо — беше се свило под висока палма и имаше уплашен вид.

— Горкият вълшебник! — изгука му тя и се наведе да го вдигне. Когато се изправи, откри, че двамата мъже я бяха последвали в храстите.

— Не е хубаво така да се отдалечаваш от пътя. Известно е, че местните жители могат да са много опасни. Случвало се е да отвличат жени и после никой вече не ги е видял.

Другият мъж се ухили:

— Разправят, че особено си падали по жени с хубава коса като твоята.

Тя се изправи и погледна червенобрадия право в очите:

— Благодаря за предупреждението, сър. — Беше доволна, че гласът ѝ поне не трепери. — Аз чакам... съпруга си. Той трябва да

пристигне всеки миг. Но може би ще е по-добре да го изчакам в къщата.

— Съпруга си, казва. — Единият мъж намигна на другия. — И кой може да е той?

— „Той“ може да съм аз. — Деймиън се появи през гъстите храсти. Черните му очи се стрелнаха първо към Касандра, после — към двамата мъже. Дясната му ръка бе опряна на лявото му бедро, близо до дръжката на късата му сабя.

Касандра затаи дъх, като се боеше да помръдне. Навъсеното изражение на Деймиън потъмня още повече:

— Я виж ти! Това ако не е Тъли...?

Кожата на Тъли побледня под червената му брада:

— Капитан Деймиън. — Той нервно погледна Касандра и отново — към капитана. — Не сме й направили нищо лошо. Само искахме малко да се повеселим.

— Дамата не изглежда особено развеселена, Тъли. — Пръстите на Деймиън обхванаха дръжката на сабята.

Като го гледаше, Касандра и за миг не се усъмни, че би разсякъл на две Тъли, без да се замисли, ако той направи погрешно движение. Черните очи на защитника й излъчваха хладна и пресметната ярост. Това бе подобният на демон капитан, когото бе видяла най-напред на „Магия“. Беше почти забравила колко ужасен би могъл да бъде и видът му я накара да се разтрепери — не заради онова, което можеше да причини на Тъли, а заради пораженията, които можеше да нанесе на още крехката им любов.

Вторият мъж свали кепето си и набързо се поклони на Касандра:

— Извинявай, госпожо. Не сме ти мислили злото.

Тъли също смотолев някакво извинение; двамата бързо излязоха от храстите и се забързаха обратно към селото.

Но Касандра едва чу думите им. Тя все още се взираше в Деймиън, все още помнеше смъртоносната заплаха, която блестеше в очите му.

— Какво правиш сама тук, толкова далече от къщата? — попита той, като пристъпи към нея.

Тя замислено отстъпи, а ръцете й стиснаха по-здраво Вълшебник.

Деймиън се спря и въпросително вдигна вежди:

— Касандра?

— Бях... бях тръгнала да те посрещна.

— Е, не е трябвало да го правиш. — Пръстите му се склчиха около ръката ѝ и той я поведе обратно към пътя. — Няма да съм винаги около теб, за да те защита. Отсега нататък трябва да стоиш близо до семейство Огълторп. Мъжете в Залива Сейнт Джон може вече да не са пирати, но още не са станали безобидни. Това са опасни хора. Те са свикнали да вземат каквото поискат и правят необходимото да го получат.

— Толкова ли са различни от теб? — прошепна тя и го погледна с разширени зеници. Не знаеше какво я бе накарало да попита това. Не знаеше дори откъде ѝ бе хрумнало.

— Какво?

Тя изведнъж поиска да получи отговор на въпроса си. поиска да разбере дали той просто бе взел от нея каквото желаше, или тя го интересуваше достатъчно, за да обещае нещо за бъдещето им.

Той протегна ръка:

— Ти си уплашена и разтревожена. Не знаеш какво говориш.

Тя се отскубна от него. Страхът и безпомощността ѝ преминаха в ярост. Остави Вълшебник на земята и се обърна гневно към Деймиън:

— Много добре знам какво говоря! Интересува ме дали тези хора са толкова различни от теб. Нали и ти вземаш онова, което искаш и когато го поискаш? Не направи ли тъкмо това с мен? Не правиш ли същото и с вуйчо Фар? Оправданието ти е, че раздаваш правосъдие, а всъщност всичко си е кражба.

— Касандра...

Тя повдигна брадичка и изпъна гръб:

— Ти си крадец, Деймиън Тейт! Ти си пират и тероризиращ по-слабите от теб.

Искаше ѝ се да спре. Искаше ѝ се да върне думите, които вече бе изрекла. Беше наранена и желаше също да му причини болка. Той смяташе да си замине и да я остави тук сама. Щеше да продължи да рискува живота си, докато двамата биха могли да устроят бъдещето си заедно. Проклет да е! Проклет да е, проклет!

— Изглежда, обаче, че не съм страшен за теб — бавно каза той със съвсем лека усмивка в угълчетата на устните си.

Сега би могла да спре и да не казва нищо повече. Можеха просто да забравят думите ѝ. Можеха да бъдат отново щастливи, както през последните седмици на „Магия“. Той явно ѝ предлагаше този изход.

Но тя не го прие:

— Вече не, не ме плашиш. Не се страхувам от теб и нямам намерение да стоя безучастно, докато ти унищожаваш себе си, мен и семейството ми. — Тя пристъпи напред, опряла юмруци на бедрата си. Гласът ѝ стана по-силен: — Може би вуйчо ми е направил ужасните неща, които му приписваш, но дори да е така, трябва да си глупак, за да си мислиш, че грабежът на корабите му ще промени нещо. Няма да стане. Така ти само ставаш крадец. Само заприличваш на него.

— Ние... с Фарли... Дънуърди... нямаме... нищо... общо! — Произнесе всяка дума разчленено и с леден тон.

— Така ли? Тогава откажи се от всичко това! Зарежи налудничавите си планове за отмъщение. Замини с мен. Аз те обичам. Имам нужда да бъда с теб.

— Не мога, Касандра!

— А аз си мислех, че можеш да се научиш да ме обичаш. Мислех си, че искаш да бъдеш с мен. Ако не е така, защо ме доведе тук?

Лицето му приличаше на гранит.

— Предложих ти да те върна в Англия. Ти ми отказа.

Кръвта ѝ сякаш се превърна в лед. Усети тежест в стомаха си.

— Каза, че ще ме направиш своя държанка, и точно така постъпи. — Гласът ѝ рязко се повиши: — Така ли е, Деймиън? Това ли направи?

— Всеки от нас прави каквото трябва — мрачно отвърна той. — Аз трябва да отмъстя за баща си.

И последната нишка на самоконтрола ѝ се скъса. Тя замахна с целия си гняв и болка и удари силно лицето му:

— Върви тогава! Върви и бъди проклет! Не ме е грижа дали ще те видя отново.

Касандра грабна полите си и се затича. Докато се изкачваше по хълма, гневът ѝ бе започнал да отслабва и на негово място дойде силната мъка. Беше сигурна, че сърцето ѝ се пръска. Врхлетя в спалнята си, хвърли се на леглото и се разрида нещастно, заровила глава във възглавницата си.

През унеса си чу чукането на вратата.

— Каси? Може ли да вляза?

Касандра се претърколи на леглото и приседна. Учудена откри, че навън се е здрачило.

— Каси?

Погледна към вратата, която се откряна, а в рамката се показва главата на Кейт.

— Може ли да вляза? — попита отново тя.

Касандра кимна.

Кейт пресече спалнята и седна на леглото до нея.

— Зле ли се чувстваш, мила моя?

— Нищо ми няма — отвърна Касандра, загледана в скръстените в скута си ръце. Това не беше съвсем вярно. Главата я болеше от плач. Носът ѝ бе запушен, а в очите си чувстваше сухота и сърбеж.

— Съжалявам за Деймиън. — Касандра нещастно кимна. — Надявах се, че ще остане още малко.

Сърцето на младата жена подскочи и тя вдигна глава към Кейт.

Домакинята обгърна раменете на Касандра:

— Не се тревожи. Той скоро ще се върне. Най-много след няколко седмици.

— Заминал ли е? — Въпросът ѝ едва се чу.

— А ти не знаеше ли? Мислех, че затова плачеш.

Касандра скочи от леглото и изтича до прозорците, обърнати към залива. „Магия“ го нямаше.

— Деймиън... — прошепна тя. — Защо така, Деймиън? Защо всичко трябваше да свърши така?

Не чу, че Кейт също бе станала, но изведнъж усети ръцете ѝ върху раменете си:

— Влюбените често се спречкват, мила моя. Затова, когато се сдобрят, е още по-хубаво.

— Но ти не разбираш! Аз му казах, че повече никога не искам да го видя повече.

Кейт въздъхна, без да спира да гали косата ѝ. След дълго мълчание тя повдигна брадичката на Касандра и я накара да я погледне в очите:

— Аз съм казвала много пъти същото на Майрън. Но той никога не ми е вярвал, макар че говорех сериозно. Винаги се връщаше при мен, докато накрая се отказах и се ожених за него. И погледни какво ми е направил. Шест деца. — Тя нежно се усмихна: — Деймиън ще се върне.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Искаше ѝ се да умре.

Касандра се надвеси над нощното гърне и повърна. След това легна отново на леглото и затвори очи, докато прислужницата поставяше влажна кърпа на челото ѝ.

— Ти сама се разболяваш — каза ѝ Кейт с най-авторитетния си глас. — Прекарваш часове в тая стая, изплакваш си очите, а когато не плачеш, бършеш сълзите си. Отказваш да се храниш. Хабиш се за нищо. Каква жена ще намери Деймиън, когато се върне? Такава ли искаш да те види? — Тя леко се наведе: — Откровено казано, изглеждаш направо ужасно, Каси.

— Но той няма да се върне — заяви Касандра.

— Разбира се, че ще се върне. Но аз повече няма да търпя тия глупости. Сега ще се облечеш и ще излезеш малко на въздух. А после ще седнеш и ще закусиш с мен на верандата. Тогава ще се почувстваш по-добре.

На Касандра не ѝ стигаха сили да спори с нея. Би предпочела просто да си легне и да умре, но — изглежда — Кейт немаше да ѝ позволи.

— Май — обърна се Кейт към прислужницата, — помогни на госпожица Джеймисън да се облече, а после я придружи до долу.

Момичето направи реверанс.

— Много добре. Ще те чакам, Каси. Не се бави.

След малко, в синя рокля — малко по-светла от очите ѝ, със сресана и сплетена коса, Касандра влезе в хола, за да бъде огледана от Кейт. Накрая домакинята обяви, че видът ѝ е далеч по-добър.

— Сега нали се чувстваш по-добре, момичето ми?

Касандра кимна, без да знае и без да се интересува дали се чувства по-добре. Всъщност беше претръпнала. И точно такъв ѝ се искаше да бъде. Беше много по-добре от болката. Беше по-добре, отколкото да си мисли за Деймиън и да си спомня за грозните думи, с

които го бе обсипала, преди да заmine. Така беше по-добре, отколкото да си мисли колко много я мрази той.

— Ела. Ще се поразходим.

Кейт хвана ръката на Касандра и я изведе през вратата. Преминаха пътеката чак до кея, после се върнаха. Кейт бърбореше през целия път, като разказваше на Касандра за всичко и за всички, които срещаха по пътя си. Поддържаше бърз ход и когато се върнаха, и двете жени дишаха тежко.

Вътрешното вцепенение бе започнало да отслабва. Касандра дори бе започнала малко да се ядосва на Кейт.

— Сега ще седнем и ще хапнем — подкани я домакинята, докато я извеждаше на верандата.

— Не съм гладна — сопна се гостенката.

Кейт повдигна вежда, но не каза нищо. Вместо това принуди помладата жена да седне и повика прислужницата.

— Донеси ни закуската — нареди тя.

Касандра въздъхна примирено, защото нямаше сили повече да се ядосва.

— Кейт — тихо подхвана тя, — аз наистина не съм гладна.

— Добре, аз мисля, че трябва да ядеш. А след като хапнеш, ще разбереш, че съм права. Послуша ме и се разходи — сега се чувстваш по-добре. Виждам го. В бузите ти дойде малко цвят. А когато сложиш и малко храна в стомаха си, ще ти стане още по-добре.

Нямаше смисъл да спори с Кейт. В края на краищата, тя беше самозваната кралица на това свърталище на бивши пирати. Когато Кейт беше в такова настроение, тя заповядваше и изискваше подчинение. Касандра би сглупила, ако ѝ се противопоставеше, и го знаеше.

Обърна се към океана и несъзнателно затърси високи мачти и бели платна. Но видя единствено вода до хоризонта. Той обаче беше някъде там.

„Деймиън, обичам те и искам да те видя пак. Моля те, върни се.“

„Върви тогава! Върви и бъди проклет! Не ме е грижа дали ще те видя отново.“

Пръстите на Деймиън се стегнаха върху щурвала, а погледът му се зарея в далечината.

В миналото винаги бе откривал спокойствие на кърмата на кораба. Тук винаги бе чувствал, че е господар на съдбата си. Но напоследък и тук не намираше утеха. Особено откакто бяха потеглили от Залива Сейнт Джон.

„Нали и ти вземаш онова, което искаш и когато го поискаш? Не направи ли тъкмо това с мен?“

Той разтърка чело с дясната си ръка. Но и това не му помогна. Не можеше да пропъди ехото от думите ѝ. Те бяха непрекъснато в съзнанието му, ден след ден.

„Трябва да си глупак, за да си мислиш, че грабежът на корабите му ще промени нещо. Няма да стане. Така ти само ставаш крадец. Само заприличваш на него.“

Не, той не е същият като Фарли Дънуърди. Деймиън вземаше само онова, което му принадлежеше по право. Фарли беше истински крадец и бе откраднал много повече от наследството на Деймиън. Беше откраднал живота на Санфорд Тейт. Това не беше същото. Не беше.

„Тогава откажи се от всичко това. Зарежи налудничавите си планове за отмъщение. Замини с мен. Аз те обичам. Имам нужда да бъда с теб.“

Как би могъл да се откаже? Бе останал жив единствено благодарение на това през последните осемнайсет години. В това се състоеше същността на живота му от толкова отдавна. Мисълта за отмъщение за него беше храна, ако е гладен, вода, ако е жаден, огън, ако му е студено. Не би могъл да остави всичко това зад гърба си. Просто не би могъл.

„Каза, че ще ме направиш своя държанка... — Стори му се, че отново усеща паренето от плесницата ѝ. — Върви тогава! Върви и бъди проклет!“

Касандра усети мириса на солена риба, яйца с масло и бобена каша и изтича до перилото на верандата. Коленичи и се опита да повърне, но в стомаха ѝ не бе останало нищо.

— Ама и аз съм такава глупачка — обади се Кейт зад гърба ѝ.

Касандра се обърна и я погледна с насълзените си очи.

— Ето. — Кейт ѝ подаде чаша вода. — Виж дали ще можеш да задържиш поне това.

Касандра внимателно отпи, като опитваше силата на измъчения си стомах, после се насили да се обърне и се опря на близката колона.

— Имаш ли някаква представа какво ти е, моето момиче? — попита я усмихната домакинята ѝ.

— Умирам — прошепна младата жена, като донякъде се надяваше да е така. Животът ѝ не би представлявал нищо без Деймиън. Би било по-добре да умре сега и да сложи край на всичко.

— Глупости! Ти не умираш. Ти ще имаш поколение. — Касандра погледна към Кейт, без да я разбира. — Растеш, глупачето ми. Ще станеш майка на детето му.

Касандра поклати глава, въпреки че пулсът ѝ се учести. Кейт се усмихна:

— Не ми клати глава. Носила съм шест деца под сърцето си и знам какао ти говоря — ще станеш майка на детето на Деймиън.

— Но как... кога...

— Кога ти беше последният мензис?

Да носи детето на Деймиън? Възможно ли бе това?

— Каси, гледаш ме, като че ли съм си изгубила ума. Каж ми сега: кога ти беше последното месечно кръвотечение?

— Не съм... не съм сигурна. Мисля... мисля, че беше малко, преди да стигнем Мадейра.

— И кога беше това? — настоя Кейт.

Касандра се намръщи, докато се опитваше да си спомни:

— Още няма два месеца, но е почти толкова.

— Знаех си! — Кейт плесна с ръце, после коленичи до нея. Сложи ръка върху плоския корем на Касандра. Погледите им се срещнаха. — Тук расте едно бебе, момичето ми, и ще е най-добре ние да се погрижим за него заради капитан Деймиън.

— Бебето на Деймиън?

— Освен ако не си проявявала благосклонност и към други мъже.

Тя поклати глава, а чувството на почуда я обзе цялата.

— Бебето на Деймиън? — прошепна тя и ръката ѝ покри дланта на Кейт. Усмихна се: — Бебето на Деймиън!

— Да, скъпа. Ще имаш голяма изненада за глупака, когато се върне в залива Сейнт Джон. Освен ако не бъркам... — Тя замълча и се загледа в покрива на верандата, докато броеше наум. — Освен ако не бъркам, ще родиш бебето му през април. — Кейт се изправи. — Сега ще поръчам на готвача да ти приготви нещо по-хубаво. И не се тревожи. Тия прилошавания ще отминат. — Изчезна в къщата и остави Касандра сама на верандата.

— Бебето на Деймиън. — Тя затвори очи, без да махне ръка от корема си, все така опряна на стълба. — Бебето на Деймиън през април.

За първи път от дни насам почувства надежда.

Когато се върнеше...

Той щеше да се върне, разбира се! А когато разбереше, че тя носи детето му...

Щеше да се зарадва. Сигурна бе, че щеше да се зарадва. Щеше да я погледне, тя щеше да види обичта в очите му и всичко между тях щеше да се оправи. И щяха да се върнат в Сорсъри Бей.

Бебето на Деймиън през април...

А дали Касандра не беше права? Дали той не беше същият като Фарли?

Деймиън се опря на перилото и се загледа на юг, към Мадагаскар. Луната в ясното небе бе почти пълна, светлината ѝ се отразяваше от набраздения океан.

— Бихме могли да обърнем тук — предложи Оливър, който пресече задната палуба и застана до капитана. — С този бриз след три дена сме в Залива Сейнт Джон.

Деймиън не се учуди, че помощникът бе прочел мислите му.

— Но нали бях обещал на екипажа? — Погледна към Оливър: — Казах им, че ще накараме Дънуърди да си плати за прегрешенията.

— Боже мой, благодарение на теб ние всички сме богати хора, капитане. Имаме си домове. А нямаме господар, който да ни казва какво да правим, какво да ядем и къде трябва да живеем. Колко са моряците, които могат да се похвалят с такова нещо? Според мен екипажът ти е признателен и за това, което си направил досега.

Всъщност знам, че е така. И няма да те обвинят, че си намерил малко щастие и за себе си. И мисля, че вече е крайно време за това.

— Тя ми беше много сърдита, когато се разделихме — тихо каза той. — Може вече да не ме иска.

— Да не те иска, капитане? Тя те иска повече от въздуха, който диша, и това си е самата истина.

Само да беше така...!

— Капитане? Можем да сме си вкъщи, в Сорсъри Бей, след още няколко седмици, ако вятърът е благоприятен.

Сорсъри Бей и Касандра. Представяше си я как ходи по брега в свободната си рокля, как косата ѝ се вее от нежния тропически бриз, а босите ѝ крака загъват в пясъка. Виждаше усмивката ѝ. Чувахе смеха ѝ. Това трябваше да се види и да се чуе в Сорсъри Бей. Там му беше мястото.

Касандра...

Щеше да ѝ предложи да се оженят. Защо не бе го направил досега? Защо досега я бе карал да си мисли, че е само момиче за забавления? Обичаше я прекалено много, за да бъде така. А знаеше, че и тя го обича. Беше му доказвала по всякакъв начин, че е негова, че иска винаги да бъде с него. За него отдавна нямаше никакво значение, че е племенница на Фарли. Нямаше защо да не се оженят.

Накрая разбра. Накрая видя всичко ясно. Проумя онова, което тя искаше да му внуши. Любовта му към Касандра бе по-силна от омразата към вуйчо ѝ. Ако трябваше да избере — да живее завинаги с Касандра или да унищожи вуйчо ѝ, щеше да избере Касандра. Ако въпросът се поставеше така, друг отговор нямаше.

— Накарай Дейвис да нанесе на картата маршрута до Залива Сейнт Джон — заръча той.

— Ясно, капитане. — Деймиън усети усмивката в гласа на помощника. — Веднага ще го направя — довърши Оливър и бързо се отдалечи.

Деймиън остана сам на задната палуба дълго време. Наблизо беше само морякът на щурвала. Заслуша се в шума на вълните, които се гонеха в океана, във вятъра, който издуваше платната, във въртенето на водата около корпуса на кораба. Загледа се в лунната пътека пред себе си и постепенно повярва в думите на Оливър, че може би е време да изпита щастието, което е заслужил.

„Касандра... Идвам да те прибера!“

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Бяха на по-малко два дни път от Залива Сейнт Джон. Беше горещо, а слънцето ярко светеше в безоблачното небе. Денят не се различаваше от другите. И точно тогава забелязаха „Маги лав“, кораб на „Тейт“. Движеше се дълбоко нагазил във водата, очевидно пълен до краен предел със скъпоценна стока.

— Ще изпратим последно послание до Дънуърди — каза на помощника си Деймиън. — Вдигни флага на „Магия“.

— Ясно, капитане. — Оливър не искаше да спори. Увеличиха скоростта и не след дълго бързият кораб на Деймиън намали разстоянието между двата съда.

Когато бяха почти опрели борд в „Маги лав“, Деймиън изведнъж поиска да се откажат, да пуснат кораба и да се отправят към Залива Сейнт Джон, да забрави, че изобщо е виждал този съд. Но, разбира се, не можеше да направи това. Искаше да нанесе последен удар на Фарли и после бързо да се върне при Касандра.

— Дайте предупредителен изстрел над носа му! — заповяда той.

Екипажът, въоръжен с пистолети и саби, бе събран на палубата. Бяха готови за всякаква съпротива от моряците на „Маги лав“.

Но съпротива нямаше.

Деймиън никога не бе превземал вражески кораб с по-голяма лекота. Дори моряците от „Пийкок“ бяха създали впечатление, че ще се бият, когато разбраха, че „Магия“ не е корабът, за който го бяха сметнали. Този екипаж не оказа дори и символична съпротива. Просто свалиха оръжията си и позволиха на моряците от „Магия“ да се прехвърлят на борда.

Деймиън смъкна триъгълната си шапка над очите, за да се предпази от слънцето, потърка прораслата си едноседмична брада и огледа палубата на „Маги лав“. Беше нащрек и очакваше всякакви изненади, но нищо не се случи.

Защо ли се бяха предали толкова бързо, чудеше се той.

И разбра защо, щом се присъедини към моряците си на палубата на противниковия кораб. Екипажът беше жалък и малоброен. Моряците едва стигаха, за да изминат пътя от Индийския океан покрай нос Добра надежда, камо ли да водят битка.

След като затвориха екипажа на „Маги лав“, Деймиън изпрати хората си да започнат разтоварването на стоката. Но няколко минути след това се появи Оливър, смръщил грозно лице.

— По-добре ела с мен, капитане.

Деймиън не попита нищо. Знаеше, че щом Оливър идва при него в такова отвратително настроение, нещо не е наред. Последва го мълчаливо.

Преди да мине през люка за стълбата, чу някакво мърморене. Не, всъщност не беше мърморене, а по-скоро колективни стенания. От този звук го обзе ужас. Макар първите подозрения да го подготвиха за истината, той не искаше да я приеме. Не и кораб на „Тейт“. За бога, не на кораб на „Тейт“!

Бяха натъпкани в специално построена ниска палуба точно под главната. Над четиристотин африканци — мъже и жени — се бутеха в пространството, където човек не би могъл да стои прав. Едва имаше място да пропълзят на ръце и крака. Бяха наблъскани плътно един до друг — никой не можеше да помръдне, без да притесни съседа си. Върху дъските нямаше постелки, които да предпазват кожата им от тресчици. Нямаше завивки, които биха ги стоплили, когато стане студено.

Гласът на Деймиън трепереше:

— Изведете ги оттук! Изведете ги всички!

— Да, капитане.

— Кажи на останалите да оставят стоката — няма да има място за нея на „Магия“. — Изправи се и се извърна от нечовешката гледка. — След това подпали кораба.

— Да го изгоря, сър?

— Изгори го. — Деймиън преглътна буцата в гърлото си. Ръцете му се свиваха в юмруци и се отпускаха. — Кажи на господин Дейвис да вземе курс към Мозамбик. Несъмнено оттам са ги взели. Там ще ги освободим.

— А екипажа, сър?

— И други английски кораби отиват в Мозамбик. Моряците може да сключат договори и да си платят обратния път с работа. — Тръгна към стълбата. — Отивам си в каютата. Да не ме безпокоят!

— Да, капитане.

Яростта му се засилваше с всяка стъпка. Усещаше как залива тялото му, вледенява сърцето му, сковава чувствата му. Сковаваше всичко, освен омразата към човека, който бе причинител на страданието, което току-що беше видял. Фарли щеше да си плати за това. Щеше да си плати!

Деймиън сграбчи едно въже и се прехвърли с него на палубата на „Магия“. Спря, огледа през рамо „Маги лав“. Спомни си колко се гордееше баща му с този кораб. И само като си представи, че Фарли го е осквернил по този начин...!

Никога вече кораб и името на Тейт нямаше да бъде използван за превоз на роби. Ако се наложеше, Деймиън щеше да потопи всички кораби на Фарли, преди да приключи с него. Но щеше да е сигурен, че противникът му никога няма да продаде човешко същество.

Влезе в каютата си и му се стори, че долавя аромат на люляков одеколон. Рязко спря и затвори очи.

Касандра!

През последните четирийсет и осем часа си мислеше, че ще може да заведе Касандра в Сорсъри Бей и да остави осемнайсетте години зад гърба си. Какъв глупак е бил да мисли така! Никога нямаше да забрави. Трябваше да унищожи Фарли, иначе цял живот щеше да го преследва мисълта, че не е свършил докрай. Нямаше да забрави това, което видя днес — никога нямаше да позволи на Фарли да направи отново нещо подобно.

Касандра го бе направила слаб. Почти бе успяла да го отклони от целта, която си бе поставил. Не можеше да й позволи това. По-добре никога повече да не я види, отколкото да наруши клетвата си за мъст.

Касандра се наведе над сандъка с мънички дрешки. Взе една дантелена шапчица, сложи я на пръстите на едната си ръка и я вдигна срещу светлината.

— Сигурна ли си, че искаш да ми дадеш всичко това: — обърна се към Кейт тя.

— Разбира се. Няма да имам повече деца. — По лицето ѝ премина тъжна сянка, но после се разтопи в усмивката ѝ. — Не че искам още. Имам си достатъчно и така. — Посегна към сандъка и извади малко кадифено палтенце. — Тук има много красиви неща. Това сигурно е правено за принц, но моят Том го носеше.

„Пиратска плячка.“ Касандра отново вдигна глава. Трудно ѝ бе да си представи, че Кейт е била пират. Обикновено не забелязваше мъжките дрехи на Кейт, нито пък си мислеше, че е по-различна от останалите. Тя беше просто Кейт.

— Ти заради Майрън ли стана пират? — изведнъж попита тя, после с жест на съжаление покри устата си с ръка.

Кейт поклати глава и въпросът, изглежда, не я обиди.

— Съвсем не. Заради себе си го направих. Заради свободата, която можех да намеря в морето. Нямаше какво да правя в Англия. Говорех добре и това ми осигури работа при един граф и графинята му. Но графът реши, че иска от мен повече, отколкото бях готова да дам. И когато отказах, бях освободена от работа. Изхвърлена без всякакви препоръки. Дълга история е как попаднах на първия си кораб и няма да те отегчавам с нея. — Кейт сви леко рамене и се усмихна: — С Майрън се срещнахме две години по-късно. Най-красивият мъж, когото бях виждала. В мига, когато се срещнахме, разбрах, че този мъж ще топли леглото ми. — В очите на Кейт пламна огънче. — Обзалагам се, че и ти си почувствала същото, когато си видяла Деймиън.

— Не — отвърна Касандра, като си припомни отвличането. — Първия път, когато го видях, бях уплашена почти до смърт. Лицето му беше покрито с рошава черна брада, а очите му... — тя потрепна. — Мислех си, че е демон. Не знаех има ли сърце.

— Че има сърце, има, но откакто го познавам, това сърце е студено като лед, Каси. — Кейт отново се отпусна и седна, скръстила ръце пред огромната си гръд. — И да пукна, ако ти не си разтопила леда.

Огнени езици обхванаха мачтите на „Маги лав“ и към тъмнеещото небе се издигна черен дим. Дори от палубата на „Магия“ Деймиън усети горещината от бушуващия огън, който поглъщаше

всичко. Наблюдава кораба, докато започна да потъва, после нареди да развият платната.

— Доведи ми капитана на „Маги лав“! — каза на Оливър и се отдръпна от парапета. — Бих искал да му кажа два думи.

Докато чакаше, Деймиън започна да крачи от кърмата до носа със стиснати на гърба ръце. Яростта му не бе стихнала още от мига, когато чу стенанията на робите от „Маги лав“. Бе се надявал огънят, в който изгоря корабът, да изгаси гнева му, но не се получи. Нямаше да се задоволи с унищожението само на един от корабите на Фарли. Искаше още. Искаше всичките.

— Капитане?

Обърна се в посоката, от която дойде гласът на Оливър. Във вечерния здрач Деймиън започна да изучава човека, застанал до помощника му. Беше среден на ръст и навярно петдесетгодишен. Мустаците му бяха идеално подстригани. Косата му беше къса; не носеше нито перука, нито шапка.

Деймиън се приближи откъм носовата палуба с все още впити в по-възрастния мъж очи.

— Името ви, господине? — попита накрая.

— Елайъс Хау.

— Знаете ли кой съм аз, капитан Хау?

— Чувал съм за „Магия“. Няма човек от „Тейт“, който да не е чувал за вас.

— Кажете, капитан Хау, как се чувствате лично вие по отношение на човешкия си товар?

Хау изглеждаше объркан:

— Как се чувствам?

— Да.

— Е, бих предпочел да не ги превозвам, ако това искате да кажете. Голяма неприятност е. Но корабът не е мой и не аз вземам решенията.

Деймиън отново се обърна към облака черен дим на фона на тъмното небе. Гласът му стана по-суров:

— Но аз имам чувства по този въпрос. Определени чувства. — Рязко се обърна и заплашително се приближи към другия капитан: — Слушайте, Елайъс Хау и ме слушайте добре. Ще се погрижа да стигнете жив и здрав до Англия. Когато пристигнете там, посетете

барон Кетъринг и му съобщете какво е станало с „Маги лав“. Кажете му, че капитанът на „Магия“ възнамерява да потопи всеки кораб на „Тейт“, който срещне. Кажете му, че вече не ми стига просто да си играя с него. Кажете му, че преди да свърша, той ще е останал без пукната пара. И още по-добре — че се надявам да го пратя в ада! — Замълча за миг и изглежда страшно изглежда Хау: — Можете ли да запомните всичко това?

Лицето на Хау бе добило пръстен цвят. Закима усърдно с глава.

— И след това ви препоръчвам да се постараете да не ви намирам отново на кораб с роби. Защото, ако това стане, ще ви разсека на две и ще нахраня акулите с червата ви.

Деймиън направи знак на Оливър да отведе Хау, но след това му извика да спре.

— Още нещо, Хау — извика той след другия капитан. — Има ли други кораби на „Тейт“ в тези води?

Хау хвърли нервно поглед към Деймиън, към Оливър, накрая — към морето.

— Не мога да ви кажа.

— Не можете?

Хау вдигна глава:

— Не знам, капитане. В Бомбай заедно с нас трябваше да пристигне и „Венчър“, но не дойде.

— „Венчър“ — повтори тихо Деймиън. — И никакви други кораби?

— Лорд Кетъринг не обсъжда делови въпроси с мен, сър.

Деймиън кимна, доволен засега.

— Отведи го обратно в каютата му, Оливър. — Докосна ъгъла на шапката си с показалец и се сбогува: — Благодаря за сътрудничеството, капитан Хау. Не забравяйте какво ви казах!

Деймиън отново се обърна към перилата и се загледа в морето. Ако „Венчър“ не бе последвал „Магия“ покрай нос Добра надежда, навярно все още бе в морето край Англия.

Ако капитан Хау не грешеше, в Индийския океан нямаше повече кораби на „Тейт“. Фарли винаги използваше повече кораби за търговията си с колонии в Америка и ако Деймиън искаше да потопи корабите на барона, трябваше да бъде в Атлантика.

Трябваше да закара и освободи робите в Мозамбик, но имаше и още една причина, която го задържаше в тези води. Касандра.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Мамо, идва някакъв кораб — извика малкият Антъни от верандата.

Сърцето на Касандра замря. Деймиън бе заминал от Залива Сейнт Джон почти преди две седмици и тя почти бе загубила надежда, че ще се върне.

Пусна дрехата, която шиеше, в кошницата до себе си, стана и забързано тръгна към външната врата. Присви очи от сивия блясък на облачния ден. Почувства силно вълнение, когато видя белите платна, но то бе заменено от разочарование, щом разбра, че корабът не е „Магия“.

Кейт леко докосна рамото ѝ:

— Ще си дойде.

Касандра само кимна и се извърна с наведена глава и свито сърце. Всеки ден, откакто бе заминал, беше ден на мъка, защото тя не можеше да му каже колко съжالياва; да му каже, че не е искала да изрече онези лоши думи; да му каже колко го обича и че най-много от всичко на света иска да вижда красивото му лице.

„О, Деймиън!“

— Това е английски търговски кораб — обади се Кейт от верандата. Държеше бинокъла пред очите си. — Казва се „Януари“.

Какво я интересуваше дали е английски търговски кораб? Дори и сто кораба да имаше в дълбоководния залив, за нея би било все едно. Щом не беше Деймиън, и пет пари не даваше кой идва и кой си отива.

Отпусна се унило на стола. Нямаше да плаче. Каквото и да ставаше, нямаше да плаче. И без друго ѝ беше толкова лошо, че повръщаше сутрин или щом усетеше някои миризми. Но нямаше да се предава и да плаче, което сега ѝ се случваше често. Кейт ѝ бе казала, че това е нормално с бременните жени, но Касандра твърдо бе решила да не става ревла. Майка ѝ плачеше с такава лекота, че Касандра винаги бе ненавиждала склонността на Реджина да драматизира и най-обикновените неща.

— Публичните домове ще имат доста работа довечера. Напоследък твърде малко моряци слизат на брега. А имаше време, когато заливът не оставаше поне без един кораб на котва. Сега... — Кейт сви рамене и влезе вътре. — Времената са други.

Касандра отново се залови да шије широката рокля, с която се бе захванала.

— Тази рокля няма да ти е нужна още няколко месеца. — Кейт дойде и седна наблизо. — Защо не я оставиш засега? Може да изиграем един вист.

— Само две сме — отвърна Касандра и направи още един бод.

— Майрън положително ще доведе капитана на търговския кораб на вечеря. Винаги го прави. Така ще станем четирима.

— Не съм сигурна, че искам да се срещам с някого.

Кейт махна пренебрежително с ръка и множеството пръстени по ръцете ѝ светнаха.

— Сега се чувстваш така. Докато корабът влезе в пристанището и Майрън доведе капитана, ще бъдеш по-добре.

— Не, Кейт, аз наистина...

— Разбира се, че ще си по-добре. Ще видиш.

Касандра знаеше, че е безполезно да спори с Кейт Огълторп. Надяваше се, че ще може само да се представи, да се извини, че е уморена, и да се прибере в стаята си рано вечерта.

Защо това не беше корабът на Деймиън?

Съдбата този път беше благосклонна. Това си помисли Деймиън, когато видя английският търговски кораб да се поклаща на лунната светлина.

— Разпореди се за всичко, Оливър — заръча той на помощника си и започна да се спуска по стълбата.

— Капитане, сигурен ли си...

— Направи както ти казвам, Оливър! — рязко отвърна Деймиън. — И не ме занимавайте с подробности.

— Каси! Каси, събуди се, момиче!

Повиканата се изправи в леглото, а сърцето ѝ заби, като чу ударите по вратата.

— Какво има, Кейт? — извика тя и посегна за халата си. Вратата широко се отвори.

— Деймиън е. Върна се. Изпрати да те вземат.

— Деймиън? — Касандра скочи от леглото и изтича до прозореца. „Магия“ наистина беше там.

— Трябва да вземеш всичко. Ще съберем багажа ти.

— Деймиън — прошепна отново Касандра.

— За бога, момиче — засмя се Кейт. — Ще стоиш тук и ще шепнеш името му или ще отидеш на кораба да го видиш лично? Измий се и си сложи най-хубавата рокля. И побързай!

— Да. — Касандра се обърна. — О, да! — Изтича и обви ръце около Кейт, като силно я притисна до себе си. — О, Кейт, той се е върнал за мен! Наистина се е върнал за мен.

Кейт обхвана лицето на Касандра с ръце и нежно се усмихна:

— Разбира се. Нали ти казвах, че ще се върне? Хайде сега, тичай при него, съобщи му новината и бъди щастлива. — Целуна Касандра по челото и продължи: — Ще ми липсваш. Пиши ми за бебето, когато се появи! Ще искам да знам как сте.

— Разбира се, ще пиша често.

— Гледай да не забравиш! — По-възрастната жена кимна, извърна се и тръгна към вратата. — Облечи се хубаво. Ще изпратя Мей да ти помогне с багажа.

— Кейт?

— Да? — Кейт я погледна през рамо.

— Благодаря ти за всичко.

Кейт просто се усмихна и излезе. Касандра изтича обратно до прозореца, сякаш се страхуваше, че „Магия“ може да е изчезнал и всичко да е било само сън. Но корабът беше там, закотвен недалеч от „Януари“ — търговския кораб, който бе пристигнал предния ден.

Деймиън я чакаше. Беше изпратил да я вземат.

Бързо свали халата и нощницата си, наля вода в легена и започна да се мие. Не трябваше да го кара да чака. Трябваше да бърза. Точно както ѝ каза Кейт.

След половин час стоеше пред къщата на Огълторп, стиснала Вълшебник в ръце. Сандъкът ѝ бе натоварен в каретата на Майрън, а с Кейт и с децата се бяха сбогували.

Касандра с мъка удържаше сълзите си, докато Майрън ѝ помагаше да се качи в колата. Щом затвори вратичката, двата бели коня потеглиха. Касандра се наведе през прозореца и още веднъж помахна на семейството, след това се облегна на възглавниците и нетърпеливо зачака каретата да я отведе до пристана.

По-бързо! Искаше ѝ се колата да върви по-бързо.

Отново погледна през прозореца, този път към залива. И двата кораба бяха пуснали котва далеч от кея. Приливът ги люлееше в почти пълен унисон. Мачтите с навити платна се полюшваха от вятъра като високи дървета.

Деймиън я очакваше на „Магия“!

Лодката стоеше привързана за кея и трима моряци чакаха Касандра, за да ѝ помогнат да се качи. Тя почти не ги погледна, когато зае място на седалката. Очите ѝ бяха приковани в „Магия“. Дали той я наблюдава от палубата? Къде е той? Положително, щом беше изпратил да я вземат...

Погледът ѝ се отмести от „Магия“, когато лодката зави наляво, придружавайки ги до „Януари“.

— Чакайте, къде отивате? — Касандра посочи кораба на Деймиън. — Трябва да ме заведете на „Магия“.

— Капитанът нареди да ви заведем направо на „Януари“, госпожице — обясни морякът, който беше най-близо до нея.

Тя се взря в лицето му. Не го познаваше. Погледна и другите двама. Не си спомни да ги е виждала преди. А не трябваше ли да ги познава?

Сигурно имаше мнозина от екипажа на „Магия“, които те не бе виждала. Беше голям кораб с голям екипаж. През цялото време, прекарано на палубата, в нито един миг всички моряци не са били там едновременно.

— Капитанът ще ви обясни, госпожице.

Разбира се. Деймиън ще ѝ обясни. Погали козината на Вълшебник, като несъзнателно търсеше някаква опора. Може бе Деймиън е добър приятел на капитан Самюел Идън от „Януари“. Но тогава защо капитан Идън не каза нищо снощи, когато Майрън го доведе на вечеря?

— Сигурни ли сте... — започна тя.

— Капитанът ще ви обясни, госпожице — повтори морякът.

Положително са приятели — капитан Идън и Деймиън. Това беше единственото обяснение. И това, разбира се, нямаше да я изненада, ако се окажеше вярно. Деймиън, изглежда, навсякъде познаваше по някого. Може би искаше да я заведат на този кораб, защото в момента бе на гости при капитан Идън. Може би точно в този момент я гледаше.

Деймиън следеше лодката, която се плъзгаше по водата към „Януари“. Виждаше Касандра в светлозелена рокля, седнала по средата на лодката с глава, обърната към търговския кораб.

Отдалечи се от прозорците в каютата, отиде до шкафа и си наля чаша ром, без да го е грижа, че няма и пладнe.

Мразеше пиянството. През годините, прекарани в морето, бе виждал твърде много пияни. На всеки, кораб винаги имаше достатъчно алкохол — всеки моряк лесно можеше да похарчи спечеленото и да облекчи скуката и самотата, които изпълваха дните му. Но за Деймиън това беше сериозна слабост. По-добре бе човек да приема света с ясна глава.

Изпи чашата до дъно и си наля още.

Само веднъж по-рано — през нощта, когато за първи път се бяха любили, той се бе опитал да пропъди образа на Касандра от ума си със силен алкохол. Не бе дало никакъв резултат. Не даваше резултат и сега.

Да върви по дяволите! Как само се бе загнездила в него, като се опитваше да го отклони от това, което трябваше да извърши!

Само ако можеше да я види още един път, да я вземе в ръце, да вдъхне прекрасния ѝ аромат, да види почудата в очите ѝ!

Въпреки волята си, отново се приближи към люковете. Видя я как се качва по стълбата към главната палуба на „Януари“. След нея един моряк носеше кученцето, а друг ѝ помогна да се прекачи през перилата. Видя как капитан Идън говори с нея.

Касандра изведнъж се обърна, приковала поглед в „Магия“. Сърцето на Деймиън спря да бие, когато си помисли, че тя може да го види. След това тя затича покрай перилата на „Януари“, по цялата дължина на палубата, с очи, впити в кърмата на „Магия“. Видя я как се навежда и вика нещо. Стисна по-здраво чашата в ръка и се извърна от люка. Не искаше да чува гласа ѝ.

— Деймиън!

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Три седмици по-късно „Магия“ се върна в Залива Сейнт Джон, след като бе кръстосал Индийския океан още един път, за да търси следи от кораби на „Тейт“. Или поне такава причина Деймиън изтъкна пред екипажа си за това, че са останали в района. Ако трябваше да каже истината, трябваше да признае, че не иска да пътува към Англия по едно и също време с „Януари“. Не искаше да вижда платната на търговския кораб в далечината и да знае, че Касандра е там — макар и на разстояние, но лесна за достигане. Той знаеше, че ако я вижда, ще тръгне след нея.

Спря поглед върху дома на Огълторп и каза:

— Ще останем тук само една нощ, Оливър. Искам да попълним запасите и до сутринта да сме тръгнали.

— Да, капитане. Веднага ще се разпоредя.

Деймиън видя как каретата, впрегната в два бели коня, тръгва надолу по хълма. Въздъхна. Трябваше да обяснява защо Касандра не е с него. Кейт щеше да е страхотно сърдита. От самото начало бе харесала Касандра и с право щеше да се гневи, че Деймиън я е измамил. Беше дал да се разбере, че Касандра ще бъде отведена на „Магия“. Не бе поискал да рискува, като ѝ разкрие плана си. Страхуваше се, че тя ще каже на Касандра.

Но то трябваше да стане. Нямахше друг избор, освен да изпрати Касандра в Англия с „Януари“. Просто щеше да се опита да накара Кейт да разбере.

Уморено прекара пръсти през косата си. Как щеше да накара Кейт да разбере, след като не беше сигурен, че и самият той разбира, след като не беше убеден, че е постъпил правилно? Десетки пъти на ден подлагаше на съмнение решението си, откакто „Януари“ се бе скрил от поглед.

Не, това наистина бе правилно. Нямахше друг избор. Трябваше да спре Фарли. Трябваше да осъществи отмъщението си. Твърде дълго го беше чакал.

Но вкусът на отмъщението вече не беше сладък.

Касандра се уви плътно с наметалото, докато се разхождаше по палубата на „Януари“. Есенният вятър пареше страните ѝ и измъкваше косите ѝ от кока, но тя не обръщаше внимание. Имаше да мисли за много по-важни неща.

Щяха да пристигнат в Англия след около три седмици. Дотогава трябваше да реши какво да прави.

Повдигна глава, загледана в издутите платна на фона на сивото небе, след това свали погледа си към моряка на щурвала. Усети остра болка в гърдите, когато си представи, че там може да стои Деймиън.

— Не! — каза тя на глас, като се загледа в океана с бели гребени на вълните. — Не, няма да мисля за него!

Отърси се от спомена и болката и затвори сърцето си за тях. През последните няколко седмици бе разбрала нещо — че майка ѝ греши. Не беше добре, когато изпитваш истинска страст. Истинската страст, когато премине, влечеше след себе си голяма мъка и нещастие.

Първите дни на борда на „Януари“ мислеше, че ще умре. Всъщност, искаше ѝ се да умре. Сърцето ѝ бе разбито от жестокия отказ на Деймиън. Обвиняваше се за всичко, което му бе говорила, преди да напусне Мадагаскар. Обвиняваше се, че го е отпратила с думи, от които искаше да го заболи.

Но след време чувството за вина изчезна и тя се сблъска с посуровата действителност. Беше казала истината на Деймиън. Наистина я бе превърнал в своя любовница и когато ѝ се бе наситил, я отпрати. Сигурно трябваше да е довольна, че не бе я оставил в залива Сейнт Джон без всякакви средства да се върне в Англия като използвана и вече ненужна вещ.

Няколко дена дори си бе внушавала, че го мрази заради това, което стори с нея, но то не продължи дълго. Знаеше, че го обича. Знаеше, че сама бе решила да остане с него. Не само той бе виновен. От самото начало бяха обречени, любовта им не можеше да оцелее. Касандра разбираше това.

Сега обаче се тревожеше за детето. Не я интересуваше какво ще говорят хората за нея заради това, че е била пленница на пират толкова

дълго време, но нямаше да позволи живота на невинното ѝ дете да бъде съсипан от жестоките приказки. Трябваше да го предпази.

Касандра се обърна с лице към вятъра и изправи рамене. „Никога! — обеща си тя. — Моето дете никога няма да свежда глава от срам. Никога!“

— Какво си направил? — извика Кейт.

— Изпратих я в Англия с „Януари“. — Деймиън погледна Майрън, след това — отново Кейт. — Това беше най-доброто, което можех да направя.

Кейт леко понижи глас:

— Поговори ли с нея, преди да я отпратиш?

— Не. Така беше най-добре — направо да се отреже.

— Тя те обичаше.

— Не ни е било писано да бъдем заедно.

— Но ти я обичаш — стига да си отвориш очите, веднага ще го осъзнаеш.

— Ти не разбираш, Кейт. Аз я нараних. Тя ми каза, че никога вече не иска да ме види. Така стана по-добре — повтори той, като не мислеше кого точно иска да убеди — Кейт или себе си.

— Мъже! Какви отвратителни глупаци сте! — Кейт сложи ръце на кръста си. Изглеждаше готова за бой. Деймиън застана нащрек. — Тя носеше твоето дете, капитан Деймиън, и през цялото време, докато те нямаше, говореше, че те обича.

Сякаш някой го бе ударил в стомаха: отстъпи назад, с мъка си пое дъх.

— Да! — Кейт отново повиши глас. — Можеш да ме гледаш. Изпратил си я в Англия, а тя носи твоето дете. Очаква я позор заради тебе, глупак такъв. — Тя презрително изсумтя. — А тя те обичаше и копнееше да се върнеш. Да, беше ми казала, че сте си разменили остри думи, преди да отплаваш. Но има ли влюбени, които да не правят това, кажи ми!

Касандра е бременна с неговото дете? Касандра влюбена в него? Касандра копнеела той да се върне?

Но Деймиън постъпи така, защото трябваше! Изпрати я в Англия, защото само по този начин можеше да изпълни клетвата си и

да унищожи Фарли Дънуърди.

Побиха го студени тръпки.

Фарли... Ако се досетеше, че детето на Касандра е от капитана на „Магия“...!

Велики боже, какво бе направил той с жената, която обичаше?

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Пътуването от Лондон до Нортъмбърланд беше дълго и мъчително, но Касандра успя да наеме частна карета и не се наложи да изтърпи обществения дилижанс. Парите, които капитан Идън ѝ даде, бяха достатъчни, за да си плати най-скъпите странноприемници по пътя. Преди да падне нощта, щеше да си е у дома.

У дома. Можеше да сложи глава на гърдите на майка си и да поплаче, ако иска — сякаш досега не бе плакала достатъчно. Можеше да излезе с баща си из полята и да погледа как овцете пасат по хълмовете. Щеше да е хубаво да държи ръката му и просто да се преструва, че нищо не може да наруши покоя, който е намерила тук. Да, хубаво бе отново да си е у дома.

Прокара ръка по черната рокля, която си бе купила в Лондон, преди да поеме на път. Нервно облиза устни и започна да си преповтаря историята, която бе измислила през последните седмици в морето.

Била е отведена невредима в Чарлстън, където господин Абърнати платил откупа. Но скоро и двамата разбрали, че не си подхождат, и тя си осигурила завръщането в Англия. Но на кораба се влюбила в капитана.

Сърцето ѝ болезнено се сви, когато си представи своя капитан — с развяна от вятъра дълга коса, очи — черни като катран, красиво лице с изсечени черти, с ръце, които могат да огънат желязо, но да бъдат толкова нежни, че с милувката си да я довеждат до екстаз.

Слаб стон се откъсна от устните ѝ.

„Не, няма да мисля за него. Няма.“

С голямо усилие отново се съсредоточи върху историята, която скоро щеше да разказва на семейството си.

Влюбила се в капитана и се оженили на кораба. Най-напред отплавали за Барбадос, но там съпругът ѝ се разболял. Останали на острова и известно време изглеждало, че той се подобрява. Тъкмо се

готвели да отплават за Англия, за да се запознае той със семейството ѝ, когато получил нова криза и умрял.

Когато наемаше каретата и кочияша в Лондон, Касандра се бе представила като госпожа Санфорд. Смяташе да носи това име до края на живота си. Може би беше глупаво, че взе първото собствено име на Деймиън за фамилно, но един глас в нея непрекъснато ѝ напомняше, че детето им трябва да има поне някаква връзка с баща си. Макар любовта ѝ към Деймиън да бе погубена, тя си признаваше, че докато бе жива, двамата бяха изпитвали много силни и красиви чувства.

„Сигурна съм, че баща ти щеше да те обича, малкия ми“ — помисли си Касандра, притвори очи и се отпусна на облегалката.

Не бе усетила как люлеенето на каретата я бе приспало, докато колата не спря и кочияшът извика от капрата:

— Тук сме, госпожо, освен ако не съм сбъркал указанията ви.

Касандра, за да прогони съня, изправи се и погледна къщата. Да, това беше имението Джеймисън. Беше си у дома.

Не дочака кочияшът да слезе и да ѝ отвори вратичката. Отвори си сала. Вдигна полите си, за да не се спъне в тях, слезе бързо и се затича към предната врата.

— Мамо! Татко!

Опита се да отвори вратата, но тя бе заключена. Почука.

— Мамо! Татко! Аз съм, Касандра. Дойдох си!

Беше съвсем тихо. Къде ли бяха всички?

Вълшебник изскимтя и започна да драска роклята ѝ с лапа. Тя погледна кучето, което бе я последвало от каретата, и разбра, че сега тук липсваха тъкмо звуците на кучетата. Трите галени кученца на майка ѝ вече би трябвало да са вдигнали олелия от другата страна на вратата. Татко винаги заплашваше, че ще се отърве от тях, ако не престанат да джавкат, щом пристигне някой, но мама и Касандра знаеха, че това са празни закани. Той не би могъл нито да ги унищожи, нито да ги изпъди. И той ги обичаше, макар никой да не му казваше, че тайната му любов към животните е очевидна.

Внезапно вратата се отвори. Очите на икономката се разшириха от изненада:

— Господи боже, това е госпожица Касандра!

— Хати... — Обви ръце около жената и силно я прегърна. — О, Хати, толкова се радвам да те видя.

— Милостиви боже, вече не се надявахме отново да ви видим, госпожице.

— Къде са мама и татко? — Касандра погледна зад икономката, като се надяваше, че ще види майка си да слиза по стълбите, а баща ѝ да излиза от библиотеката.

— Не са тук, госпожице. Те вече не живеят тук.

Касандра отново погледна Хати:

— Не живеят тук ли? Хати, какво говориш?

— Така е, госпожице Касандра. Продадоха къщата и отидоха да живеят с негова милост в Кетърингхол.

— Не... но това е невъзможно! — прошепна тя.

Хати я потупа по рамото, очите ѝ плувнаха в сълзи:

— Те толкова ще се зарадват, като ви видят, госпожице! След като сте тук, всичко ще се оправи. През последните месеци сърцата им бяха разбити. По-бързо идете при тях!

— Да, да, така ще направя. — Обърна се и видя, че кочияшът започва да сваля сандъка ѝ. — Почакай! — извика му Касандра. — Ще продължим.

Наведе се, взе Вълшебник и бързо тръгна към каретата. Настани се и разсеяно погали кученцето. „Какво ли се е случило, докато ме нямаше? Какво ли се е случило?“

Прескот отвори вратата на кабинета на Фарли в лондонската му къща.

— Ваша светлост, пристигна капитан Хау.

— Хау? — повтори Фарли и остави писалката.

— Да, милорд. Поканих го във вестибюла.

— Доведи го при мен!

— Да, милорд.

Фарли остана загледан във вратата, а в гърдите си усети ледени иглички от ужас. Елайъс Хау не би трябвало да е в Лондон. „Маги лав“ трябваше да се върне най-рано след два месеца. Можеше да има само една причина за присъствието му тук — нещо не бе наред.

Несъзнателно смачка на топка белия лист хартия и изруга, когато усети какво е направил. Трябваше да започне писмото отново. На граф

не се изпраща писмо, писано на смачкана хартия, особено когато в него има обяснения за забавяне на изплащането на заема.

По дяволите! Не можеше да си позволи нови проблеми сега. Парите, които зет му даде от продажбата на имението Джеймисън, бяха почти изхарчени. Разбира се, той уж трябваше да ги използва, за да се намери Касандра, но би било прехосничество да се използват парите по такъв начин. Фарли беше уверен, че никога вече няма да видят племенницата му, а ако се върнеше, на какъв живот можеше да се надява, след като е била пленница на пирати? По-добре никога да не научават за съдбата ѝ.

Изпита леко чувство на вина, но го изтласка дълбоко в съзнанието си. Обичаше племенницата си, но трябваше да бъде практичен. По-важни въпроси изискваха вниманието му. Ако в скоро време не се сдобиеше със средства, го очакваше пълен крах.

Фарли съзнателно бе свел очи над бюрото си, когато капитанът влезе. Едва след като той нервно се прокашля, Фарли вдигна поглед:

— Капитан Хау, изненадан съм. Не ви очаквах в Лондон още известно време. Вярвам, че не е възникнал проблем.

Хау държеше шапката пред гърдите си.

— Съжалявам, милорд, но има проблем.

— Така ли? — Гласът на барона не издаваше, че сърцето му тупка отчаяно. — И какъв е той моля?

— Пирати. „Магия“.

Перодръжката изпраща в ръката на Фарли.

— Нямахме нито екипаж, нито оръдия да се бием с тях, сър. Както си спомняте, свалихме повечето оръдия заради палубата за робите. Тогава се опитвах да ви кажа...

— Не е нужно да ми напомняте собствените ми решения, капитане. — Фарли се изправи.

— Да, милорд.

— Пиратите са взели всичко, предполагам. Дори и робите.

— Да. — Капитан Хау премести поглед някъде зад главата на Фарли. — И след това той заповяда да изгорят кораба.

— Той е изгорил мой кораб?

— Да. — Хау прочисти гърло. — И ме изпрати с послание до вас.

Какво нахалство! Пълното безочие на този отвратителен пират разгневи Фарли — просто не можеше да продума. Даде знак с ръка на

капитана да продължи.

— Каза, че има намерение да потопи всеки кораб на „Тейт“, с който се срещне, и преди да приключи, ще ви остави без пукната пара.

— Преглътна с усилие и отново измести поглед от работодателя си.

— Има и още, Хау. Казвай!

— Ами, милорд, каза, че иска да ви види в ада.

Фарли се обърна с гръб към капитана:

— Предадохте съобщението си. Довиждане!

В мига, преди да излезе, Фарли знаеше, че капитанът иска да попита дали няма да бъде изпратен на друг кораб, но нямаше да спечели от това. Фарли не можеше да държи на служба неудачници. Независимо от причините.

Миг след като вратата се затвори зад Елайъс Хау, Фарли грубо изруга, стовари ръка на най-близката полица и помете всичко на пода.

— Ще те намеря, капитане! Дори това да е последното нещо, което ще направя, ще те намеря! Не аз ще бъда в ада. Не можеш да ме победиш в тази игра. Тя се играе по моите правила.

Касандра точно слизаше по стъпалата на каретата пред Кетърингхол, когато чу майка ѝ да я вика. Вдигна очи и видя Реджина на отворената врата. Бързо остави Вълшебник на земята и се затича към майка си, почти се хвърли в прегръдките ѝ.

— О, мили боже, ти ли си? Моята Касандра!... Моята Касандра!

— Реджина се отдръпна, като здраво стискаше ръката на дъщеря си, сякаш се страхуваше, че може да изчезне. През сълзи я заразглежда.

— Мислехме си... о, милото ми дете, мислехме си, че сме те загубили завинаги. Опитвахме се да те намерим по всички възможни начини и почти се бяхме отчаяли. — Докосна лицето на Касандра: — Но ти си жива и си добре.

— Добре съм, мамо. — По лицето ѝ се стичаха сълзи. — Добре съм.

Реджина отново я привлече към себе си.

— Благодаря на Бога! — прошепна тя. — Благодаря на Бога!

Останаха прегърнати дълго време. И двете извадиха кърпички и избърсаха очи. Сякаш усетил тъгата на господарката си, Вълшебник започна да скимти и да дърпа полата ѝ.

Касандра вдигна кучето и го показа на майка си.

— Това е Вълшебник. Дълъг път изминахме заедно.

— Внеси го вътре — посочи майка ѝ, като се стараеше гласът ѝ да звучи весело. — Трябва да ми разкажеш къде сте се намерили с малкия ти приятел. Трябва всичко да ми разкажеш!

— И ти има какво да ми казваш, мамо. Хати ме изпрати тук.

Реджина въздъхна:

— Ще оставя баща ти да ти разкаже за имението Джеймисън. Твърде мъчително е за мен да говоря за това още.

— Къде е татко?

— Скоро ще се върне. Всяка вечер по това време прави малка разходка. Толкова ще е щастлив да те види. Не знаеш какво преживя през всички тези месеци.

— А вуйчо Фар?

— В Лондон е. Веднага ще му съобщим за щастливото ти завръщане.

В ушите на Касандра звучаха обвиненията на Оливър: „Тъкмо той бе замислил отвлечането ти от «Пийкок»... Тъкмо Дънуърди прибра откупа от Абърнати...”

Касандра потрепери, тъй като не бе сигурна, че вече е готова да се срещне с вуйчо си.

Баща ѝ силно се бе състарил след заминаването ѝ за Америка. Никога по-рано не бе забелязвала бръчките около очите и устата му, нито пък тези, които прорязваха челото му. Не бе забелязвала превитите му рамене, прегърбени като под тежък товар. Движенията му също изглеждаха по-бавни. Да, много се бе състарил, откакто го бе видяла за последен път. Натъжи се, като си помисли, че и тя е виновна за това.

Същата вечер седяха с Хенри Джеймисън пред камината и Касандра наблюдаваше баща си. Преди майка ѝ да се оттегли за сън, Касандра разказа историята за починалия си съпруг и чу как баща ѝ бил принуден да продаде семейното имение.

— Неизбежно беше, детето ми — увери я баща ѝ. — Вложенията ми напоследък не носеха печалба.

Но от дребните неща, които се споменаха вечерта, тя разбра, че родителите ѝ са продали имението, за да наемат хора да я търсят. Зачуди се дали някой от тези хора няма да я разобличат по-късно.

Молеше се това да не става. И без това бе лошо, че родителите ѝ са загубили дома си. Щеше да стане още по-зле, ако научеха, че внукът им, за когото още не подозираха, е незаконен син на пирата, който разорява „Тейт“, а следователно и тях.

— Изглеждаш уморена, детето ми — забеляза Хенри и прекъсна мислите ѝ, като се наведе и сложи длан на коляното ѝ. — Трябва да си легнеш. Ще поговорим сутринта. Когато възвърнеш силите си, ще ми разкажеш повече за съпруга си. Сигурно много си го обичала. Съжалявам, че не можах да се запозная с него.

Гърлото ѝ се сви.

— И аз съжалявам, татко — прошепна тя, а пред очите ѝ изплува образът на Деймиън, застанал на щурвала с развята от вятъра риза. — И аз съжалявам.

Касандра стоеше до прозореца в спалнята си и наблюдаваше изгрева. През нощта беше спала малко и сега бе изпълнена с безпокойство и енергия. Когато беше малка, винаги се радваше на посещенията си в Кетърингхол, но тази сутрин не изпита радост. Нищо не беше както в миналото. Нищо не беше такова, каквото трябваше да бъде.

Затвори очи, защото имаше опасност да ѝ потекат сълзи. Това, за което копнееше, бе да чувства под краката си люлеенето на корабната палуба, да усеща аромата на соления бриз и да чува как вълните се плискат в корпуса. До болка ѝ се искаше да погледне към щурвала и да види Деймиън на него.

— И аз се чувствах така преди много години — каза майка ѝ тихо от прага.

Касандра се обърна, като бързо изтри сълзите си:

— Аз... аз не чух кога си влязла. Защо си станала толкова рано, мамо?

— Не се преструвай, че не те боли. Разбирам те.

Касандра преглътна, като се мъчеше да спре отново напиралите сълзи. Мислеше, че болката ѝ е вече преминала, че обидата и объркването вече са назад. Мислеше, че е успяла да потисне спомена за Деймиън така, че да не може повече да ѝ причинява страдание.

Реджина прекоси стаята, обви с ръка кръста на дъщеря си и двете отново се обърнаха към прозореца. Загледа се в зелените хълмове и оранжевата слънчева топка, която висеше над тях.

— И аз едно време бях влюбена като теб. И той ме обичаше. Искахме да се оженим, но баща ми и братята ми забраниха. Бях едва на шестнайсет години и недостатъчно възрастна, за да знам какво искам, каза ми тогава Фарли. Освен това човекът, когото обичах, нямаше нашето обществено положение, нито пък беше достатъчно богат, а това бе много важно за семейството ми. Майка му беше наша гувернантка: на Грегори, Фарли и мен като деца. — Реджина поклати глава: — Трябваше да им се противопоставя. Трябваше да избягам и да се омъжа за него, но не бях силна. Никога не съм била силна. — Прегърна дъщеря си по-здраво и я погледна: — Ти си имала късмет, детето ми. Не си се отказала от любовта си, когато си я срещнала. Ако и аз бях имала твоята смелост...

Касандра не знаеше дали майка ѝ вярва в измислената история, дали не подозира, че няма никакъв господин Санфорд, че никога не е имало венчавка. Чудеше се дали майка ѝ вече не се досеща, че има и бебе на път.

— Какво стана с човека, когото си обичала? — попита тя тихо.

— Повече не го видях. Той и майка му се преместиха, след като бе уреден бракът ми с баща ти. След години научих, че се е оженил и има син.

Касандра погледна майка си в очите:

— Толкова ужасно нещастна ли беше с татко?

Реджина се опита да скрие сълзите си и поклати глава:

— Не, скъпа. Баща ти е мил и добър човек. Грижеше се за мен дори когато това не беше лесно. — Докосна бузата на Касандра и продължи: — И ако не беше той, нямаше да имам и теб. Години наред се страхувах, че няма да имам дете. Ти беше благословията, от която се нуждаехме. — Отново поклати глава: — Не, не съм била ужасно нещастна с Хенри.

Касандра често бе подозирала, че в миналото на майка и е имало и друга любов, но все пак бе странно да си представи жената до себе си като младо момиче, влюбено в някого, както тя — в Деймиън.

Реджина я дръпна за ръката:

— Ела, седни, скъпа. — Отиде до дивана, настани се и потупа мястото до себе си. — Бих искала да ми разкажеш нещо повече за твоя господин... Санфорд.

Касандра усети, че се задушава. Каква пауза направи майка ѝ, преди да произнесе името! Тя положително знае, че Касандра е измислила всичко. Дали да каже истината на майка си?

Не, не би могла да каже цялата истина на никого. Дори на баща си и майка си. Трябваше да предпази детето си от презрението на обществото, а това означаваше, че никой не бива да знае истината за месеците, които бе прекарала в морето.

Но можеше да сподели части от истината — и точно това щеше да направи сега.

— Беше чудно красив, мамо. Никога не съм виждала човек като него. По-висок от другите мъже и с такива широки и силни рамене! Когато ме държеше в ръцете си... — Усети, че се изчервява, щом спомените нахлуха в главата ѝ.

— И той ли те обичаше? — попита майка ѝ.

Касандра се поколеба за миг, после отговори:

— Да, обичаше ме. — Да можеше сама да си повярва! Надяваше се, че и той я бе обичал, поне за известно време. Може и така да е било, но тя вече никога нямаше да узнае. — Не знаеше как да изрази чувствата си, но ме обичаше — добави тя тъжно.

— Радвам се, че те е обичал, дъще. Макар и да сте били само за кратко време заедно, доволна съм, че си изживяла това щастие.

Касандра отиде и седна до майка си. Сложи глава на гърдите ѝ и прошепна:

— Минава ли изобщо болката?

— Ще отслабне — отвърна Реджина и погали косите на Касандра. Нужно ѝ е време, но постепенно ще отслабне.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Фарли не можеше да повярва на късмета си. Касандра се бе върнала. И то — точно навреме. Този път щеше да ѝ намери съпруг поблизо до дома. Трябваше да действа бързо. Нямаше да удържи кредиторите си още дълго време. Трябваше му възрастен мъж, който да цени преди всичко красотата. Фарли не знаеше до каква степен е пострадала репутацията на племенницата му. Бе се опитал да запази в тайна отвличането ѝ, но този идиот, зет му, се бе раздрънkal в опитите си да получи помощ от правителството.

Е, сега вече не можеше да помогне. Фарли се съмняваше, че е останала девствена след месеците, прекарани на кораб с пирати. Но, с Божията воля, красотата ѝ едва ли е пострадала. Все още можеше да донесе тлъста сума от възрастен мъж, нетърпелив да се сдобие с наследник. Е, не чак толкова тлъста като сумата, която плати Абърнати, но все пак добра.

Фарли погледна от прозореца на каретата, когато приближиха Кетърингхол.

Съжаляваше, че в бележката от сестра му нямаше по-подробна информация. Тя бе написала само: „Касандра се завърна благополучно в Кетърингхол. Добре е. Реджина.“

Но как е избягала от похитителите си? Как е преживяла последните шест месеца, откакто я отвлякоха от „Пийкок“? Знаеше ли нещо, което би му помогнало да открие капитана на „Магия“?

Щом каретата спря пред каменния дом, Фарли отвори вратичката и слезе. Бързо отиде до предния вход с развято от острия есенен вятър палто.

— Реджина! Хенри! Касандра! — закрещя той, щом влезе, като реши, че не е време да се въздържа. Тръгна към стълбите.

Касандра чу, че вуйчо ѝ я вика. Обърна се към вратата на спалнята си, но не можа да се насили да пристъпи. Сърцето ѝ биеше лудо, дишаше бързо. Изведнъж се вцепени.

— Касандра!

Вратата ѝ се отвори с трясък и се удари в стената. Тя гледаше Фарли Дънуърди, сякаш бе непознат човек.

„Вуйчо ти открадна компанията «Тейт» от баща ми... Обвини баща ми в държавна измяна... Дънуърди винаги получава каквото иска... Тъкмо той планира отвличането ти... Тъкмо той взе парите от откупа на Абърнати...“

— Скъпа... благодаря на Бога, че те върна при нас! — Вуйчо ѝ прекоси стаята и я взе в прегръдките си. — През всички тези месеци се страхувах за теб, но сега отново си при нас. Това е чудо!

— Здравей, вуйчо Фар — поздрави го тихо тя.

Той отстъпи назад и започна да я изучава с пронизващи сини очи. Челото му се сбърчи:

— За какво е тази рокля?

— В траур съм.

— В траур? За кого? — Сега вече се намръщи и продължи: — Седни, момиче, и ми разкажи всичко. От бележката на майка ти нищо не разбрах. Едва не се побърках, докато пътувах от Лондон — представях си най-ужасни неща. Обещавам ти, скъпа, че пиратите, които те отвлякоха, ще бъдат открити. Имам приятели в правителството и те няма да позволят тези хора да останат ненаказани.

Не му казвай нищо за Деймиън! — предупреди я вътрешният ѝ глас.

— В траур съм за съпруга си — отговори тя.

— Съпруга ти? — Фарли приседна на края на леглото: — Какво говориш? Да не би похитителите ти да те заведоха при Абърнати, в края на краищата? Да не си наследила именията му в колониите? — Бръчката на челото му се изглади и Касандра видя, че тази идея много му харесва.

— Не, вуйчо Фар. Не се омъжих за господин Абърнати, макар похитителите ми да ме заведоха при него. Истината е, че той е един ужасен човек и ние никога нямаше да си подхождаме. Взех си билет до Англия за друг кораб. Влюбих се в капитана на кораба и се оженихме на път за Барбадос. Корабът трябваше да пренесе захар в Англия, но докато бяхме на острова, той се разболя и после умря. — Видя неизречения му въпрос и отговори с известна горчивина: — Няма да има наследство. Господин Санфорд не притежаваше нищо.

— Виждам, че те разстроих, скъпа. — Фарли стана от леглото: — Ще те оставя да си починеш. По-късно ще поговорим пак.

Касандра не искаше да ѝ казват да си почива, не искаше да говори по-късно. Не искаше да обсъжда с никого каквото и да е. Разговорите нямаше да помогнат. Сърцето ѝ бе разбито, беше обхваната от подозрения и всичко, което изобщо можеше да се каже, беше полуистина и лъжа. Предпочиташе да я оставят на мира.

Сякаш прочел мислите ѝ, Фарли каза:

— Трябва да поговорим за това, което се е случило на „Магия“, милото ми момиче. Този дявол трябва да бъде заловен! Трябва да бъде спряно! Заради него сме изправени пред пълно разорение. — Прегърна я отново и продължи: — Знам, че мога да разчитам на помощта ти. Бедната ти майка страда много през всички тия месеци, като се страхуваше, че си мъртва или е станало нещо още по-лошо. После изгуби и дома си. Знам, че ще ми помогнеш да не позволим нови беди да се стоварят върху семейството ми. Винаги си била дъщеря, на която може да се разчита.

— Ще направя каквото мога, вуйчо Фар! — отвърна тя рязко.

Маус се срещна с Деймиън в една бедна стая на странноприемница край пристанището. Донесе няколко интересни новини за дейността на Фарли в Лондон напоследък.

Изглежда, Фарли от месеци настояваше пред правителството да му помогне, за да попречи на „Магия“ да напада корабите му. Имаше и такива хора, които го обвиняваха, че се опитва да оправдае загубите си от лошите инвестиции с някакъв несъществуващ пират. Бил е принуден да продаде още пет кораба от компанията „Тейт“. От значителната някога флота сега бяха останали само „Пийкок“ и „Венчър“, а Фарли търсеше купувачи и за тях.

— Той се задушава, капитане, вярно ти казвам... И знае, че ти си го стиснал за гърлото.

— Добре — кимна Деймиън. — Нека знае, че съм аз.

— Сигурно ще търсиш племенницата му, прав ли съм?

Деймиън се наведе в стола си:

— Какво знаеш за Касандра?

— Само това, че Дънуърди получи съобщение от сестра си, че се е върнала. Тръгна на север да я види. — Маус се почеса по главата и добави: — И да ѝ намери богат съпруг колкото може по-скоро.

Деймиън винаги се забавляваше от това, колко невнимателен е Фарли с Маус. Поверяваше му множество уличаващи го документи само защото мислеше — погрешно, — че Маус не може да чете и пише. Фарли смяташе също, че едноокият моряк е твърде глупав и не разбира какво се говори в негово присъствие. Маус винаги, когато се срещаше с Деймиън, беше богат източник на информация и през всички години, откакто работеха заедно, не беше грешил.

— Иска да я ожени за първия глупак, който се появи с нужните пари. Тя няма да има думата по този въпрос.

— Може би. — Деймиън се надигна от стола си: — Но аз ще имам думата. Можеш да изпращаш на сър Деймиън всяка нова информация в имението му в Нортъмбърланд.

Оливър се обади от другия край на стаята:

— Сигурен ли си, че това е разумно, Деймиън? Той вече те е виждал. Ами ако те познае?

— Единственият път, когато ме е виждал, имах дълга брада. Не съм казвал името си на никого от неговите капитани, нито на самия Дънуърди, а по-малко от десет души знаят фамилното ми име. В Англия аз съм просто тайнственият сър Деймиън, герой от войната и собственик на „Сорсъри Бей шилинг“. Сигурно се говори, че съм незаконен син на граф. — Деймиън поклати глава и устните му се разтегнаха в студена усмивка. — Няма да ме познае, но ще обърне внимание на дебелия ми портфейл.

— Какъв е планът ти? — попита Оливър.

— Най-важното е да измъкнем Касандра невредима от вуйчо ѝ. А след това... Е, ще видим какво ще стане.

— Той е опасен човек, капитане. — Маус го погледна с единственото си око. — Няма да се поколебае да я използва срещу теб, ако открие кой си.

— Ще внимавам, Маус! Можеш да бъдеш сигурен. — Деймиън се обърна към помощника си. — Изпрати съобщение до адвоката на Дънуърди, че сър Деймиън се интересува от покупката на корабите, които баронът предлага за продан. Нека да разбере, че ще прекарам няколко седмици в имението си в Нортъмбърланд. Той ще уведоми

Фарли. И тъй като сме съседи, Дънуърди ще може да ме посети, несъмнено, за да поиска по-висока цена. Уведоми Флеминг, че искам „Чародейка“ да остане в Лондон до второ нареждане. Може да имаме нужда от кораба. А ти набави всичко нужно за „Магия“ за пътуването до Сорсъри Бей и го изведи нагоре, покрай брега. Вдигни знамето на „Сорсъри Бей шилинг“ и използвай сините платна. Това трябва да е достатъчно прикритие, ако Дънуърди случайно види кораба.

— Ще го направя, капитане.

— Ако трябва да се свържа с теб, ще го направя чрез стария турчин в Блит.

Оливър кимна.

— Добре, господа. Предлагам да се разотидем поотделно. С Божията помощ!

— С Божията помощ, капитане! — повториха тихо двамата моряци и изчезнаха.

Деймиън отправи молитва Касандра да е в безопасност, докато може да се добере до нея, и също се измъкна сред гъмжилото по кейовете на Лондон.

Фарли бавно разклащаше виното в чашата си, загледан в наситения бургундски цвят.

— И нямаш представа къде сте били, преди да стигнете в Чарлстън? — попита той нетърпеливо.

— Казах ти, вуйчо Фар — бях затворена в каюта без илюминатори. През цялото време, докато бях на „Магия“, виждах само едно момче на име Тоби. То ми носеше храната.

— Сигурно можеш да ми кажеш нещо, което ще ми помогне да разпозная капитана.

— Съжалявам. — Касандра поклати глава: — Нищо не мога да ти кажа. Нищо не знам за него. А и вече минаха месеци, откакто ме изпрати в Чарлстън. Дори и случайно да съм чула нещо, вече съм го забравила.

Тъмносините ѝ очи посрещнаха твърдо погледа му. Тя не мигна, не трепна, но той беше сигурен, че племенницата му не казва истината. Не знаеше защо има такова усещане. Дали заради начина, по който го

гледаше? Или заради предпазливата ѝ усмивка? В нея имаше някаква промяна, но той не можеше да определи точно каква.

— Моля ти се, Фарли — обади се Реджина от масата, — не мислиш ли, че вече ѝ зададе достатъчно въпроси? Ясно е, че тя не знае нищо, което може да ти помогне.

— Предполагам, че си права, скъпа сестро. — Проклетата жена. Ако трябваше още дълго време да я понася...

— Мисля да се прибера в стаята си — каза Касандра и остави салфетката до чинията си.

Да, имаше някаква промяна в нея, в начина, по който ходеше, по който го гледаше. Но каквото и да се бе случило, Фарли се опасяваше, че това вече няма да е същата послушна млада жена, която бе уговорил да се омъжи за напълно непознат човек. Трябваше много внимателно да подходи към въпроса за новата сватба.

Стана и бързо отиде да дръпне стола ѝ. Постави лявата си ръка на гърба ѝ, а с дясната взе нейната ръка и я поведе към вратата:

— Извинявай, че те притискам толкова, скъпа! От цялата тази работа съм станал припрян и съм изтощен. — Целуна я по слепоочието. Сними глас, когато заговори отново, за да е сигурен, че в него звучи нежно съчувствие. — Майка ти с право ме сгълча. Още не мога да свикна с мисълта, че си била омъжена и си овдовяла, откакто се видяхме за последен път. Смъртта на съпруга ти заема най-важното място в мислите ти и така трябва да бъде! — Стисна ръката ѝ по-силно и продължи: — Не мисли за моите тревоги! Ще намеря начин да не бъдем изхвърлени от Кетърингхол и да не останем без дом, който да можем да наричаме свой. Не бих понесъл да подведа така сестра си — нито пък теб и баща ти.

„Достатъчно!“ — каза си той, като пусна ръцете ѝ пред стълбата. Тази вечер бе посял идеята. Щеше да я полее утре и да види какво ще порасне.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Фарли не вярваше на очите си. Късметът му наистина работеше повече, отколкото можеше да се надява, когато преди три седмици замина от Лондон.

Погледна отново писмото в ръката си. Сър Деймиън от „Сорсъри Вей шипинг“ не само проявяваше интерес към закупуване на „Тейт“ — или по-точно на това, което бе останало от компанията, — но според слуховете бе пристигнал в Англия, за да си търси булка. И на всичко отгоре бе дошъл в Нортъмбърланд, за да нагледа имението си. Не би станало по-добре, дори и сам Фарли да го бе уредил!

Облегна се на стола и пусна писмото от адвоката на бюрото си. Допря върховете на пръстите си, отправи взор в пространството и се замисли как точно да започне да действа. Със заема, който бе взел от графа, нямаше да удържи дълго време кредиторите си, затова не можеше да си позволи да действа бавно. Но, от друга страна, въпросът беше деликатен и всичко трябваше да се изпипа внимателно.

А и племенницата му изобщо не възприемаше идеята за нов брак.

Смръщи се. Не разбираше момичето. Винаги бе толкова послушна, готова да му угоди. Винаги бе търсила съветите му и ги бе следвала. Сега, макар и да живееха в една къща, той рядко я виждаше. На Касандра не ѝ прилягаше уединението. Имаше чувството, че тя сякаш го отбягва.

Може би щом откриеше нещо повече за този капитан Санфорд, за когото тя твърдеше, че се е омъжила... Но за това бе нужно време, поне няколко месеца, докато адвокатът му се произнесе. А засега трябваше да насочи вниманието си към сър Деймиън.

Ето, това беше интересен човек!

Собственик на голяма плантация в Карибите и на корабна компания, по-голяма от „Тейт“ дори в най-добрите ѝ времена.

Човек, който се бе отличил във войната с Испания и бе получил рицарско звание от краля. Човек без фамилно име или поне с име,

което не искаше да разкрие. Както бе чул, бил незаконороден син на някакъв граф, но никой не знаеше кой е той. През последните няколко години сър Деймиън бе вложил пари в няколко имота в Англия. Имаше жилище в Плимут, къща в Лондон и имение, което граничеше с Кетърингхол, но — доколкото знаеше — сега сър Деймиън идваше за първи път в Нортъмбърланд.

Фарли бе събрал всички тези сведения преди няколко години, когато „Сорсъри Вей шипинг“ започна да търгува в пристанищата, където работеше и компанията „Тейт“. Винаги бе полезно да познаваш съперниците си, особено ако можеш да научиш нещо компрометиращо за тях. Но точно в този момент баронът се вълнуваше от едно — сър Деймиън беше богат и си търсеше съпруга.

Фарли стана от стола, прекоси стаята и отвори вратата.

— Мълинс! — извика той. — Нареди да извадят каретата ми. Ще направя посещение на съседа ни в Пойнт Котидж.

— Сър? — Икономът на Деймиън се появи на прага на хола. — Имате посетител.

Деймиън скри доволната си усмивка. Не беше нужно да пита — досещаше се кой е гостът му.

— Фарли Дънуърди, барон Кетъринг — обяви ненужно икономът.

— Покани го, Гайлс.

Деймиън подръпна ръкавите на черното си сако. Надяваше се вратовръзката му да е добре завързана. Беше си избрал прости дрехи, без много украшения. Не носеше скъпоценности — нищо, набиващо се на очи, което би издало богатството му, но знаеше, че представлява внушителна фигура. Загадъчна фигура, както се надяваше, за да засили елемента на тайнственост около собственика на „Сорсъри Бей шипинг“.

Трудно му беше да чака Фарли да се появи в Пойнт Котидж, след като пристигна в Нортъмбърланд. Деймиън би искал веднага да отиде до Кетърингхол и да отвлече Касандра, но не знаеше какво може да намери там. Не знаеше дори ще се зарадва ли тя на появата му. Повероятно бе да го мрази за това, че я върна в Англия. Но не можеше да

я вини. Сбърка, като се отнесе така грубо с нея, и сега положително трябваше да ѝ докаже колко съжالياва.

Но по-късно щеше да я моли за прошка, по-късно щеше да има време да ѝ обясни всичко и да ѝ каже, че я обича. Точно сега трябваше да се съсредоточи върху вуйчо ѝ.

Изправи се, когато въведоха Фарли:

— Лорд Кетъринг, колко мило, че ме посещавате.

— Сър Деймиън, удоволствие е да се запознаем най-сетне.

Двамата се здрависаха.

Фарли започна внимателно да изучава Деймиън — открито, без да крие любопитството си. Слава богу, погледът му не показва, че е разпознал пирата.

Деймиън от своя страна съзнателно не показва голям интерес. Само посочи на барона къде да седне. Не смееше да разкрие пред госта си омразата и презрението, които изпитваше към него.

— Бих ви посетил и по-рано, но съвсем неотдавна научих, че сте в Нортъмбърланд. Да ви кажа, бях изненадан. Знаех, разбира се, че притежавате Пойнт Котидж, но след толкова време... — Сви рамене и се усмихна.

— Съжالياвам, че не идвам по-често в Англия, но съм зает с бизнеса си на други места.

— Да... — Фарли се покашля. — Разбирам, че имате не един бизнес — кораби, захарна тръстика... — Замълча, сякаш очакваше Деймиън да допълни нещо, което той не знаеше.

Деймиън отиде до шкафа и извади две чаши. Погледна през рамо:

— Шери?

— Благодаря, бих пийнал.

Деймиън напълни двете чаши и ги отнесе до барона. Подаде му едната:

— Не е нужно да обяснявам на собственика на компанията „Тейт“ колко време отнема този вид работа.

— Не, наистина не е нужно.

— Вярно ли е, че продавате това, за което чух? Защото, ако е така, готов съм да поговорим за цената. Но може би вече сте научили от адвоката си за моите интереси?

— Не, страхувам се, че не съм.

„Лъжец!“

Престореното спокойствие на Фарли не измами Деймиън и за миг. Баронът почти се обливаше в пот от нетърпение да чуе предложението на Деймиън. Но Деймиън още не смяташе да му го казва.

Леко се наклони напред:

— Лорд Кетъринг. Знам, че току-що сме се запознали, но мога ли да говоря открито пред вас?

— Разбира се.

— В Нортъмбърланд ме доведе нещо по-важно от покупката на корабите ви.

Баронът отвори широко очи:

— Какво е то, сър? Може би ще съм в състояние да ви помогна.

Деймиън отпи от шерито и се загледа в прозрачната течност.

— Всъщност надявам се, че ще можете.

— Моля, продължете! — подкани го Фарли внимателно.

— Лорд Кетъринг, време е да си намеря съпруга. Това е причината да дойда в Англия. Както може би знаете, въпреки даденото ми рицарско звание, произходът ми е — как да кажа — съмнителен. Няма да ми е лесно да намеря жена, готова да приеме такъв съпруг.

— Разбирам — кимна баронът.

— Но трябва да имам наследници, на които да оставя всичко, което съм изградил и спечелил, когато ми дойде времето да си отида от този свят. Искam децата ми да се движат в доброто общество. Искam да са добре дошли в най-уважаваните семейства в Англия. Ако мога да намеря подходяща жена, от благородническо потекло... — Деймиън сви рамене и довърши: — Виждате проблема ми.

— Да.

Друг би изпуснал огънчето в очите на Фарли, но не и Деймиън. Знаеше за какво си мисли баронът. Още един намек — и щеше да получи покана за Кетърингхол.

— Мислех си, милорд — продължи Деймиън, — дали не бих могъл да ви убедя да ме представите на някои от благородниците в Нортъмбърланд. Не ви моля за препоръки, защото не ме познавате.

— Знам достатъчно, сър Деймиън. Човек не бива да страда заради... как да се изразя... недискретността на баща си. Вие сте рицар, доказали сте качествата си в бизнеса. Заслужавате уважението,

което сте си спечелили. Ще се радвам, ако мога да ви бъда полезен. Между другото, граф Санфорд организира малко събрание в петък. Ще го убедя да ви изпрати покана.

Деймиън се облегна. Погледна с радостна усмивка госта си:

— Не знаете какво означава това за мен, лорд Кетъринг.

— Но аз не искам да отида на приема у графа! — повтори Касандра. Не че имаше полза. Говореше същото вече четири дни.

Реджина сложи ръка на челото си и затвори очи:

— Моля те, недей да спориш с мен по този въпрос, Касандра! Брат ми настоява да ни придружиш. Той много добре знае, че си в траур, но смята, че трябва да го направиш заради собственото си добро. Моля те, не го разочаровай!

Проявите на загриженост от страна на Фарли не можеха да измамат Касандра. Вуйчо ѝ искаше да я представи на колкото може повече възможни женихи. За да настоява така упорито тя да бъде там, сигурно някой много богат кандидат щеше да присъства на приема.

Отвори уста, за да откаже отново, но видя напрежението, изписано по лицето на майка ѝ, и не можа.

Въздъхна дълбоко:

— Добре, мамо. Ще дойда с вас.

— Чудесно! — Реджина светна в усмивка от облекчение. — Побързай с тоалета си. След час трябва да тръгнем.

— Няма да ви карам да ме чакате.

Вратата на спалнята ѝ се затвори зад Реджина. Касандра остана загледана след нея, после се обърна към гардероба си, за да огледа черните рокли. Можеше само да се надява, че евентуалните ухажори ще бъдат прогонени от траура. Ако се наложеше, би дала да се разбере ясно, че от нея ще излезе ужасна съпруга.

Накрая с дълбока въздишка се съблече, наля вода в легена и се изми. След това си сложи рокля от черен муселин. Преди две седмици се бе отказала от корсета, като се надяваше широките дипли на роклята да скрият положението ѝ. Така бе намерила и възможност да отхвърли помощта на камериерката при обличане. Тъй като персоналът в Кетърингхол не достигаше, никой не обърна внимание на необичайното ѝ поведение. За Касандра то вече не изглеждаше

необичайно. Беше прекарала толкова седмици и месеци без камериерка, че вече предпочиташе да е така.

Застана пред огледалото и среса косите си, след това ги събра на стегнат кок и го покри с проста черна шапка. Не носеше бижута, никакъв цвят — дори бял — не освежаваше аскетичното ѝ облекло. В този вид положително нито един мъж не би я погледнал втори път. Граф Санфорд непременно трябваше да има цяла армия от млади момичета на възраст за омъжване и те сигурно щяха да са в най-хубавите си и многоцветни дрехи. Никой нямаше да забележи скромната вдовица Санфорд.

Деймиън препускаше с коня си в галоп, с нетърпение очакваше да пристигне в имението на графа и с още по-голямо нетърпение — да види Касандра. Колко пъти се бе изкушавал да изостави старателно изработения план, да отиде в Кетърингхол и да я вземе — ако трябва насила, но предпазливостта надделя. От разговора с вуйчо ѝ разбра, че за Касандра няма непосредствена опасност. Подозираше, че той дори не бе разбрал, че племенницата му е бременна. А възможно бе и Кейт да е сгрешила — може би Касандра не беше бременна. Нямаше причина да действа прибързано, освен ако не бъде принуден. Успееха ли планове му, щеше да си отмъсти на Фарли и в същото време да предпази Касандра от всяко зло.

Но не отмъщението го бе довело в Англия. Деймиън беше тук не заради сигурността на Касандра и не защото тя носеше неговото дете. Беше дошъл просто защото знаеше, че не може да живее без нея. Трябваше да разбере какви са чувствата ѝ към него след всичко, което ѝ бе причинил. Трябваше да разбере дали все още го обича — въпреки всичко. Дали може да му прости. Дори бе осъзнал, че ако тя го помоли, незабавно ще си замине от Нортъмбърланд. Трябваше да ѝ каже, че за него тя е по-важна от отмъщението. Много по-важна!

В този миг се показва имението на граф Санфорд и Деймиън се отърси от мислите си. Лейси Парк беше двуетажна каменна сграда, построена пред скалист хълм. Пред къщата течеше река, която се вливаше в морето. Деймиън бе чувал, че графът идва в имението си всяка пролет и есен. Казваха, че особено обичал ловния сезон. Канел и други благородници да участват в преследването на дивеч.

Деймиън подкара коня в тръс, когато приближи къщата. От едната страна на каменната постройка бяха наредени многобройни карети: конете стояха с наведени, глави, а от муцуните им се издигаха облаци пара. Чу приглушен лай — навярно от кучешките колиби зад къщата.

Щом приближи, предната врата се отвори. Слуга в ливрея излезе и пое коня му. Деймиън слезе, оправя самото си и тръгна по стъпалата към къщата.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Касандра стоеше до прозореца, обърнала гръб на изпълнения с хора хол, загледана в хълмовете зад къщата. Усещаше постоянна болка в слепоочията. Копнееше за миг тишина, далеч от гълчавата и смеха.

Реджина застана до дъщеря си:

— Не бива да стоиш самичка, скъпа.

— Аз изобщо не исках да идвам! — отвърна Касандра, без да погледне майка си. Засрами се от резкия си тон, но нямаше желание да се извинява.

— Знам, че не ти се иска да идеш при другите млади хора в балната зала, но поне би могла да поговориш с някои от старите си приятели. Моля те, опитай се да се позабавляваш! Няма да ти помогне да стоиш унила в ъгъла.

— Не съм унила, мамо.

Преди Реджина да отговори, икономът гръмогласно обяви името на новия гост:

— Сър Деймиън от плантацията „Сорсъри Бей“.

Касандра се обърна, погледът ѝ прелетя през цялата дълга стая и спря на вратата. Видя го — великолепен в черно-бялото си облекло, по-висок от всички край него. За разлика от останалите джентълмени, той се бе отказал от перуката. Дългата му черна коса бе стегната на врата с лъскава черна панделка. Както винаги, изглеждаше великолепно.

— Касандра, какво има? — попита тревожно майка ѝ.

— Нищо — прошепна тя, — няма нищо.

Реджина стисна ръката ѝ:

— Но ти пребледня като призрак!

Деймиън обходи с поглед събралите се почти предизвикателно. Очите му се спряха на нея, но само за миг, и тя не бе сигурна дали изобщо я е видял. След това той отмести поглед. Дъхът ѝ спря. Странно жужене в ушите ѝ заглуши гласовете край нея.

Видя го как приближава: спираше за кратко представяне тук, разменяше поздрав там. Не я погледна втори път, но тя знаеше, че идва към нея. Деймиън беше тук и идваше при нея!

— Касандра? — Майка ѝ я стисна леко за ръката.

Тя се извърна и погледна майка си. Лицето на Касандра се бе свило от тревога.

— Кой е този човек? Познаваш ли го?

— Не... не го познавам. — Касандра дори не бе сигурна, че е произнесла думите на глас. — Не го познавам! — повтори по-силно този път.

Реджина бе все така смръщена от страх.

— Добре съм, мамо. — Касандра се обърна с гръб към Деймиън и всички останали. — Наистина съм добре!

Но не беше. Беше изплашена и сърдита, наранена и... изпълнена с надежда.

Това беше лудост! Той изобщо не биваше да се връща в Англия, да идва в Нортъмбърланд, да се появява в Лейси Парк. Най-малко днес. Вуйчо Фар беше тук, можеше да го познае. Животът на Деймиън беше в опасност.

Знаеше защо е дошъл — да довърши онова, което бе започнал. Беше дошъл да унищожи вуйчо ѝ, да смаже барона веднъж завинаги. Отмъщението беше всичко, което искаше.

Знаеше, че не е дошъл заради нея. Нали я бе отпратил. Не бе могъл да отговори на любовта, която тя му предложи.

И все пак, независимо от причините за появата му, той я бе видял и сега си пробиваше път през залата. Въпреки опасенията, гнева и болката, сърцето ѝ биеше радостно.

Гласът на вуйчо ѝ прекъсна мислите ѝ:

— А ето и останалите членове на семейството ми, сър Деймиън. Реджина, Касандра, бих искал да ви запозная с нашия съсед. Той е собственик на Пойнт Котидж. — Касандра се обърна. — Сър Деймиън — продължи Фарли, — това е сестра ми Реджина Джеймисън и дъщеря ѝ Касандра Санфорд.

— Госпожо Джеймисън, за мен е удоволствие — каза Деймиън и се поклони на Реджина. Погледът му се премести върху Касандра: — Госпожо... Санфорд.

Дали не повдигна леко вежда, когато произнесе името ѝ? Дали не ѝ се стори, че долавя въпросителна интонация заради името, което носи? Или просто се забавляваше.

— Ще ми окажете ли честта да танцувате с мен? — попита Деймиън, а черните му очи я погледнаха изпитателно.

В ушите ѝ отново нещо зашумя. Сърцето ѝ биеше все по-силно, струваше ѝ се, че цялата зала ще го чуе. Устата ѝ пресъхна.

— Както виждате, дъщеря ми е в траур — намеси се Реджина. — Тя наскоро овдовя и не танцува.

Фарли бързо допълни:

— Може би една разходка из лабиринта в парка на графа? Той много се гордее с него.

— Навън е студено! — заяви сестра му твърдо.

Деймиън хвана Касандра за ръката, а очите му се спряха върху Реджина:

— Обещавам ви, мадам, че няма да задържа дъщеря ви дълго навън. — След това погледът му се срещна с погледа на Касандра. — Трябва да вземем наметалото ви — тихо добави той.

Реджина не можеше да си обясни странните чувства, които изпита, когато сър Деймиън поведе Касандра през залата. Беше изключително красив, но не това бе причината за вълнението ѝ. Освен това беше твърде млад, можеше да ѝ е син. Не, имаше нещо друго, освен красивия му външен вид.

— Кой е той? — попита тя брат си.

— Много богат човек. Тя го погледна втрещено. — Мисля, че това ще се окаже много важно за нас, Реджина — усмихна се Фарли. — Препоръчвам ти да се отнасяш към него с уважението, което заслужава.

Мразеше покровителствения тон на брат си. Би трябвало да е свикнала с него, след като цял живот го бе слушала, но не можеше. Докато живеела в имението Джеймисън, поне не бе принудена да го вижда всеки ден, не бе принудена да търпи униженията му. В продължение на двайсет години бе успяла да се измъкне от желязната му власт. Но сега, когато се налагаше тя и Хенри да живеят в Кетърингхол, Фарли отново контролираше всичко.

Без да му отговори, Реджина се отдалечи, прекоси цялата зала и спря до прозореца, който гледаше към градините на графа. Погледна

към лабиринта от високи храсти.

Защо Касандра реагира така странно? Или на Реджина само ѝ се бе сторило? Не, Касандра наистина се разстрои.

Видя как двамата излизат от къщата и тръгват бавно към лабиринта. Не си говореха, дори не се гледаха. Може би всичко бе наред. Може би тя само си въобразяваше, че става нещо, което не разбира. И все пак...

Реджина гледаше мъжа. Защо чувстваше някаква странна връзка с него, сякаш трябваше да го познава? И какво означаваше за дъщеря ѝ присъствието му тук?

Щом се скриха в лабиринта, Деймиън спря и се обърна към Касандра. Стисна ръцете ѝ над лактите. Копнееше да я привлече в обятията си, да целуне устните ѝ. Но не можеше, поне сега.

— Какво правиш тук? — попита тя рязко, като се отдръпна от нето.

— Дойдох за теб.

— За мен?

— Да.

Тя замълча и го изгледа изпитателно. Като свърши с огледа, промълви:

— Кейт ти е съобщила за бебето.

— Да.

— Разбирам.

Не му харесаха странните нотки в гласа ѝ.

— Касандра...

Тя се освободи от ръцете му:

— Върви си, Деймиън! Върви си при кораба и екипажа. Вземи каквото можеш от вуйчо ми, но не си мисли, че ще можеш да ми вземеш детето.

— Не съм дошъл, за да ти взема детето. Искам и теб, и детето! Искам да се оженим!

— Така ли? — Касандра вирна предизвикателно брадичка. — Значи щом съм бременна, съм достойна за женитба? Не те ли тревожи вече това, че баронът ми е вуйчо? Ами плановете ти за мъст, Деймиън?

— Ще се откажа от тях, ако поискаш това от мен!

— За колко време? — Тя пристъпи към него. Сините ѝ очи отново гневно блестяха: — Колко време ще мине, преди да му кажеш

кой си и че си превърнал племенницата му в своя любовница? Колко време ще мине, докато отново ме изриташ?

Той сграбчи раменете ѝ и я притегли към себе си, като се опитваше да успокои гнева ѝ. Но тя не можеше да се успокои. Започна да блъска гърдите му с юмруци — отново и отново. Той не направи опит да се измъкне от нападението и не отстъпи. Заслужаваше си гнева ѝ. Просто чакаше той да се излее изцяло.

— Защо? — попита тя, когато юмруците ѝ се укротиха, а гневът ѝ премина в сълзи. — Защо направи това с мен? Защо не ми позволи да те обичам?

— Просто не можех — отвърна той честно. — Не знаех как мога да бъда обичан. — Преглътна буцата в гърлото си и продължи: — Касандра, дойдох да ти искам прошка. Не съм тук заради детето или за отмъщение. Дойдох за теб.

Пое дълбоко дъх. Знаеше колко силно я бе наранил. За толкова много неща имаше да изкупва вина. Молеше се тя да му даде още една възможност. Щеше да ѝ е трудно да му повярва сега, а можеше и никога да не му повярва. Можеше никога да не му прости.

Сложи пръст под брадичката ѝ, повдигна лицето ѝ и отново закова погледа си.

— Обичам те, Касандра!

Чу лека въздишка да се отронва от устните ѝ, когато тя отново се дръпна от него. Отвори широко очи, лицето ѝ побеля. Той отново протегна ръце към нея и тя отново се отдръпна.

— Мразех те за това, което направи, Деймиън!

— И аз сам се мразех.

— Исках да те накажа, да ти причиня болка.

— Заслужавам наказанието ти.

— Мислех си, че вече никога няма да те видя. Щеше да бъде по-добре.

— Не, Касандра! — каза той нежно. — Не заслужавам това. Дай ми още една възможност.

— Твърде късно е! — прошепна тя. — Аз вече съм те оплакала. Не мога отново да те пусна в живота си. Аз... аз не бих могла да го понеса!

При тези думи тя рязко се обърна и излезе от лабиринта.

Деймиън остана загледан след нея, странно спокоен след тази декларация. В този момент той разбра, че тя още го обича, но че ще трябва отново да завоюва доверието ѝ.

И тъкмо това смяташе да направи.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Три дни по-късно Касандра стоеше в салона, когато влезе икономът Мълинс с огромен букет парникови цветя.

— Госпожице Касандра, навън е сър Деймиън. Помоли ме да ви предам цветята и най-добрите му почитания. Моли ви да му отделите няколко минути от времето си.

Касандра погледна разкошните цветя и въздъхна дълбоко. Два пъти вчера и два пъти предния ден бе отказала да се срещне с Деймиън. Бе отказала да приеме и подаръците му — шампанско, шоколадови бонбони и бижута, което силно ядоса вуйчо й.

— Моля те, кажи на сър Деймиън, че аз... — започна тя.

— Кажи на сър Деймиън, че Касандра с радост ще го види — прекъсна я Фарли, докато влизаше в стаята, — и веднага го покани в салона!

Касандра скочи на крака, разгневена от намесата на вуйчо си.

— Не желая да се срещам с този човек!

— Но аз желая да го приемеш, скъпо мое момиче! Това не е ли достатъчно?

Всички обвинения срещу него преминаха през главата й. Искаше й се да му ги изкрещи, да поиска той да ги отрече, но не можеше.

— Касандра, моля те, изслушай ме! — Той се приближи до нея. — Родителите ти и аз имаме нужда от помощта ти. Повече от всякога. Иначе ще загубим всичко. Сър Деймиън не само изрази готовност да купи каквото е останало от компанията „Тейт“, но ми каза, и че би искал да си намери съпруга, докато е в Англия. Ясно е, че е бил пленен от красотата ти на приема у графа, въпреки вдовишките ти дрехи. Поне дай шанс на човека да спечели благоразположението ти!

Касандра гледаше втренчено вуйчо си и за първи път видя колко е изнурен. Знаеше, че изглежда така заради същия човек, когото сега й препоръчваше. Би било забавно, ако обстоятелствата не бяха толкова сериозни.

— Добре, вуйчо Фар! Ще приема сър Деймиън само този път. Но не си мисли, че това означава съгласие да се омъжа за него.

Погледна зад вуйчо си, когато дочу стъпки. Сърцето и лудо биеше в гърдите. За миг имаше чувството, че е на „Магия“, чува го как върви по коридора и се надява да спре пред каютата ѝ, да отвори вратата...

След миг Деймиън влезе. Погледът му прелетя от Фарли към Касандра.

— Сър Деймиън — започна Фарли бодро, — какво удоволствие е да ви видим отново!

— Благодаря, милорд — отвърна Деймиън, без да сваля очи от Касандра.

— Да, е-е... — Вуйчо ѝ се покашля. — Надявам се да ми простите, ако не остана с вас, сър. Трябва да прегледам някои книжа в кабинета си. А вие, младите, се позабавлявайте. — Излезе и затвори вратата на салона.

Настъпи мълчание. Касандра си позволи да го погледне, задържа погледа си продължително върху изсеченото му лице, широките му рамене. Изненадваше я, че никой не разпозна пирата под облеклото на джентълмена.

— Сигурно ти е забавно, че вуйчо Фар с радост те посреща в къщата си — каза тя и се обърна с гръб към него.

— Не ми е забавно.

— А би трябвало! Вуйчо ми е пред разорение. Освен ако не ме омъжи скоро...

— Не ме е грижа какво ще стане с вуйчо ти!

Тя се обърна и го изгледа през рамо:

— Очакваш да ти повярвам ли?

— Истина е, Касандра.

Тя въздъхна и отново се извърна:

— Губиш си времето тук, Деймиън. Вуйчо Фар вече не представлява опасност за теб. Той ще изгуби всичко, защото аз не желая да бъда омъжвана, за да го спася. Ти получи своето отмъщение.

Деймиън застана зад нея. Обхвана кръста ѝ и я притегли към гърдите си. Усещаше допира на косата ѝ върху страните си.

— Ни съм дошъл да търся отмъщение. Дойдох само и единствено за теб!

Трябваше да се отдръпне от него, но не можеше. Искаше да стои до него. И искаше да му повярва — повече от всичко на света.

Касандра затвори очи и се отпусна в прегръдката му.

— Изслушай ме, моя любов! — прошепна той в ухото ѝ. — Изслушай ме — и ако след това отново искаш да ме отпратиш, никога вече няма да те безпокоя.

Сърцето ѝ се сви при тази мисъл. Веднъж вече го бе отпратила — когато му каза, че не иска да го вижда повече. Но тогава то не беше вярно. Би ли могла да го пропъди за втори път?

— В продължение на осемнайсет години отмъщението беше всичко за мен. Изпълнен бях с жестока омраза към вуйчо ти. И едва след кавгата ни разбрах, че не си струва заради отмъщението да те загубя. — Устните му докоснаха косите ѝ леко, като с перо. — Докато бях в морето, мислех за всичко, което ти ми каза. Беше права за много неща. Но никога не съм мислил за теб като за моя любовница. Ти беше много повече за мен. Ти си много повече за мен!

Обхвана я по-силно, а тя вдигна ръце и стисна неговите, като обърна лице към рамото му, без да отваря очи.

— Бяхме на три или четири дни път от Залива Сейнт Джон, когато осъзнах, че заради някакво отмъщение на вуйчо ти не си заслужава да те загубя. Бях тръгнал да се връщам, когато се натъкнахме на „Маги лав“. Този кораб баща ми беше кръстил на майка ми. — Касандра усети как сърцето ѝ се вледенява. — Искях само да изпратя последно послание на Фарли, да се върна, да те помоля да се ожениш за мен и да останем да живеем в Сорсъри Бей.

— И какво стана? — попита тя шепнешком.

— Корабът беше пълен с роби.

— О, Деймиън!

— След като изпразнихме кораба, наредих да го запалят. Бях обзет от ярост, че Фарли може да използва корабите на баща ми по такъв начин. Дори си мисля, че и теб обвинявах малко. Бях огорчен, че заради теб съм забравил обещанието си. Мислех, че ме правиш слаб. Затова уредих да те качат на борда на „Януари“. — Той я обърна към себе си и с това я принуди да отвори очи и да ги погледне. — За много неща не бях прав — продължи Деймиън, — но най-ужасната ми грешка беше, че те изпратих в Англия.

— Можеш ли да забраниш всичко, което вуйчо ми ти е сторил?

— Не, Касандра — поклати глава той, — никога няма да забравя! Тези години са част от мен. Не мога да ги залича. Но бих искал да обърна гръб на всичко и да започна нов живот.

— Ами другите, които вуйчо ми е наранил? Професорът, Оливър и Маус?

— Време е всички да се откажем от миналото. Оливър ми помогна да прозра това. Време е да се обърнем към бъдещето, а моето бъдеще си ти, любима!

Касандра пое дълбоко дъх и се отскубна от прегръдката му. Прекоси стаята и застана до прозореца. Беше ѝ по-лесно да мисли ясно, когато не бе в ръцете му, макар че точно там най-много искаше да се намира.

Той ѝ предлагаше всичко, което тя искаше, и сега, когато го бе направил, Касандра се страхуваше да приеме. Страхуваше се да не бъде отново наранена. Предпочиташе да умре, отколкото отново да изпита болката от отказа му.

— Вярвам ти. — Тя скръсти ръце пред гърдите си. — Вярвам ти за вуйчо Фар. Макар и да не ми се иска. Винаги съм го обичала. Когато бях дете, беше толкова добър с мен! Наистина. Обърна се и го погледна. В очите ѝ блестяха сълзи. — В сърцето ми вече няма място за обич към него, но все пак ми е вуйчо. Не искам да му се случи нещо лошо. Не искам да бъде изпратен в затвора. Разбираш ли, Деймиън:

— Да.

— И си готов да си заминеш от тук и да не търсиш повече мъст?

— Ако ти ме помолиш! — отвърна той сериозно, като я гледаше внимателно.

И изведнъж тя осъзна, че и той се чувства също тъй несигурен като нея. И той бе наранен. За него не е било лесно да дойде тук. Много му е струвало да се откаже от плановите си. Но го беше направил, защото я обичаше.

„Деймиън има повече белези от тези на гърба му, бележите в душата му по-трудно ще зараснат...“

Професорът бе прав. Трудно щеше да бъде. Но тя можеше да го направи. С любов щеше да го постигне!

— Деймиън... — започна Касандра.

Точно тогава вратата на салона се отвори и Реджина влезе енергично.

— Касандра, скъпа... — После млъкна. — О, не знаех, че имаме гости. — Веждите ѝ леко се склупиха: — Добър ден, сър Деймиън.

Касандра премести погледа си от Деймиън върху майка си, после — отново към него.

— Всичко е наред, мамо. Сър Деймиън тъкмо си тръгваше. — Видя как той леко стисна зъби и скръбното огънче в очите му, преди да успее да го скрие от нея. — Но — продължи Касандра бързо — аз го поканих утре за вечеря. Ще дойдете, нали, сър? Семейството ми и аз ще се радваме да се запознаем по-отблизо с вас.

— Нищо не може да ми попречи, уважаема лейди! — отговори той с нова нотка на нежност в гласа. Пристъпи, за да поеме ръката ѝ, а погледът му бе като нежна милувка върху лицето ѝ. — До утре.

— До утре, сър — прошепна тя със свито от възмущение гърло.

Деймиън се поклони и на Реджина и излезе.

Касандра бързо се извърна, защото не искаше да отговаря на въпросите на майка си, а тя положително щеше да ги зададе. Но отново бе изненадана.

— С нетърпение очаквам утре вечер — каза Реджина и излезе от стаята.

За млада вдовица, която очевидно чезне от отчаяние и мъка по умрелия си съпруг, начинът, по който Касандра възприе сър Деймиън, се стори на Реджина твърде необикновен. Той наистина беше красив, би могло да се каже — опасно красив, но имаше и още нещо, което не даваше мира на Реджина, нещо, което не можеше съвсем точно да определи.

Реджина седеше срещу него на вечерята следващия ден и изучаваше тъмния му профил. Почти не виждаше лицето му, защото той бе обърнат постоянно към Касандра и разговаряше с нея. Не каза нищо неподходящо, нито пък говореше така, че другите да не могат да чуят, и все пак Реджина имаше чувството, че пред очите ѝ се води интимен разговор.

„Двамата са се срещали и преди.“

Това не беше внезапна, всепоглъщаща любов. Беше нещо по-дълбоко. Почувства се смутена, че седи тук и ги наблюдава. Сякаш надничаше в чужда спалня.

Отмести поглед към централното място на масата, където седеше брат ѝ. А той самодоволно се усмихваше. О, да! Тя не се съмняваше, че

той е крайно доволен от това, което вижда. Надяваше се на брак между двамата. Всички виждаха това. Но го искаше не заради щастieto на Касандра, а поради собствената си алчност. Ако очите му не бяха замъглени от видения за стотици и хиляди лири стерлинги, Фарли също би могъл да се замисли върху това, което вижда. Заради Касандра майка ѝ бе довольна, че Фарли не вижда нищо отвъд своя егоизъм.

Бързо погледна Касандра и Деймиън. Щом този човек можеше да върне усмивката върху устните на дъщеря ѝ, тя щеше да се радва на присъствието му и реши да се държи с него както подобава.

Фарли беше повече от доволен от начина, по който се развиваха нещата. Сър Деймиън не само бе пленен от красотата и кротостта на Касандра, но в началото на вечерта отново бе споменал, че се интересува от продажбата на остатъка от компанията „Тейт“. Сега оставаше Фарли да ускори двата процеса. Не можеше да си позволи едно дълго ухажване или пък преговорите да се проточат.

Що се отнасяше до корабите, той вече бе наредил да докарат „Пийкок“, за да може Деймиън да го разгледа, без да предприема дългото пътуване до Лондон. Корабът щеше да пристигне край бреговете на Нортъмбърланд до няколко дни.

А що се отнасяше до племенницата му... Облегна се на стола, загледан в нея над чашата с вино. Не смяташе, че тя ще му причини никакви неприятности. Изглеждаше очарована от галантния рицар и герой от войната. Очевидно съпругът ѝ — морският капитан — бе забравен по-лесно, отколкото го бе накарала да мисли в началото.

По-важно беше, разсъждаваше Фарли и премести поглед върху Деймиън, да го подтикне бързо да предложи брак и да я желае достатъчно, за да плати скъпо. Фарли трябваше да бъде внимателен. Трябваше да изстиска колкото се може повече от сър Деймиън, без да развали работата. Нямаше време да търси друг съпруг за Касандра.

Намръщи се, когато си спомни как Касандра се бе опитвала да му противоречи, заявявайки, че няма намерение отново да се омъжва. Но сега очевидно беше забравила декларациите си и щеше да се съгласи. Фарли щеше да се погрижи за това.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

На Деймиън вечерта му се стори безкрайно дълга. Отговаряше на въпросите на семейство Джеймисън с колоритни описания на дома си в Карибите и на годините като капер в служба на Нейно величество. Не искаше да лъже родителите на Касандра, затова реши да отминава въпросите, на които просто не искаше да отговаря, като сам задаваше въпроси и прехвърляше разговора върху другите.

Хенри Джеймисън се интересувахе само от земята и от наемателите, от реколтата и добитъка. Макар и да бе продал имението, той продължаваше да се тревожи за благосъстоянието на хората, които от поколения бяха живели и работили там. Деймиън реши, че загрижеността, която Касандра проявяваше към другите, е наследена от баща ѝ.

Реджина Джеймисън бе за него загадка. Почувства, че тя е нащрек с него и не може да бъде така лесно измамена като съпруга си. Все пак усети, че тя го възприема, макар и предпазливо, и знаеше, че то се дължи на факта, че Касандра го харесва. Реджина би приела всичко или всеки, който би направил дъщеря ѝ щастлива. Деймиън не смяташе да я разочарова. Да направи Касандра щастлива бе станало главната му цел, изместила другата, много по-зловещата.

Целта му може да се бе променила, но от това вечерта в присъствието на барона не ставаше по-лека. Деймиън изпитваше омраза всеки път, когато бе длъжен да отговаря на въпросите му. Не му харесваше, че седи на една маса с него, яде храната му и води учтив разговор със същия този човек, когото от години искаше да унищожи. Но най-противна от всичко му беше мисълта, че Касандра се намира в неговата къща. Макар тя, както изглежда, да бе приела извиненията за предателството спрямо любовта им и да бе готова да тръгне с него, той щеше да се опасява за сигурността ѝ, докато не застанеше редом с него на борда на „Магия“ и докато не оставеха Англия зад гърба си.

— Сър Деймиън, мислех си... — Деймиън погледна Фарли, старателно прикривайки чувствата си към него. — Смятате ли да

останете в Пойнт Котидж още дълго?

— Не, лорд Кетъринг. Мисля, че работите ми тук ще приключат скоро. — Отново погледна Касандра. На страните ѝ се появи руменина. С мъка се удържаше да не я хване за ръка, да я замъкне в някоя тъмна стая и да я целува, докато цялото ѝ тяло пламне.

— Тогава може би трябва да обсъдим въпроса за корабите, които продавам.

Деймиън посегна към чашата с вино и отговори, без да вдига очи:

— Бих предпочел да оставя този въпрос на адвоката си.

— Разбира се, както желаете. — Фарли изскърца със стола по пода, когато стана от масата. — Защо не отидем всички в салона? Може би ще успеем да убедим Касандра да ни развлече с някоя песен. Племенницата ми е всестранно подготвена, сър Деймиън.

Деймиън се усмихна и отново погледна Касандра. „Знам — помисли си, когато очите им се срещнаха. — Повече, отколкото можеш да си представиш, бароне.“

Едва след полунощ останалите членове на семейството, по настояване на вуйчо ѝ, най-сетне се извиниха и се оттеглиха за сън. Касандра се страхуваше, че майка ѝ няма да поиска да ги остави насаме с Деймиън дори за миг. Но тогава Фарли изтъкна, че Касандра е вдовица, а не момиче, току-що излязло от детската стая. Имаше право да говори с мъж, ако пожелае.

— Мисля, че майка ти не ме харесва — каза Деймиън тихо, когато вратата се затвори зад останалите.

Касандра се обърна към него:

— Тя просто е объркана. Казах ѝ, че обичам моя... моя съпруг. Тя ме видя да плача за него.

— Разбирам. — Деймиън се приближи до нея: — Господин Санфорд е бил щастливец.

Тя кимна и бързо пое дъх. Кожата ѝ настръхна от близостта му.

— Той не е трябвало да те изпуска.

— Той... умря.

— Бил е невнимателен глупак. Никой умен мъж не може да умре и да те остави вдовица.

Гърлото ѝ се сви:

— Аз го обичах.

— Ами мен, Касандра? Можеш ли да ме обикнеш? — Сложи ръце върху раменете ѝ, а очите му опипваха лицето ѝ.

— Но аз те обичам, Деймиън! — прошепна тя. — Никога не съм преставала да те обичам.

Той властно я прегърна и тя се отпусна в ръцете му. Вдигна устни, за да приеме целувката му, възбудена от допира и вкуса на устните му след толкова много месеци. Изненада се, че цялото ѝ тяло така бързо откликна на милувките му. Притисна се към него, за да бъде по-близо, да бъде част от него.

Не знаеше колко са останали така прегърнати, но трябва да бе минало доста време. Когато се отдръпнаха един от друг, тя бе останала напълно без дъх.

— Ще се оженим веднага — каза Деймиън, докато пръстите му продължаваха да гаят лицето ѝ, косата, ръцете.

— Не мога!

В погледа на Деймиън имаше и изненада, и болка. Тя вдигна ръка и я сложи на бузата му.

— Не искам да кажа, че не мога да се омъжа за теб — увери го тя, — но трябва да почакаме малко.

— Защо?

— Защото не искам родителите ми да разберат, че съм ги лъгала за господин Санфорд. Трябва да им дам време да свикнат с мисълта, че те обичам. Веднъж вече са ме изгубвали и ще им бъде много трудно да ме отпратят втори път. — Притисна се до гърдите му и отново потърка буза в черното му сако. — И за мен ще бъде трудно да им кажа сбогом.

Той погали косата ѝ с едната си ръка, а другата се промъкна към шията ѝ.

— Страхувам се за теб, моя любима! Тук не си в безопасност. Вуйчо ти...

— Той не знае кой си. Ти сам каза това. Искат този брак и ще бъде най-големият ми съюзник, когато обявя, че ще се оженим. Освен това... — Тя пое дълбоко дъх и го изпусна с въздишка. — Вуйчо Фар никога не би ме наранил. Не и физически. Извършил е някои отвратителни неща — ти ме убеди в това, — но винаги е бил добър с мен. Не мога да забравя всичко, което е направил за мен.

— Ами ако познае, че бебето е от капитана на „Магия“, а не от покойния Санфорд? Би могъл...

— Той не знае нищо за бебето. Никой не знае.

Деймиън я притисна по-силно:

— Една седмица. Ще изчакам една седмица и ще говоря с баща ти. Нито ден повече.

— Добре — съгласи се тихо тя, тайно доволна, че ще трябва да чака само една седмица.

На следващата сутрин Касандра стоеше пред огледалото и се взираше в отражението си. Ако някой я видеше без дрехи, нямаше да може да скрие положението си. Обърна се настрани и прекара ръка по леко издутия си корем. Имаше късмет, че последната мода предлагаше широки горни дрехи. Това помагаше да се скрие внимателно отпуснатата талия на траурните ѝ рокли.

Въздъхна и се извърна от огледалото.

Предполагаше, че Деймиън е прав за опасността, ако вуйчо Фар заподозреше истината. Но защо трябваше да подозира? Пък и имаше само една седмица. Една седмица не беше дълго време, но щеше да означава много за нея и родителите ѝ.

„Страхувам се за теб, любов моя!“

Вуйчо ѝ нямаше да ѝ причини зло, бе уверила тя Деймиън и упорито се мъчеше сама да повярва на думите си. Независимо каква беше истината, тя искаше, имаше нужда да вярва, че в човека, помогнал за възпитанието ѝ, имаше нещо добро.

Но вярно бе и това, че едва можеше да понася допира на Фарли. Понякога ѝ се искаше да му крещи, да го пита как е могъл да обвини невинен човек в измяна просто, за да открадне компанията му. Искаше настойчиво да знае какви други ужасни неща е вършил. Искаше да разбере кои други невинни хора са пострадали от алчността му. И искаше да знае как е могъл да продаде собствената си племенница, само и само да запази нечестно получените си богатства.

Касандра въздъхна отново от отчаяние, когато свърши с тоалета си и излезе от спалнята.

Къщата бе тиха днес. Майка ѝ бе завела трите скъпоценни кученца и Вълшебник на гости у една от съседките. Не беше тайна, че

братът на Реджина ненавиждаше кучетата, и след като тази сутрин заплаши, че ще ги издави до едно, майката на Касандра реши, че ще бъде най-добре да ги изведе за през деня. Хенри тръгна да я придружи.

Да, къщата бе тиха. Твърде тиха. Странно бе, че Кетърингхол не е изпълнен както обикновено с прислужници, които чистят спалните, бършат прах във входното антре, готвят изискани ястия. Сега в замъка имаше по-малко прислуга. Доказателства за недостига на средства имаше навсякъде. Върху рамката на камината в хола лежеше дебел слой прах. Подовете бяха зацапани и издраскани. Храната бе скромна.

Откакто се бе върнал от Лондон, вуйчо Фар не криеше финансовите си затруднения. Непрекъснато говореше за тях. Касандра знаеше, че всичко това сигурно е вярно. Баронът никога не би освободил прислугата, ако това не се налагаше. Твърде много обичаше удобствата.

Сутринта, когато Фарли спомена от каква полза ще бъде бракът ѝ със сър Деймиън, тя едва не му каза, че желанието му много скоро ще се осъществи. За малко да съобщи, че обича сър Деймиън от Сорсъри Бей, но успя просто да кимне в знак на съгласие, разкъсвана между истината и лъжите, недоволна от липсата на доверие, което някога бе неразделна част от живота ѝ.

С объркани мисли, Касандра безцелно минаваше от една стая в друга и най-накрая излезе навън. Ноемврийският вятър бе студен, но до каменните стени на замъка Касандра намери пейка, на която се настани под слънчевите лъчи.

Със затворени очи се наслади на топлината. Скръсти ръце на корема си и изведнъж се усмихна, а тревожните ѝ мисли се разсяха. Щом дойдеше пролетта, щеше да държи в ръце детето — сина на Деймиън. Сигурна беше, че ще е момче. Ще има черна коса и тъмните очи на баща си, а един ден ще стане и висок колкото Деймиън. Ще обича морето като баща си. Ще бъде интелигентен и красив, смел и честен. Ще бъде... като Деймиън.

„Деймиън!“

Скоро щеше да му стане жена. Скоро щеше да има всичко, което е желала.

„Истинска страст...“ Усмихна се леко, когато си помисли за нощите, които щяха да прекарват заедно — до края на живота си щяха да са заедно нощем.

„Великолепен...“ И тя си го представи в най-великолепния вид — застанал на щурвала на кораба. Видя как вятърът роши косата му, почувства мириxa на море и усети как палубата се поклаща под краката ѝ.

„Скоро, Деймиън...!“

Фарли ровеше из купчина стари писма. Знаеше, че трябва да е някъде тук. Никога не би го изхвърлил. Знаеше, че може да се окаже много ценно в бъдеще.

А... ето го!

Издърпа писмото от купчината и нетърпеливо го прегледа. Да, точно то беше, би трябвало да му донесе няколкостотин лири стерлинги.

Стана от бюрото си, изпълнен с очакване. Къде беше Бенет най-сетне? Бе почти пладне. Фарли му бе дал указания да дойде в Нортъмбърланд, за да се срещнат, и Бенет би трябвало да ги изпълни. Не би се опитал да противоречи на барона. Дълги години бяха работили заедно.

Започна да крачи неспокойно из кабинета, докато умът му трескаво работеше. Трябваше да намери начин да събере повече пари. Имаше нужда от цяло съкровище.

Единственият сигурен отговор, изглежда, беше Касандра. Трябваше бързо да я омъжи. За щастие, нещата със сър Деймиън, изглежда, вървяха добре. Но уреждането на брака изискваше време, а той нямаше много време, пък и адвокатите никога не бързаха. Фарли не можеше да си позволи да чака. Трябваше да събере пари, за да се задържи на повърхността.

Свали резето от един прозорец и започна да го отваря.

— Извинете, лорд Кетъринг — обади се зад гърба му Мълинс. — Фарли се обърна и погледна иконома си. — Господин Бенет е пристигнал от Лондон, милорд.

— Покани го, Мълинс. — Опита се да прикрие нетърпението си. — Покани го веднага.

Фарли се върна до бюрото си и седна в големия стол зад него. Облегна се напред, подпрял лакти на бюрото и стиснал в ръце писмото.

Касандра бавно се пробуждаше на каменната пейка, замаяна от дрямката и топлото слънце. Протегна се и опъна гръб, за да премахне схващането, когато чу гласове, които стигаха до нея през отворения прозорец на кабинета на вуйчо й:

— Не говориш сериозно!

— Уверявам те, че съм напълно сериозен, Бенет.

— Ти просто ме изнудваш, така ли?

Фарли сниши глас:

— „Изнудване“ звучи много неприятно. Предпочитам да говорим за инвестиция.

— Наричай го както си искаш, но то си е чисто грабителство.

— Споразумяхме ли се за цената? Хиляда лири?

Касандра обърна глава към прозореца, но не смееше да помръдне, дори едва смееше да диша.

Когато човекът, наричан Бенет, проговори отново гласът му, вече звучеше по-овладяно:

— Откъде да знам, че ще унищожиш писмото, след като платя хилядарката?

— Давам ти думата си! — отвърна Фарли любезно. — Толкова много години сме работили заедно — не може да си нямаме известно доверие.

Последва продължително мълчание, после Бенет каза:

— Предупреждавал съм те и преди, че ще бъдеш свързан с мен. Ако правителството знаеше за незаконните ти дейности...

— А, ти да не искаш да отидеш в затвора или — още по-лошо — просто да видиш как ще бъда наказан редом с теб? — Вуйчо й се засмя. — А освен това аз имам и други писма, и други материали. Би трябвало вече да ме познаваш по-добре, Бенет! Би трябвало да знаеш колко педантично пазя такива неща. И други от правителството ми дължат услуги. Може обвиненията ти да се обърнат против теб. Мисля си, че ти може да се окажеш в затвора, а аз да бъда обявен за невинен. Да не би да искаш семейството ти да страда заради хиляда лири?

— Искаш да кажеш, че имаш материали за нашите...?! — Човекът замълча, после продължи: — Симсън, Уеб, Тейт, Пилкингтън... Всичко е записано? Водил си бележки?

Тейт. Той бе казал Тейт.

Касандра затвори очи и се опря на каменната стена. Зави ѝ се свят, а ударите на сърцето ѝ отекваха като барабанен звън в ушите. Не чу какво отговори вуйчо ѝ. Не чу дали Бенет казва още нещо.

Вярно беше! Всичко, което Деймиън ѝ бе казал, всичко, което Оливър ѝ бе казал, беше вярно! Вуйчо Фар го потвърди със собствените си думи. Тя бе принудена да вярва, разбира се, след онова, което Оливър ѝ съобщи, но една частица от нея все още се съпротивляваше на доказателствата. Сега и последната надежда бе изчезнала.

Побиха я студени тръпки. Човекът, когото познаваше от детството си, изобщо не съществуваше. Той бе някаква измислица. Истинският Фарли Дънуърди беше друг човек, когото тя не познаваше, беше коварен човек.

Какво трябваше да прави сега? Докосна издутия си корем. Деймиън имаше право — тя може би се намираше в опасност. Ако вуйчо ѝ откриеше или само заподозреше, че това дете може да е потомък на капитана на „Магия“, какво ли щеше да направи?

Санфорд Тейт... Госпожа Санфорд... Беше смятала, че като използва това име, по някакъв начин ще предаде на детето си нещо от предците му, но сега разбра колко глупаво бе постъпила. Ами ако името събудеше спомени у вуйчо ѝ? Какво ли би направил тогава?

Тя бавно стана от пейката и се промъкна зад ъгъла, по-далеч от отворения прозорец. Щом се увери, че никой не я вижда или чува, побърза да се прибере в стаята си и да заключи вратата.

Остана загледана в заключената врата дълго време, обхваната от мъчителен страх. Но постепенно успя да го превъзмогне. Деймиън бе наблизо. Родителите ѝ живеяха в същата къща. След по-малко от една седмица щеше да се омъжи и да се махне оттук. Нямахте от какво да се страхува.

Но други имаха основания за тревога. Фарли трябваше да бъде спрял, преди да е съсипал живота на други хора. Тя не познаваше този господин Бенет, нито пък знаеше защо вуйчо ѝ го изнудва, но който и да бе той, вуйчо Фар представляваше заплаха и за него.

И тогава си спомни нещо друго. Бенет знаеше нещо за Санфорд Тейт. Бенет очевидно бе замесен отдавна в смъртоносните планове на Фарли. Бе споменал за досиета. Писма... досиета... документи...

Някъде из кабинета на вуйчо ѝ трябваше да има доказателства. Тя трябваше да ги намери! Щеше да изчисти името на Санфорд Тейт от обвинението в измяна. Деймиън отново щеше да може да носи името Тейт с гордост, каквато му се полагаше. Тя щеше да му го върне, като макар и малко го овъзмезди за бедите, които нейното семейство бе причинило на неговото.

Касандра започна да отстъпва, докато краката ѝ опряха в леглото. Седна, все още вперила очи във вратата.

Отговорите бяха долу, в кабинета. Беше сигурна. Щеше да намери отговорите в кабинета на Фарли. Само трябваше да изчака вуйчо ѝ да напусне Кетърингхол и тя щеше да намери нужните доказателства!

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Деймиън неспокойно крачеше из хола. Нямахше търпение да види Касандра, но трябваше да чака още часове. Беше поканен отново на вечеря в Кетърингхол. Баронът даваше прием за неколцина съседи и искаше да им представи сър Деймиън.

А виновникът за тържеството не се интересуваше от срещата с графовете и няколкото дребни благородници, да не говорим за повехналите им жени и празноглавите им дъщери. Искаше да види само Касандра.

Не трябваше да ѝ позволява да отлага, дори за една седмица! Тя не вярваше, че Фарли може да ѝ причини зло, ако научи истината, но Деймиън бе убеден в обратното. Фарли не би позволил нещо незначително, каквото бе за него семейството, да го спре.

Деймиън трябваше да настоява Касандра да тръгне с него. Би я изнесъл на ръце, ако това щеше да я накара да тръгне. Но вече бе постъпвал така. Бе я взел против волята ѝ. Нямахше да го стори отново. Беше я измамил. Тя изгуби вярата си в него, а той трябваше отново да спечели доверието ѝ.

Само да можеше да се отърве от това натрапчиво чувство за опасност!

— Сър?

Деймиън се обърна, когато чу гласа на иконома си:

— Какво има, Гайлс?

— Лорд Кетъринг иска да ви види, сър.

Деймиън се стегна:

— Покани го да влезе.

След миг баронът влезе в хола с протегната ръка, широко усмихнат.

— Добър ден, сър Деймиън. Надавам се, нямате нищо против, че просто се отбих.

Деймиън придаде спокойно изражение на лицето си.

— Добре дошъл сте по всяко време, милорд — излъга той и пое протегнатата ръка.

— Знам, че ще вечеряте с нас довечера, но се надявах да разменим няколко думи насаме.

Деймиън посочи двата стола пред камината:

— Да седнем тогава.

Фарли кимна и се насочи към посоченото място.

Вместо веднага да го последва, Деймиън прекоси стаята и спря пред няколко кристални гарафи на бюфета. Извади две чаши, сложи ги на масата и се върна с гарафа в ръка.

— Малко шери, лорд Кетъринг?

— Да, благодаря, сър Деймиън. Ще ме затопли в това време. — Баронът потърка ръце: — Ужасно студено е тук по това време на годината. Но не може да се сравни с борда на кораба, нали, сър?

Деймиън тръгна към Фарли с чаша във всяка ръка.

— Да — отвърна, като се надяваше гласът му да звучи учтиво. Но не се лъжеше — Фарли едва ли би дошъл само, за да си побъбри приятелски. Този човек искаше нещо. Или пък бе започнал да подозира. Деймиън трябваше да е нащрек през цялото време!

— Знаете ли, че и аз някога бях капитан на кораб?

— Така ли? А защо се отказахте?

Фарли отвърна очи към огъня:

— Когато брат ми почина, наследих титлата и бях нужен тук. Ако имах възможност да следя по-отблизо ръководството на компанията „Тейт“... — Той сви рамене: — Както навярно знаете, през последните години имаме ужасни неприятности с пиратите.

— Казвали са ми.

— Но и „Пийкок“, и „Венчър“ са прекрасни кораби. Ще бъдете доволен да ги включите във флота си.

— Надявам се, че адвокатите ни ще могат да се споразумеят — отвърна Деймиън равнодушно, загледан в питието в чашата си. Усети, че Фарли замръзна в стола си, но не вдигна очи. Зачака мълчаливо.

Накрая баронът, изглежда, се поотпусна:

— Да, и аз се надявам. — Замълча, после продължи: — Но, както виждам, може да имаме и друг въпрос за обсъждане.

Деймиън вдигна глава:

— Така ли?

— Съвсем ясно е, че харесвате племенницата ми. И тъй като вие сам ме уведомихте, че си търсите съпруга, можех да допусна... — Фарли не довърши, а подчерта казаното със свиване на рамене. — Какво друго можех да помисля? Или греша, че проявявате интерес към Касандра?

Опасно бе да си играе с човек като Фарли. Ако не ставаше дума за Касандра, Деймиън с радост би продължил играта, докато наблюдава как Фарли се мъчи да прикрие силната си заинтересованост. Не се боеше за себе си, а трябваше да мисли за Касандра. Тя все още живееше под покрива на вуйчо си и той би я използвал срещу Деймиън, ако научеше истината.

— Така е, лорд Кетъринг. Не грешите, Вдовицата Санфорд много ми харесва.

Фарли широко се засмя:

— И аз мислех така. Доволен съм, сър. Много съм доволен!

Касандра огледа кабинета, стресната от задачата, която си бе поставила. Полиците бяха пълни с папки. Навсякъде имаше книжа. До пълни шишета с мастило стояха празни. Счетоводни книги от времето на дядо ѝ стояха до новите. Спомни си — майка ѝ веднъж се бе оплакала, че Фарли нищо не изхвърля. Сега разбра какво е искала да каже Реджина.

Откъде да започне?

Пое дълбоко дъх и се приближи до бюрото му. Посегна към първата купчина книжа и започна да ги разлиства. Изглежда, бяха обикновена кореспонденция, но можеше ли да е сигурна? Дори не знаеше какво търси.

Седна на стола и започна да чете колкото може по-бързо. Търсеше познати имена, нещо, което би издало сделките или взаимоотношенията на вуйчо ѝ с някои от хората, чиито подписи стояха под писмата. Не откри обаче нищо нередно в тях, нищо, което да звучи незаконно или съмнително.

Имаше писма от наематели и продавачи в магазини, от графове и барони. Имаше покани за ловни излети, за приеми и балове, някои — отпреди няколко години. Намери разписки за вещи, които чичо ѝ бе продавал или купувал.

Нямаше представа колко време е минало, когато чу стъпките на майка си в хола и тупкането на малки кучешки лапи по дървения под. Касандра бързо пусна писмото, което четеше, изправи се и се постара да успокои ударите на сърцето си, като се молеше лицето ѝ да не я издаде.

— О, Касандра! — възкликна изненадано Реджина, когато надникна в кабинета. — Не очаквах да те намеря тук. Къде е вуйчо ти?

— Не знам. Излезе. — Надяваше се, че гласът ѝ не показва възмущението, което изпитваше.

— О, боже! Искях да говоря с него за готвачката. — Реджина подпря брадичка с показалец и няколко пъти я почука. Намръщи се, докато мълчаливо мислеше за нещо с помръкнали очи. След това отново се обърна към дъщеря си: — Е, предполагам, че въпросът може да почака. — Тръгна към вратата, но пак се обърна: — Не бих искала вуйчо ти да те намери тук, когато се върне, скъпа. Фарли мрази да се нахълтва в кабинета му. Тази стая е свещена за него. Когато един ден Франклин се вмъкна тук, той много сериозно ми се скара. Мислех, че Фарли ще убие горкото кученце. — Наведе се, погали Франклин по къдравата глава, след това помилва и другите животинчета.

— Само търсех нещо за четене — набързо обясни Касандра.

Реджина се изненада:

— В кабинета на Фарли? Едва ли има нещо интересно тук, скъпа. — Погледът ѝ обходи претрупаната стая. — Но дори и да имаше, ще е невъзможно да се намери.

Касандра заобиколи бюрото и прекоси кабинета.

— Забелязах, че тук всичко е в безпорядък. Може би ще помогна да се оправи. Сега, когато прислугата е толкова малобройна, на вуйчо Фар сигурно му е невъзможно да поддържа ред. Мислиш ли, че ще ми позволи да му помогна?

— Едва ли. — Реджина хвана дъщеря си под ръка, за да излязат заедно от стаята. — Но виждам, че имаш нужда да вършиш нещо. Изглеждаш толкова разстроена, детето ми! Надявам се, че няма да позволиш неотдавнашната ти загуба да повлияе на преценката ти. Имам предвид — за сър Деймиън.

Касандра поклати глава:

— Не, мамо, няма. Обещавам!

Колко ѝ се искаше да каже на майка си истината — истината за Деймиън, за бебето и за вуйчо Фар, — но Реджина никога не бе била силна. Касандра не можеше да я обременява с подозренията и обвиненията си — да не говорим за това, че е била любовница на пират. Как можеше да каже на майка си, че собственият ѝ брат изнудва хората, че е обвинил невинен човек в измяна, дори се е опитал да организира отвличането на племенницата си заради откупа, който ще получи? Реджина не би понесла всичко това.

А бащата на Касандра? На него също не можеше да каже. И бездруго бе изгубил твърде много. Малко ли беше, че е бил принуден да продаде имението Джеймисън, за да се намерят пари за издирването ѝ? Как можеше да му каже, че е влюбена в пирата, който я отвлече — същия този, който бе причинил загубата на имението? И как можеше да му каже, че вуйчо ѝ — човекът, който ги бе приютил, когато вече нямаха дом — е крадец, а навярно и убиец.

Не, нищо от това не можеше да съобщи на родителите си. Още не. А може би — никога. Трябваше да се справи с всичко сама.

Фарли се облегна на възглавниците, докато каретата бързо го носеше по селския път към Кетърингхол. Беше напълно доволен. Макар сър Деймиън да бе предпазлив и да не се обвърза засега, беше подсказал ясно намеренията си. Не след дълго щеше да поиска ръката на Касандра.

Намръщи се, когато си помисли за племенницата. Не можеше да я разбере. Беше толкова непреклонна срещу нов брак, не искаше и да чуе за сър Деймиън. А след това настъпи пълен обрат. Това — само по себе си — го радваше, разбира се. Но съчетано със студенината и резервираността ѝ към самия него, откакто се бе върнала...

Мислите му отново прескочиха към сър Деймиън. Незаконороден син на граф, според слуховете. Но на кой граф? Фарли смяташе, че трябва да знае; у съседа му имаше нещо познато.

По дяволите! Защо беше нужно да чака толкова дълго, докато получи сведения от онези лакеи в Лондон! А те сигурно едва са започнали издирванията си относно мистериозното потекло на сър Деймиън. Но ако все пак успеяха да открият, че неизвестният баща е някой богат граф, толкова по-добре за Фарли Дънуърди. Положително

щеше да си струва една хубава сума, за да не се свърже името на извънбрачното дете с името на благородника.

Сър Деймиън щеше да поиска ръката на Касандра. Касандра щеше да се съгласи. Сър Деймиън щеше да определи тлъстичка сума за нея и да прояви щедрост към семейството ѝ. Фарли щеше да открие името на бащата на Деймиън и след поверителна кореспонденция щеше да увеличи собствените си богатства. Всичко надхвърляше и най-смелите му очаквания.

Е, тогава защо го мъчеше някакво подозрение? То по някакъв начин беше свързано със сър Деймиън.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

През следващите дни сър Деймиън посещаваше редовно Кетърингхол. За всички бе очевидно, че героят от войната е покорен от прекрасната млада вдовица Санфорд, а Касандра — оказа се — бе готова да отвърне на оказаното ѝ внимание. Чувствата на Фарли бяха също така очевидни. При всеки възможен случай той насърчаваше тази връзка. Дори и баща ѝ — сър Хенри, изглежда, бе доволен, като отбелязваше, че е хубаво да види дъщеря си отново да се усмихва.

Само Реджина не бе така доволна от това, което виждаше. Колкото и да копнееше дъщеря ѝ да е щастлива, не можеше да се отърве от чувството, че нещо не е наред. За млада вдовица, която очевидно мъчително понасяше загубата на съпруга си, Касандра твърде бързо отвърна на чувствата на човек, когото уж никога преди не е виждала. Нещо не беше така, както изглеждаше. Но Реджина не споделяше мислите си с никого.

Касандра дори не подозираше за тревогите на майка си. Беше ѝ тъй хубаво, че не се интересуваеше какво мислят другите. Деймиън идваше да я види всеки ден, носеше ѝ цветя, бонбони, дори и стихове. Когато ги оставяха за няколко минути насаме, бързаха да си разменят целувки. Навярно беше глупаво да се чувства като младо момиче, но се чувстваше така. Сякаш отново бе на шестнайсет години, тръгнала на първия си бал, а най-красивият мъж там ѝ отделя специално внимание. Но в този случай нещата бяха още по-хубави, защото тя вече знаеше, че Деймиън я обича.

Останаха още само два дни, през които Касандра да се радва на ритуала на ухажването. След това Деймиън щеше да каже на баща ѝ, че тя се е съгласила да се омъжи за него, и много добре, че нямаше много време. Тя вече бе в четвъртия месец на бременността. Широките рокли, които носеше, една ли щяха още дълго да прикриват положението ѝ. Искаше да се оженят и да тръгнат към Сорсъри Вей, преди някой да се е досетил за бебето. Не искаше синът на Деймиън да

носи измислено име, щом можеше по право и с гордост да носи бащиното си име.

Да, нямаше търпение да стане съпруга на любимия и да се върне с него в Сорсъри Вей. Но докато се омъжеше и напуснеше Кетърингхол, Касандра бе решена да намери доказателствата, че Санфорд Тейт не е бил изменник. Все така бе уверена, че те са някъде из кабинета на вуйчо й. Всяка нощ, много след като цялата къща потъваше и сън, тя се отправяше тихичко към кабинета и продължаваше мъчителното търсене. След петата нощ започна да се обезсърчава, но отказваше да се предаде. Щеше да намери доказателствата. Трябваше да ги намери!

Под очите на Касандра имаше сенки, които тревожеха Деймиън.

— Добре ли се чувстваш? — попита я той, когато ги оставиха сами в салона. — Изглеждаш уморена.

Тя се поколеба за миг, след това каза:

— Малко съм неспокойна, но ще ми мине.

— Трябва повече да се грижиш за себе си, моя любов! — Докосна с устни челото й. — Тя кимна, без да го погледне в очите. — Тревожи ли те нещо, Касандра?

— Не, Деймиън. — Тя вдигна поглед към него: — Щастлива съм. Нищо не ме тревожи.

Той погледна откритото й лице, но не се успокои. Взе двете й ръце в своите:

— Мисля, че е време да кажа на баща ти, че си съгласна да се омъжиш за мен. Искам да те изведа от тук. — Целуна първо едната, после другата й ръка: — Искам да бъдеш с мен!

Преди Касандра да може да отговори, майка й се върна в стаята. Реджина погълна с поглед сцената пред себе си — Деймиън, седнал на дивана твърде близо до Касандра, хванал ръцете й — и сви сърдито устни.

Деймиън би искал да знае защо тази жена не го одобрява. Едва ли щеше да го хареса повече, когато разбереше, че възнамерява да се ожени за дъщеря й.

Стана от дивана и издърпа Касандра след себе си.

— Ще отида да говоря с баща ти — каза той тихо и й целуна ръка. — Ще дойда пак сутринта.

Прекося салона и спря пред Реджина.

— Довиждане, госпожо Джеймисън. — Поклони й се.

— Довиждане, сър Деймиън.

„Не че не го харесвам“ — помисли си Реджина, докато го наблюдаваше как се оттегля. Всъщност намираще го за напълно представителен. Ясно бе, че е влюбен в дъщеря й, че ще се грижи и ще бди над нея. Само това бе достатъчно, за да го хареса Реджина.

Но в него имаше и нещо друго. Само да можеше да определи какво точно я тревожеше в този човек!

— Мамо!

Обърна се и видя, че Касандра стои до нея.

— Мисля да се оттегля в стаята си. Малко съм уморена.

— През последните няколко дни не изглеждаш добре — съгласи се Реджина. — Заради сър Деймиън ли е?

— Да, мамо — кимна Касандра. — Заради сър Деймиън. Не спя добре напоследък и той е причината. — Тя се усмихна, топло пламъче освети лицето й и заличи сенките под очите. — Обичам го!

— Съпругът ти е починал само преди няколко месеца! — предупреди Реджина, макар да виждаше, че е излишно. — Сигурна ли си, че...

— Страхувах се, че никога вече няма да се чувствам така. Според правилата на траура може да не бива, но е така. Не ми отнемай щастието, което намерих. — В очите й светнаха сълзи: — Мислех, че завинаги съм изгубила любовта.

Реджина прегърна дъщеря си:

— Никога няма да те лиша от щастието на любовта, детето ми. Никога!

Касандра целуна майка си по бузата:

— Благодаря ти, мамо! Благодаря ти за разбирането.

— Ако сър Деймиън може да те направи щастлива, ако може да върне радостната усмивка на лицето ти, да ти върне смеха — тогава ще го обичам като свой син. — Тя прегърна дъщеря си. — Но влюбена или не, виждам, че си изморена. Иди в стаята си и легни. После ще говорим за сватбата.

Касандра кимна, а на устните й още светеше усмивка. Реджина видя как младият мъж се приближава до стълбите и тръгва към втория етаж. Тя наистина мислеше така: ако сър Деймиън можеше да даде цялата любов и щастие, което искаше за дъщеря си; ако се грижеше и

бдеше над нея, както очакваше, че ще бъде; ако бдеше верен и мил — тогава Реджина нямаше от какво да се страхува. И все пак...

Погледът ѝ се върна отново към коридора, където преди миг бе минал сър Деймиън.

Нещо не бе така, както изглеждаше. Но какво беше то?

Касандра затвори вратата на спалнята си, облегна се на нея и затвори очи. Наистина беше уморена. Нощите, прекарани в търсене из кабинета на вуйчо ѝ, започнаха да ѝ се отразяват. Както и напрежението от това, че трябваше да се преструва. Не ѝ харесваше, че се налага да лъже родителите си. Искаше ѝ се да може да каже на майка си, че любовта ѝ към Деймиън не е нещо ново, че винаги го е обичала, почти от първия миг, когато го бе видяла.

Отблъсна се от вратата и застана пред огледалото. Погледна кръговете под очите си. Майка ѝ и Деймиън бяха прави — не изглеждаше добре. Но не можеше да се откаже. Точно сега Деймиън беше при баща ѝ, за да му съобщи плановете им да се оженят. Щом се получи разрешителното — до няколко дни или най-много седмица, — тя щеше да стане съпруга на Деймиън и да отплава заедно с него за Карибите. Но преди това трябваше да намери доказателството!

Извърна се от огледалото и започна да се съблича, все още с объркани мисли. Деймиън щеше да е страшно сърдит, ако знаеше какво прави тя нощем, но щеше да му мине, когато тя откриеше доказателството, необходимо, за да се изчисти името на Санфорд Тейт. Щеше да е благодарен. Нямаше да има чувството, че не е изпълнил обещанието пред паметта на баща си.

Деймиън се бе отказал от отмъщението, защото я обичаше и защото тя го бе помолила. И тъй като тя го обичаше, трябваше да открие доказателството, че баща му е невинен, докато още имаше време. Касандра трябваше да е сигурна, че Фарли ще бъде спрян, че няма повече да причинява злини на хората, както бе сторил с Деймиън.

Но точно сега не ѝ се мислеше за вуйчо ѝ, нито за злините, които бе извършил. Предпочиташе да мисли за Деймиън, за тяхното дете и за бъдещето.

Съблечена по риза, тя прекара ръце по закръгления си корем със светнало от вътрешно щастие лице.

— Господи боже мой...!

Касандра бързо се обърна и усмивката ѝ изчезна, когато видя майка си на вратата. Реджина местеше поглед от корема към лицето на дъщеря си и обратно. Накрая влезе в стаята и затвори вратата.

Касандра очакваше, че майка ѝ ще припадне или ще легне с главоболие, но я очакваше изненада.

— Това дете е... на сър Деймиън — заяви Реджина и погледите им отново се срещнаха.

За миг Касандра се поколеба дали да отрече, но не можа:

— Да!

— И не е имало господин Санфорд?

— Не.

Реджина тръгна към дъщеря си и спря пред нея:

— Този път ми кажи истината!

Как можеше да ѝ каже истината? Тя беше тъй грозна, мрачна: лъжите, предателството, смъртта, робите. Всичко!

Не, не можеше да каже всички тези неща. Майка ѝ не бе достатъчно силна. Никога не е била.

— Знам какво си мислиш, дъще, но грешиш. — Реджина протегна ръка и докосна бузата на Касандра: — Виждам, че го обичаш и той те обича. Радвам се за теб, макар че предпочитах първо да те омъжа, а после да имаш дете. Но има други причини за всичко това. Ако не бе така, щеше вече да си омъжена.

И Касандра повече не можа да се сдържи. Обърна се към прозореца, за да не вижда ужаса по лицето на майка си, и ѝ разказа историята от начало до край. Разказа ѝ за плановете и заговорите на Фарли, за първите мъчителни седмици на борда на „Магия“, за Олдин Абърнати и как Деймиън я спаси от него. Разказа ѝ за любовта, която се зароди между тях, за опита му да я върне в Англия, за пътуването им до Мадагаскар. Накрая разказа на майка си за последната кавга с Деймиън, преди той да отплава, и за причината да я изпрати в Англия, без изобщо да знае, че тя носи неговото дете.

— Заради мен Деймиън се забави и не поиска ръката ми — завърши тя. — Не исках да се срамувате от мен. Исках да мислите, че отново съм срещнала любовта. И не исках да ти казвам нищо за вуйчо Фар. Знаех... знаех колко силно ще те нарани това! — Касандра въздъхна и се извърна: — Деймиън се съгласи да изчака една седмица,

преди да говори с татко. Той е сега при него. — Тя поклати глава: — Ако знаеше, че използвам това време, за да ровя из кабинета на вуйчо Фар, щеше да побеснее от гняв.

Докато Касандра разказваше, Реджина приседна на края на леглото. Сега поклащаше глава свела поглед.

— Синът на Санфорд... — прошепна тя. — Трябваше да се досетя. Затова ми изглеждаше толкова познат.

Касандра бързо се приближи до нея. Седна на леглото до майка си и взе ръката ѝ в своите.

— Ако го издадеш, той може да бъде убит. Моля те, мамо, заради мен...

— Не се тревожи — отвърна нежно Реджина. — Никога няма да ви издам — теб или Деймиън! — След това стана и продължи: — Брат ми трябва да бъде наказан за това, което е извършил! Довечера ще ти помогна в търсенето. Времето тече. Ако Фарли се сети за връзката между Санфорд Тейт и Деймиън, скоро ще отгатне и цялата истина. Трябва да бъдете в безопасност — ти и детето ти, преди това да се случи. Трябва да сте далеч от тук!

Касандра бе изумена. Реакцията на майка ѝ бе така неочаквана, така различна от обичайното ѝ поведение. Сякаш виждаше една съвсем друга жена.

Реджина не ѝ даде възможност да сподели обърканите си мисли. Наведе се, целуна Касандра по челото, обърна се и тръгна към вратата. Посегна към резето и каза:

— Ще дойда в стаята ти довечера, след като всички заспят. Ще търсим заедно. А сега си почини!

Касандра кимна, възхитена от спокойствието и решителността на майка си и в същото време доволна, че най-накрая има с кого да поговори.

Легна си с надеждата, че тази вечер ще намерят доказателството, което търсеше.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Брат ми може и да е престъпник — каза Реджина, след като бяха прекарали два часа в кабинета на Фарли, — но не е глупак. — Касандра остави дневника, който четеше на слабата светлина на свещта, и погледна майка си. — Той няма да остави доказателства, които могат да бъдат използвани срещу него, лесно да бъдат намерени. Може би писмата и дневниците са написани с някакъв код. — Обърна се и бавно огледа стаята. Погледът ѝ се движеше по многобройните рафтове и етажерки, рамката на камината и бюрото. — Знам, че е някъде тук. Сигурна съм! Винаги толкова много е пазел тази стая.

Касандра повтори движенията на майка си: обърна се и огледа кабинета. Вече бе прочела дневниците от етажерката до бюрото, бе изчала писмата, струпани на масичката под, прозореца, бе претърсила всички чекмеджета в стаята.

Реджина, загледана в изстиналите въглени, се приближи до камината.

— Винаги съм мразела тази стая! — Гласът ѝ бе изпълнен с горчивина и гняв. — Също колкото ненавиждах и намесата на Фарли. Но никога не съм допускала, че може да стигне чак дотам...

Касандра спря да слуша, а стоеше загледана в сцената пред себе си. През ума ѝ преминаха спомени за лицето на вуйчо ѝ и рамката на камината. Видя се като малко дете. Вуйчо ѝ я бе вдигнал на ръце... нещо се движеше, имаше черна дупка. Споменът беше смътен. Можеше и да греши. Може би всичко бе плод на въображението ѝ.

— Мамо...? — Касандра се изправи. — Мамо, мисля, че знам. — Реджина я погледна — в очите ѝ още светеше отвращение. — Скрил ги е в рамката на камината. — Касандра почувства как я обзема вълнение. — Веднъж ми показва мястото, когато бях малка.

Майка ѝ се отдръпна от камината:

— Сигурна ли си? Доколкото знам, Кетърингхол никога не е имал тайни входи и скривалища.

— Сигурна съм — отвърна с разтреперан глас Касандра.

Взе свещта и тръгна към камината, като се опитваше да си спомни какво точно бе видяла преди толкова много години, но споменът оставаше неясен. Реджина пое свещника и го вдигна високо, за да освети по-добре цялото място. Касандра прокара ръка по рамката, премести любимата лула на вуйчо си, няколко списания и книги. Очите ѝ се взираха в слабата светлина, като се мъчеха да открият нещо необикновено.

Започна да се отчайва, когато пъхна пръсти между камъните и мазилката. Нямаше нищо. Може би си бе въобразила всичко, защото ѝ се искаше да е така.

Тъкмо щеше да се откаже, когато един малък камък мръдна под пръстите ѝ.

— Мамо! — пошепна Касандра, останала без дъх.

Реджина застана до нея. Двете се спогледаха. Всяка от тях знаеше, че и другата изпитва същото вълнение и страх.

Със свито сърце Касандра хвана сивия камък и го изтегли. След това вмъкна ръка в тесния отвор. Отначало ѝ се стори, че това е само изкъртен камък. Отново се усъмни в детския си спомен. И точно тогава докосна нещо метално. Прокара пръсти по предмета и откри, че е дръжка.

— Ти го намери — заключи Реджина, очевидно разбрала за откритието по изражението на Касандра.

Тя кимна, хвана металната дръжка и подръпна. Част от камъните и мазилката се задвижиха и се обърнаха навън, също както вратата се отваря на пантите си. А когато се отвори, видяха, че това наистина е врата — врата към скривалище.

Двете жени отново се спогледаха.

Този път Реджина се приближи първа. Постави свещника на рамката на камината, бръкна в тъмното скривалище и измъкна купчина книжа и два дневника.

Сърцето на Касандра биеше лудо, а устата ѝ пресъхна. Нервно облиза устни, но не протегна ръка да вземе документите от майка си, както ѝ се искаше. Изразът върху лицето на Реджина я спря.

— Вярно е — пошепна по-възрастната жена. — Вярно е, мили боже! — Тя се отпусна на пода, разстла книжата пред себе си и започна да ги чете.

Касандра отново премести свещника, седна до майка си на пода и посегна към двата дневника. След миг се потопи в разказ за измами и алчност, който смрази душата ѝ.

Деймиън крачеше из спалнята си в Пойнт Котидж. Тази нощ сънят бягаше от него. Както и да се опитваше, не можеше да прогони чувството, че с Касандра не всичко е наред.

Отиде до прозореца и се подпря с две ръце на стъклото загледан отвъд облените в лунна светлина поля. Спокойната гледка пред него с нищо не успокои тревогата, която го гризеше.

Не трябваше изобщо да ѝ позволява да го уговори да чака! Те беше неговата жена, майка на нероденото му дете. Той я обичаше и тя го обичаше. Щеше да стане негова съпруга, независимо какво би казал или направил някой друг. Трябваше да се откаже от тази игра.

Ако тя не му бе казала колко ще ѝ бъде трудно да се сбогува с родителите си, никога не би отложил разговора с баща ѝ дори с един ден. Но думите ѝ му припомниха какво значи да имаш семейство, да имаш хора, които се тревожат за теб, и остана безпомощен пред молбата ѝ.

Как можеше да ѝ откаже, когато тя го гледаше с молба в сините очи? И бездруго вече бе твърде виновен пред нея. Не искаше отново да я наранява.

А сега се съмняваше дали бе разумно, че отстъпи пред нея. Макар тя непрекъснато да го уверяваше, че в Кетърингхол всичко е наред, той не бе убеден. Дори сенките под очите ѝ го правеха подозрителен.

Е, нещата щяха да се променят. Беше говорил с баща ѝ, преди да си тръгне от Кетърингхол, беше му обещал брачен договор, който щеше да бъде гаранция, че новите му роднини никога вече няма да живеят в нужда. Смяташе така да оформи договора, че Фарли никога да не може да сложи ръка върху парите. Утре — не, днес, защото отдавна бе минало полунощ, щеше да каже на Касандра, че ще се оженят веднага. Искаше да я види във от онази къща. Искаше я в ръцете си. Искаше да я види там, където щеше да е в безопасност.

В безопасност... Ръцете му се свиха върху рамката на прозореца. Защо тази вечер имаше толкова силно усещане, че тя не е в

безопасност?

Касандра вдигна глава от документите и видя, че майка ѝ тихо плаче. Сълзите се стичаха по страните ѝ и падаха върху книгата в скута ѝ.

— Мамо?

Реджина вдигна глава:

— Не съм знаела, че Фарли го мрази толкова. Някога бяха приятели. Как можех да знам, че ще направи това?

— Винаги си била глупава кокошка, скъпа сестро! — заяви Фарли с жесток смях и влезе в кабинета. Далеч от светлината на трептящата свещ, по лицето на вуйчо ѝ падаха зловещи сенки.

— Защо, Фарли? — прошепна Реджина. — Защо си направил такова нещо? Санфорд никога не те е обиждал. Беше ти приятел от детинство.

— Защо ли? Защото беше парвеню, който не си знае мястото! Защото имаше безочие да мисли, че може да се ожени за теб! — Фарли се приближи: — Защото виждах как той забогатява, а ние обедняваме — и всичко заради тази проклета корабна компания! Защото видях възможността и се възползвах от нея. Не бях глупак като баща ни или пияница като брат ни. Бях решил да не остана без пари, когато стана барон Кетъринг.

— Когато станеш... — Лицето на Реджина пребледня: — О, боже! Не и това, Фарли! Кажете ми, че не си го сторил.

Фарли сви рамене и наведе глава на една страна в безпомощен жест.

— Ти си убил Грегори — прошепна Реджина. — Убил си собствения си брат заради една титла!

Касандра ужасено изстена.

Фарли я погледна сурово, без да обръща внимание на думите на сестра си. Засмя се и каза:

— Не мисля, че дъщеря ти разбира всичко, което чу, Реджина. Да ѝ кажем ли? Да ѝ кажем ли, че някога ти бе влюбена в сина на нашата гувернантка и искаше да се омъжиш за него? Да ѝ кажем ли как взех всички мерки Санфорд Тейт и майка му да бъдат изпъдени?

— Санфорд Тейт? — Касандра изпусна дневника на пода. Несъзнателно постави ръка на корема си, за да го предпази, тъй като усети някаква слабост.

Реджина я прегърна през раменете, но не сваляше очи от брат си:

— Вече загуби цялото богатство, което придоби, Фарли. Ясно е, че и ти не си по-добър от татко и Грегори в боравенето с приходите на семейството. Компанията „Тейт“ вече не съществува и скоро ти няма да имаш нищо. Когато се разбере истината за теб...

Фарли не ѝ обърна внимание и отпъждаше думите ѝ като нахални мухи. Беше свъсил вежди и втренчено гледаше Касандра. А после отвори широко очи.

— По дяволите! — измърмори Фарли. Погледът му се спря върху Реджина. — Деймиън не прилича много на баща си, нали, скъпа сестро? Но все пак — достатъчно, за да мога да се досетя. Всъщност сигурно съм го съзнавал, но никога не съм мислил... Разбира се, името ме подведе. Първото име на сина му е Санфорд, също като неговото. Но имената може и да се сменят. — Смахът му прозвуча остро и безрадостно в изпълнената с напрежение стая. — Не просто син на Тейт, но при това и пират. А аз го посрещам в собствения си дом!

Приблужи се толкова бързо, че завари Касандра напълно неподготвена. Сграбчи я грубо за ръката и я изправи на крака.

— А ти носиш копелето му! Играла си на любов с човека, който се опитваше да ме унищожи. — Разтърси я така силно, че главата ѝ започна да се люшка напред-назад, а зъбите ѝ затракаха. — Грижил съм се за теб като за собствена дъщеря, а ти ме предаваш по такъв начин. Госпожа Санфорд! Не можа ли да измислиш нещо по-добро? Уличница такава!

— Фарли, спри! — Реджина скочи и го сграбчи за ръката. Той се обърна гневно към сестра си и я удари по главата с опакото на ръката си. От силния удар тя политна към пода.

— Мамо! — Касандра изтича при нея и ѝ помогна да се изправи. Когато се обърна, видя, че вуйчо ѝ блъска документите и дневниците обратно в скривалището.

— Няма смисъл, вуйчо Фар. Сега вече знаем истината. Не можеш повече да я криеш!

Фарли замря. После бавно се обърна към нея. Насочи пистолет към Касандра с ужасяваща усмивка:

— Ако издадете още един звук, ще ви застрелям начаса!

Деймиън беше сигурен, че ще се почувства като глупак, когато пристигне в Кетъринг хол в малките часове на нощта и започне да обяснява на Касандра защо я е събудил от дълбок сън. Не беше човек, който вярва на предчувствия или пък обръща внимание на страха.

Но тази нощ сърцето му бе изпълнено с опасения, които не му даваха покой, и затова той възседна коня си и подкара в галоп под лунната светлина — гонеше вятъра.

Показаха се каменните стени на Кетърингхол. Гледката не го успокои — той по-скоро почувства да го обзема ужас. Не го бе грижа дали ще го вземат за глупак. Трябваше да види Касандра тази нощ, още тази минута!

Щом жребецът спря, той скочи от седлото и изтича по стъпалата към предната врата. Задумка по нея с тежкия си юмрук. Изчака само няколко секунди и повтори, след това — отново и отново.

Най-накрая отвътре се чу глас:

— Добре, добре. Имайте търпение! — Вратата се откряхна на сантиметър. — Какво искате, сър? — попита икономът с дрезгав глас. — В този нощен час!

Деймиън подпря вратата с длан и насила я отвори.

— Искам да видя Касандра.

— Госпожица Касандра... но... но не можете да видите милейди по това време.

— Доведете ми я или аз сам ще отида! — заплаши го Деймиън.

— Добри ми господине... — започна отново старият иконом.

— По дяволите! — изруга Деймиън и го изтласка встрани. Беше изкачил стълбата наполовина, когато горе се появи Хенри Джеймисън — разрошен, със свещ в ръка.

— Какво е това? Какво става тук? — попита той.

— Искам да видя дъщеря ви, сър!

— По това време?

— Може да ме вземете за луд, но искам да съм сигурен, че с нея всичко е наред. Хенри наистина го приемаше за луд. — Моля ви, господин Джеймисън, просто идете до стаята ѝ и погледнете! Ще почакам тук, ако искате. Ако ми кажете, че спи, няма да я безпокоя.

— Глупости — измърмори Хенри и се обърна. А по-силно каза:
— Ще надникна да я видя.

Следващите минути бяха най-мъчителните в живота на Деймиън. А само един поглед към лицето на Хенри, когато се върна, беше достатъчен, за да се потвърдят и най-лошите му опасения.

— Няма я! — съобщи Хенри. — А също — и жена ми!

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Бясното люшкане на каретата през нощта беше ужасно, но още по-страшно бе да си помисли какво ли ще стане извън каретата, когато тя спре. Двете жени седяха с вързани на гърба ръце, със стегнати глезени и запушени уста. Можеха да разговарят само с поглед.

Касандра знаеше, че майка ѝ си задава много от въпросите, които преминаваха и през нейната глава. Къде ги водеше Фарли? Какво възнамеряваше да прави с тях? Щеше ли някой да узнае каква е била съдбата им?

Затвори очи и се запита дали някога отново ще види Деймиън, дали някога ще държи в ръцете си неговото дете.

Тези мисли бяха непоносими. Опита да се съсредоточи върху други неща. Напрегна се, за да чуе гласа на вуйчо си или някакво движение извън каретата. И точно тогава чу да се плиска вода — звука на морските вълни върху брега — и усети морския въздух. Но може би така ѝ се бе сторило, защото си мислеше за Деймиън. Деймиън, „Магия“ и океанът бяха така неразделно свързани в ума ѝ, че всяко от тях бе част от другото.

Изведнъж вратата на каретата се отвори. Фарли застана пред нея — тъмен силует, осветен в гръб от слабата утринна виделина. Изгледа двете жени за миг, после се наведе и развърза краката им. Когато се изпрани, заповяда:

— Излизайте!

Касандра стъпи на земята и разбра, че не е сгрещила. Бяха стигнали до морето. А там, в пристанището, стоеше на котва „Пийкок“. Като зло предзнаменование, студеният вятър шибаше морските вълни, задърпа наметалото ѝ и издуха косите ѝ върху лицето.

— Тръгвайте! — Фарли бутна Реджина напред.

Тогава Касандра видя накъде ги води. До кея стоеше лодка с няколко гребци. Ако устата ѝ не беше запушена, щеше да извика за помощ. Може би някой, който в момента се намираше край морето, щеше да я чуе и да им дойде на помощ. Но пък може би хората не ги е

грижа какво прави един барон със сестра си и племенницата си, стига да не закача тях.

По време на краткия път от кея до кораба я обхвана отчаяние. Вървеше, когато ѝ казваха да върви, качваше се, когато ѝ казваха да се качва. Но след малко примирението ѝ със съдбата започна да се изпарява. През последните осем месеца беше преживяла толкова много неща. Нито пиратите, нито морските бури я бяха победили. Бе изтърпяла лепкавите лапи на Олдин Абърнати, топовните изстрели на „Венчър“, отказа на мъжа, когото обичаше и бе излязла победителка. Дори се бе сблъскала с грозната истина за вуйчо си и бе търсила доказателствата, които биха премахнали петното от името Тейт.

Поклати глава и отърси последните следи от униние. После огледа палубата на „Пийкок“, където екипажът вече се готвеше да отплава и изпълняваше заповедите на вуйчо ѝ. Не ѝ трябваше да е обучен моряк, за да види, че хората, които се опитваха да свършат цялата работа, са твърде малко.

— Къде е Маус? — изкрещя Фарли на един моряк.

— Не знам, ваше благородие! Беше в лодката, която отиде на брега да ви вземе. От тогава не съм го виждал.

— Добре. Друг да се качи на задната мачта! Искam платната да се вдигнат. Не можем да чакаме този глупак. — Фарли се извърна, като ругаеше ядосано.

Касандра усети в гърдите ѝ да се надига надежда. Маус! Едноокият моряк. Той беше предан на Деймиън. Ако е видял и чул какво се готви да прави Фарли, той щеше да отиде при Деймиън. Щеше да му каже къде се намира тя.

„О, моля те, Господи, нека Маус да е тръгнал към Деймиън!“

А след това Деймиън щеше да тръгне след тях. Знаеше го. Щеше да дойде и да ги спаси. А докато станеше това, тя нямаше да се свива страхливо пред врага.

Изправи се и тръгна решително към вуйчо си. Когато я видя, той я изгледа сърдито, но това не я спря.

— Какво искаш? — попита я той.

През запушената ѝ уста излязоха само неясни звуци.

— Е? — ядосано изръмжа той и дръпна парцала от устата ѝ.

Касандра не обърна внимание на болката в челюстта и в тила си, предизвикана от рязкото му движение:

— Искам да развържеш ръцете на мама и да ѝ освободиш устата! Тя няма къде да отиде и положително няма да каже нищо, което да ти навреди, на тези хора. Мене ме дръж завързана, ако трябва, но нея освободи.

Фарли се замисли върху искането, после извика един от моряците.

— Развържи Касандра, след това я заведи заедно със сестра ми в моята каюта и ги заключи! — заповяда той. Отново последна Касандра и продължи: — Само един миг неприятности да ми създадеш, момиче — и отново ще ви сложа въжетата. И двете ще ви сваля в трюма.

Беше се надявала да останат на палубата, за да разбере накъде ги води вуйчо ѝ, макар да не знаеше каква ще е ползата от това. В каютата поне щяха да имат възможност да се движат и да си говорят. Щяха да измислят някакъв план за бягство. Трябваше да са готови за всичко, което ги очакваше.

Деймиън с много труд убеди Хенри, че Фарли всъщност е взел двете жени като заложници.

— Но защо? Нищо не разбирам от това — плачливо отговаряше Хенри. — Шурейт ми притежава много качества, на които не се възхищавам, но той наистина обича дъщеря ми. Не би ѝ причинил зло. Защо трябва да я отвлича?

— Защото сигурно е открил кой съм аз — отвърна припряно Деймиън. — Нямам време да ви обяснявам повече. Трябва да ги намерим преди да е станало късно! Къде би ги завел Фарли? Къде би се скрил? Помислете!

— Той никога не е имал причини да се крие. — Хенри прокара пръсти през посивялата си коса. — Нямам представа.

— Извинете, сър — намеси се Мълинс. — Мисля, че може би знам.

— Къде? — Деймиън рязко се обърна към иконома.

— Той поръча да докарат „Пийкок“ от Лондон. Аз самият пуснах писмото. Надяваше се да купите кораба, сър. Корабът сега е закотвен в устието на Уансбек.

— Точно така е. — Деймиън погледна Джеймисън. — Облечете се, ако искате да дойдете с мен. По пътя ще ви обясня всичко.

— Разбира се, че ще дойда с вас! Ако случайно жена ми и дъщеря ми са в опасност... — Обърна се, без да довърши, и се заизкачва по стъпалата, като вземаше по две наведнъж.

Слънцето представляваше голяма червена топка на източния хоризонт и заслепяваше Деймиън и Хенри, които препускаха по пътя към морето. Деймиън разказваше, доколкото можеше върху галопиращия кон, историята си с Фарли Дънуърди и истината за отношенията му с Касандра. Нямаше представа каква е реакцията на Хенри — той мълчеше по време на целия разказ.

Бяха изминали половината път до брега, когато срещнаха Маус. Щом успяха да спрат конете, Деймиън попита:

— Тя на „Пийкок“ ли е?

— Да, капитане. Тя и майка й.

— Кога отплаваха?

— Преди не повече от час.

Деймиън погледна бащата на Касандра:

— Ще бързаме към „Магия“. Идвате ли?

— Идвам.

Деймиън заби шпори в коня. Не се огледа, за да види следват ли го другите двама.

— Никога не съм знаела, че толкова много мрази Санфорд — каза Реджина тихо, застанала до илюминаторите в каютата на Фарли. Той все пак не ги беше изпратил в трюма. Потърка лявата си китка с дясната ръка и продължи: — Толкова, че да изпрати Санфорд на смърт. Толкова много!

Касандра почувства, че майка й има нужда да говори. Стана от мястото си до заключената врата на каютата и застана до Реджина.

— Разкажи ми за Санфорд Тейт.

Майка й с мъка успя да се усмихне, а очите й гледаха някъде надалеч.

— Не беше толкова висок като сина си, но бе също така красив. И очите им бяха почти същите, струва ми се, но на Санфорд бяха кафяви, не черни. Така властно гледаше хората, че те винаги бяха

готови да му се подчиняват, защото им вдъхваше респект. — Майка й имаше право. И Деймиън беше такъв. Затова и екипажът му бе така предан. Вярвах му. — Санфорд се смееше чудесно. Обичаше да ме дразни, когато бях малка. Израснахме заедно. Майка му беше гувернантка в Кетърингхол. Санфорд, Фарли и Грегори си играеха заедно като деца. Бяха приятели. Или поне винаги съм мислела, че са приятели. — Тъга измести усмивката от лицето й. — После Санфорд и аз се влюбихме. Фарли винаги най-яростно се противопоставяше на брака, макар баща ми и Грегори също да не бяха доволни.

Сърцето на Касандра се сви. Тя знаеше какво значи да обичаш един мъж, а да знаеш, че трябва да се омъжиш за друг.

Гласът на Реджина бе изпълнен с мрачна ирония, когато продължи:

— Дъщерята на барон не трябваше да пада твърде ниско и да се омъжва за човек от простолудията! Трябваше да мисля за положението си в обществото. Освен това семейство Тейт нямаха пари, а беше важно да се омъжа за богат човек.

Касандра преглътна свилата се в гърлото й топка. Реджина въздъхна, забранила огорчението си така бързо, както се бе появило. Обърна глава към дъщеря си:

— Не исках това да се случва и на теб. Когато разбрах какво урежда Фарли, направих всичко възможно да го спра. Но ти изглеждаше готова, а аз бях безсилна. Винаги съм била толкова безсилна!

— Аз наистина бях готова. Не трябва да се виниш — отвърна Касандра. — Знаех, че ако не се омъжа за Абърнати, семейството ни ще има сериозни неприятности. Но сега това няма значение. А освен това — тя стисна ръката на майка си, — ако не бях заминала, никога нямаше да срещна Деймиън.

Останаха дълго загледани една в друга в мълчаливо разбирателство.

— Продължавай разказа си, мамо — прошепна Касандра накрая. Реджина пое дълбоко дъх:

— Хенри не беше много богат, но не бе и беден. И искаше да се ожени за мен. Не бях такава красавица като теб, Касандра. Нямаше много ухажори на опашка за момиче, което щеше да има малка зестра — ако баща ми и братята ми не я проиграеха преди това. — Реджина

отново погледна към морето. — Санфорд и майка му ни напуснаха, след като бе обявен годежът ми. Дори не очаквах, че отново ще науча нещо за тях. — Тя замълча, потънала в размисъл.

Не, реши Касандра, докато наблюдаваше как се променя изражението на майка ѝ. Реджина не бе потънала в размисъл. Бе потънала в миналото.

— Много години по-късно чух за компанията „Тейт“ и за бляскавия ѝ собственик. Научих, че Санфорд имал красива жена на име Маргарет и син, който носел неговото име. Беше станал и много богат — толкова богат, че бе желан гост в домовете на най-добрите семейства в Англия. Много се гордеех с него! — Тъжна и едновременно нежна усмивка озари лицето ѝ. Фарли беше побеснял, защото Санфорд бе постигнал успех, а нашето собствено богатство бе пропиляно. Семействата Дънуърди и Джеймисън рядко излизаха сред обществото. Не можехме да си го позволим. — Тя преглътна с труд: — След години научих, че Санфорд е бил екзекутиран за измяна. И тогава знаех, че това не може да е вярно! Санфорд беше англичанин до мозъка на костите си. Отвратих се, когато Фарли ми каза, че е купил компанията „Тейт“, но никога не съм допускала, че той... — Реджина поклати глава — Дори и сега ми се струва невероятно.

Касандра премигваше, за да прогони сълзите. Мислеше си за жената, която толкова години се бе изолирала от живота заради любовта, която ѝ бе забранена поради егоизма на нейния брат и от правилата на обществото. Едва сега разбра много неща, които преди ѝ бяха неясни. И отново стисна ръката на майка си.

Реджина се обърна към дъщеря си:

— А сега кръгът е затворен — ти обичаш неговия син. Мисля, че Санфорд би бил доволен. — Усмихна се нежно: — Може би това е съдба. Ако Санфорд и аз се бяхме оженили, вие с Деймиън нямаше да сте родени. Щяхме да имаме други деца, по волята на Бога, но нямаше да сте вие с Деймиън.

Двете жени се прегърнаха и останаха така дълго време. В каютата цареше тишина и разбирателство. Накрая Реджина каза:

— Не можем да оставим Фарли отново да спечели! Трябва да направим така, че вие с Деймиън и детето ви да получи щастието, от което аз бях лишена.

— Така ще направим, мамо! — пошепна Касандра. — Сигурна съм, че ще стане така.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Деймиън се изкатери по такелажа и се настани на околомачтовата площадка с бинокъл в ръка. Ако бе отгатнал правилно, че Фарли, със символичния си екипаж, се е насочил на юг, той щеше скоро да ги настигне. Но ако бе сгрешил...

Стисна по-силно бинокъла. Не искаше да мисли за последствията, ако не бе отгатнал посоката.

Приблужи бинокъла до очите си и започна да оглежда морската шир. Слънцето светеше измамно в студената ноемврийска утрин. Острият хлад се чувстваше особено силно на върха на мачтата, високо над развълнуваните води на Северно море. Но Деймиън не се отказваше — продължаваше да търси и в продължение на повече от час не свали бинокъла от очите си.

Докато не откри „Пийкок“.

— Ето го! — извика той, преди да се спусне от наблюдателния си пост.

Палубите на „Магия“ се оживиха и добре обученият екипаж започна подготовка за битката. Нямаше никакво объркване, никакво съмнение в задълженията на всеки от тях. Деймиън застана на щурвала и започна да наблюдава как бавно, но сигурно „Магия“ настигаше „Пийкок“.

Чакането бе мъчително.

— Мамо! — Касандра изтича до илюминатора на каютата. — Мамо, виж! — Реджина застана до нея. — Това е „Магия“. Деймиън идва за нас!

— И Фарли ще го види — каза Реджина и стисна ръката на дъщеря си.

Касандра знаеше какво има предвид майка ѝ. Фарли щеше да се пази по всеки начин. Той щеше да спре Деймиън и нямаше да се

поколебае да използва за това сестра си, Касандра или нероденото дете на Деймиън.

За кой ли път огледа каютата, за да открие някакво оръжие, което би могла да използва за защита, но не видя нищо.

Нито нож, нито пистолет, нито сабя. Нямаше дори и перодръжка. Можеше да разчита само на разума си, за да оцелеят всички те, докато Деймиън ги настигне.

Отново погледна навън. Много пъти си бе мислила колко красив изглежда корабът, когато всичките му платна са вдигнати, но „Магия“ никога не бе изглеждал по-красив от сега.

— Побързай, Деймиън — прошепна Касандра. — Побързай!

Когато „Магия“ се приближи до пляката си, Деймиън взе оръжията си. Вече бе дал заповед „Пийкок“ да не получава пряко попадение. Трябваше да се задържи над водата, за да се качат на него.

— Ами ако ги хвърли в морето? — бе попитал Хенри преди известно време с тревога.

— Не може — бе отвърнал Деймиън. — Ако го направи, от кораба му няма да останат дори трески, когато си свършим работата, и той много добре знае това.

Но Фарли можеше да направи на заложничките си много други неща и Деймиън не бе в състояние да го спре, докато не се качеше на борда на „Пийкок“.

Присви очи, загледан напред. Трябваше да убие Фарли още преди години. Трябваше да се откаже от идеята да удължава страданията на барона. Трябваше да го залови и да го заколи, също както бащата на Деймиън бе заклан. Можеше да го направи — беше имал възможности за това.

Но сега не бе моментът за самообвинения. Не бе дори моментът да мисли за Касандра с красивите големи очи и сребристата коса, която имаше аромат на люляк. Ако мислеше за нея и за детето в утробата ѝ, щеше да се разсейва. А не можеше да си го позволи. Всяко негово действие и реакция трябва да бъдат пресметнати. Животът на твърде много хора зависеше от него. Не смееше да допусне дори една грешка.

„Магия“ продължаваше да напредва, а слънцето се издигна високо в небето. Разстоянието между двата кораба намаляваше. Деймиън заповяда неговият кораб да се приближи до „Пийкок“ откъм

дясната му страна. Нямаше да даде възможност на Фарли да се оттегли към брега. Щеше да го принуди да остана в морето.

Когато бяха достатъчно близо, за да накарат Фарли да се усъмни, Деймиън нареди да дадат предупредителен изстрел с оръдието от носовата палуба.

Фарли наистина се опита да обърне към брега, но „Магия“ използва маневрата, за да скъси разстоянието между двата кораба. „Пийкок“ рязко изви наляво, но не можа да навакса изгубеното разстояние.

Сега Деймиън виждаше врага си, застанал на кърмата. Двете жени не се виждаха.

— Оливър, нека моряците дадат изстрел под носа! — заповяда той.

— Да, капитане.

След няколко минути „Пийкок“ отвърна на огъня, но гюлетата не достигнаха целта. Ала разстоянието помежду им бързо се скъсяваше и скоро щяха да са в обхвата на оръдията на Фарли. Нямаше да са от помощ за Касандра, ако се останеха да го потопят.

Деймиън закричи по палубата, свил сърдито вежди, и обмисляше нова тактика. Беше рисковано. Щеше да има падащи греди. Можеше дори да избухне пожар. Но, може би, ако положението им се стореше достатъчно тежко, малобройните моряци на „Пийкок“ щяха да се предадат. Това можеше да бъде единствената им надежда. Фарли вече трябва да се бе досетил, че Деймиън не възнамерява да улучва целта си. И сигурно е съобщил това на екипажа. Докато вярвах, че са защитени от вражеско нападение, щяха да продължават боя. Но ако виждаха, че губят битката...

— Оливър! — извика Деймиън.

— Да, капитане.

— Прицелете се в мачтите! Ще го спрем във водата.

— Да, капитане.

Ако застанеше близо до илюминатора, Касандра можеше да види кърмата на „Магия“. Знаеше, че двата кораба се обстрелват. Знаеше, че Деймиън нарочно не улучва „Пийкок“, докато вуйчо ѝ правеше всичко възможно да потопи кораба на Деймиън.

И изведнъж от оръдията на „Магия“ избухна канонада. „Пийкок“ се разклати и потрепери. Бе улучен неведнъж, а няколко пъти. Касандра изпищя от изненада, когато бе повалена на пода. Същото направи и майка ѝ. Чу се звук от трошене на дървета. Последва шум от сгромоляване и Касандра се изплаши, че палубата над тях ще пропадне над главите им. Острата миризма на барут изпълни ноздрите ѝ, от което ужасът ѝ се усили.

— Той иска да ни потопи! — извика Реджина.

И Касандра се опасяваше от същото, макар да не можеше да го повярва. Не знаеше ли Деймиън, че са на борда на „Пийкок“! А тя така вярваше...

Вратата на каютата се отвори с трясък. Жените се обърнаха и видяха Фарли на прага. Лицето му бе почерняло, палтото му бе скъсано на дясното рамо.

— Ставай! — заповяда той на Касандра, размахал пистолет. Тя се подчини. — На палубата. И двете!

Реджина протегна умолително ръка:

— Фарли, за бота, ние сме твоето семейство, твоята плът и кръв!

— Млъкни, жено! Никога ли не можеш да си държиш устата затворена?

Касандра хвана майка си подръка и я поведе към вратата. Фарли се отдръпна, за да могат да минат. Виждаше се как пистолетът трепери в ръката му. Касандра вдигна глава и видя страха и отчаянието в очите му. Като си помисли, че вуйчо ѝ е на прага на лудостта, тя се изплаши още повече.

— Бързо! — изкрещя Фарли. — Качете се горе!

Касандра ускори крачка, като дърпаше и майка си. Усещаше я как трепери.

— Всичко ще бъде наред — прошепна ѝ, като се надяваше да ѝ вдъхне надежда, каквато вече и самата тя не чувстваше.

Но когато мина през люка към палубата, увереността ѝ се възвърна. Сред отломките от мачти и засукани платна стоеше екипажът на „Пийкок“, оставил оръжията си на палубата в очакване „Магия“ да се приближи достатъчно, за да се прехвърли екипажът му на борда на победения кораб.

Почувства как нечий пръсти грубо я хващат и бе дръпната назад, към вуйчо си. Студеното метално дуло на пистолета се допря в гърлото

й.

— Искаш ли тя да умре? — извика Фарли, като се дръпна наляво и продължаваше да бута Касандра пред себе си.

Тя започна трескаво да търси Деймиън.

И го видя, застанал на палубата на кораба на вуйчо й. И той държеше пистолет в ръка.

Никога не бе изглеждал толкова великолепен, толкова безстрашен, както сега. Изразът му бе суров и студен. Приличаше на планина, която не може да бъде отместена.

— Ще я застрелям! — предупреди Фарли.

Деймиън вдигна ръце, насочил пистолета си към небето:

— Да обсъдим положението, Кетъринг. Пусни жените! Те не са ти направили нищо лошо.

— Нищо лошо ли? — Фарли се засмя грозно. — Щяха заедно с теб да ме разорят, ако не бях ги спрял. Щяха да се обърнат срещу мен, макар да съм се грижил за тях толкова години. Една идиотка и блудната й дъщеря! Ето какво ме сполетя. Гнездо на пепелянки в собствения ми дом!

Измежду тълпата моряци излезе Хенри:

— Фарли, пусни Касандра!

— Татко — прошепна тя.

— Още един глупак! — изръмжа Фарли в ухото й, после извика: — И ти си глупак като сестра ми, Хенри. Дори по-голям, защото реши да живееш с нея.

Хенри не обърна внимание на обидите от шурей си:

— Погледни я, Фарли! Касандра винаги ти е била като собствена дъщеря. Винаги си я обичал, както я обичам аз.

— Моя дъщеря не би носила копелето на един пират.

Деймиън изведнъж тръгна напред:

— Кетъринг...

Фарли притисна пистолета по-силно до гърлото й:

— Предупреждавам те, нито стъпка повече! Пусни пистолета! Ако не ми дадеш възможност свободно да напусна кораба, ще я убия. И нея, и копелето ти.

Касандра не можа да сдържи риданието си. Ако Деймиън оставеше пистолета си, вуйчо й щеше да го убие. Сигурна беше. А ако

не хвърлеше оръжието, Фарли щеше да застреля нея самата. И в двата случая тя бе обречена.

Погледът на Деймиън срещна нейния. Макар и за малко, но тя го разбра. Казваше ѝ, че я обича. Казваше ѝ да не губи надежда.

След това хвърли пистолета настрана. Точно както Касандра се бе опасявала, тя почувства как пистолетът на Фарли се насочва от нейното гърло към Деймиън. Сграбчи ръката на вуйчо си в мига, когато чу писък — помисли си, че е гласът на майка ѝ, макар да не звучеше като нейния. С угълчето на очите си видя някакви неясни движения. В ушите ѝ отекваше викът от болка на Фарли, след това избухна стрелба и Касандра бе пометена на палубата.

Деймиън трябваше да реагира за секунда. Парчето дърво, с което Реджина замахна към главата на брат си, само го одраска, но го принуди да стреля, без да се е прицелил. Касандра падна в краката на вуйчо си миг преди той да удари Реджина и да я изблъска встрани.

Деймиън извади сабята си и се втурна напред. Искаше му се да спре пред падналата Касандра, но не посмя. Нямаше време. Фарли също бе извадил сабята си. Най-доброто, което Деймиън можеше да направи, беше да застане между противника си и Касандра и той стори точно това.

— Всичко свърши, Кетъринг! — каза той тихо.

Фарли се усмихна:

— Да не мислиш, че ще оставя келемето на Санфорд да ме победи? Никога! Нищо не е свършило. Един от нас двамата няма да оживее след тази среща.

— Щом искаш това! — Деймиън отвърна на мрачната усмивка на барона.

Почувства, че Касандра и майка ѝ са изтеглени на безопасно разстояние, подпомогнати от член на собствения му екипаж. Сега, когато знаеше това, можеше да съсредоточи цялото си внимание върху противника.

Двамата започнаха да обикалят с блеснали на слънцето саби. И двамата се изпитваха с бързи движения напред. И двамата с лекота отклоняваха атаките.

Деймиън имаше предимството на високия си ръст и на възрастта, но знаеше, че Фарли има опит със сабята. Победата нямаше да е бърза и лесна.

— Момчето, което изпратих с кораба „Морското куче“, се казваше Санфорд Тейт — започна баронът подигравателно. — Както баща му, предателя! Срамуваше ли се от името, сър Деймиън?

— Никога! — отвърна той студено. — Родителите ми винаги са ме наричали Деймиън. — Звънна метал в метал, когато Фарли замахна срещу Деймиън, но той отби удара на сабята му. — А не използвах последното си име — продължи Деймиън, сякаш изобщо не го бяха прекъсвали, — защото се заклех, че няма да имам фамилно име, докато името Тейт не бъде изчистено със смъртта ти.

Последва серия от атаки и парирания. Отново и отново едната сабя се издигаше за нападение, а другата я отбиваше. Отново и отново въздухът бе разсичан от удари на метал в метал.

Фарли дишаше по-трудно, когато каза:

— Никога не съм мислил, че ще останеш жив. Момчето, което помня, беше кльоцаво вълче.

— Омразата ме направи силен. — Деймиън продължаваше да се върти в кръг. — Помниш ли деня, когато ме продаде на капитана на „Морското куче“?

— Помня.

— Ти се засмя, когато се заклех, че ще дойда отново. Тогава каза, че ще трябва някой вълшебник да ме върне. — Без усилие направи внезапно движение и резна бузата на Фарли. — Както виждаш, именно „Магия“ ме върна при теб, както ти бе предсказал.

Очите на противника му се изпълниха със злоба. Фарли започна нова серия от удари. Последният удар проби отбраната на Деймиън и върхът на сабята на Дънуърди поряза ръката му. Деймиън контрира, но пътят му бе препречен.

Фарли се засмя победоносно.

Усмивката на Деймиън беше мрачна, дори зловеща:

— Не си спечелил, бароне! Чакам този миг от толкова години и няма да го пропиляя набързо. Не можеш да спечелиш и го знаеш много добре!

Усмивката изчезна от лицето на Фарли — замени я изражението на обезумял човек.

И тогава битката стана сериозна. Нищо повече не бе казано. И никакви думи не бяха нужни.

Касандра едва дишаше от страха, който свиваше гърдите ѝ. Гледаше вцепенена от ужас, без дори да мигне, сякаш хипнотизирана от смъртоносния танц, изпълняван на палубата.

Загуби всякаква представа за времето. Не забелязваше, че майка ѝ я държи за ръката, а Оливър стои от другата ѝ страна, нито каквото и да е около себе си. За Касандра съществуваха само двамата мъже, които се биеха със саби, и кръвта, която започваше бавно да оцветява дрехите им и да пръска по палубата.

Не беше съвсем сигурна кога битката започна да клони в полза на Деймиън. Но изведнъж разбра, че това е станало. Челото на вуйчо ѝ бе плувнало в пот, а лицето му се бе зачервило от усилията. Ударите му започнаха да стават отчаяни и безогледни и лесно биваха парирани от противника му.

Деймиън беше безмилостен. С хладна пресметливост той се възползваше от предимствата си и закара Фарли до ъгъла между кварталдека и левия парапет. Фарли нямаше къде да отиде. Нямаше надежда да се измъкне.

За миг сякаш времето спря. Никой от двамата не помръдваше. Просто се гледаха един друг, а очите им издаваха взаимната им омраза.

После с яростен замах Деймиън изби сабята от ръката на Фарли. След миг върхът на оръжието му бе опрян в гърлото на барона.

„Не, Деймиън! — проплака Касандра без глас. — Каквото и да е извършил, все пак ми е вуйчо.“

Деймиън сякаш я чу. Обърна леко глава и погледите им се срещнаха през цялата дължина на палубата.

— Деймиън! — прошепна тя.

Жаждата за кръв бавно изчезна от погледа му — едновременно с това се стопи и ледената фасада. Деймиън се отдръпна от Фарли, леко привел сабята си.

Касандра направи крачка напред.

Деймиън ритна оръжието на Фарли към един от моряците си:

— Погрижи се за пленника, Оливър! — нареди той, без да откъсва очи от Касандра.

Обърна се и тръгна към нея. Срещнаха се по средата на палубата.

Тя вдигна ръка и докосна една драскотина на челото му. Искеше да му каже толкова много неща, но успя само отново да прошепне името му:

— Деймиън!

Той затвори за миг очи, за да се наслади на звука.

Тя се наведе напред и облегна глава на гърдите му.

— Намерихме ги — каза тя, когато отново бе в състояние да говори. — Намерихме доказателствата, които ще изчистят името на баща ти. Той никога не е бил предател, Деймиън! Документите са отново скрити в Кетърингхол. — Вдигна глава и бе готова да говори още.

Но с ъгълчето на окото си долови някакво движение наблизо. Обърна се и видя Оливър да залитна назад, а по ризата му да избива широко червено петно. Видя как Фарли вдига кама, вперил очи в нейните, и замахва с ножа към сърцето ѝ.

По-късно щеше да се опитва да си спомни дали е видяла или почувствала движението на Деймиън. Тогава усети само, че вуйчо ѝ замръзва на място, а ръката му с камата бе само на сантиметри от нея. После лицето му стана смъртно бледо. Камата изтрополи на палубата, Фарли премигна един път, после — още веднъж. С мъка си пое дъх. Когато го изпусна, дъхът му бе придружен от някакво гъргорене.

Касандра отстъпи назад, сякаш освободена от невидима ръка, която я бе задържала досега. И тогава видя, че от корема на Фарли стърчи дръжката на сабя. Сабята на Деймиън.

От гърлото на Фарли се откъсна още един гъргорещ звук. Вдигна вече празната си ръка към нея, а в изцъклените му очи се четеше болка и изненада. Устните му се раздвижиха, не вече не се чу звук. Фарли се строполи по очи върху палубата.

Касандра ужасена гледаше кървавата сабя, която стърчеше от гърба на вуйчо ѝ. Той бе искал да я убие! Човекът, който ѝ беше като втори баща! Щеше да я убие. Тя го бе мислила за добър и любящ, но всъщност е бил така изпълнен с ревност, омраза и алчност, че в сърцето му не е имало място за истинска любов. Как е могла да бъде толкова сляпа и да не разбере какво е представлявал?

— Свърши се! — Тихият глас на Деймиън я накара да се обърне.

Някога тя беше сляпа и за него. Мислеше го за капитан демон. Смяташе, че сърцето му е черно като очите, студено като водите, в които плава. Но и за него бе сгрешила. Той беше добър и нежен, силен и смел. И я обичаше.

— Деймиън! — прошепна Касандра и с тази единствена дума искаше да му каже всичко.

Той разтвори ръце и с вик на облекчение тя падна в сигурното пристанище на прегръдката му.

ЕПИЛОГ

Май, 1715 година

Касандра Тейт се облегна на перилата, отправила поглед към чезнещия бряг на Англия. Чувахе как вятърът шуми в такелажа и шиба облаците от бели платна над главата ѝ. Почувства соления мирис на морето. Видя как вълните се разбиват с бяла пяна по корпуса на кораба.

— Мъчно ли ти е, че заминаваш? — попита Деймиън, като застана до жена си.

Тя поклати глава:

— Не. Този път си отиваме у дома.

У дома! Наистина ли само допреди по-малко от година дом за нея беше простата каменна къща сред хълмистата зеленина на Нортъмбърланд? Наистина ли само допреди година копнееше да се върне там?

Деймиън обхвана раменете ѝ с ръка. Тя се облегна на гърдите му и притвори очи.

Една година не е чак толкова дълъг период, осъзна тя. Просто дни, навързани в месеци, а изведнъж се оказва, че още една година е отлетяла.

Трудно ѝ беше да повярва всичко, което се бе случило за една година, всичко, което се бе променило. Изминалата година ѝ бе донесла и много болка, и много радости. Толкова неща се бяха случили, особено в месеците след смъртта на вуйчо ѝ.

Името на Санфорд Тейт бе изчистено от всички обвинения в държавна измяна. Документите в скривалището на Фарли помогнаха да бъдат осъдени и мнозина негови съучастници по различни обвинения, но никой не искаше и не можеше да каже, че сър Деймиън е участвал в незаконни действия срещу двореца. Никой не излезе да заяви, че той е пират.

Касандра и Деймиън се ожениха със скромна церемония през ноември. Може и да е имало хора, подозиращи, че детето, което

булката носи, не е от покойния капитан Санфорд, но никой не изрече гласно такива предположения.

Оливър се възстанови след раната, която вуйчо ѝ му нанесе с кама, но преди това спечели сърцето на младата жена, която се бе грижила за него. Двамата се ожениха, щом Оливър бе в състояние да се държи на крака и да даде обета си.

Деймиън купи имението Джеймисън като подарък за роднините си преди няколко месеца и Касандра стана свидетел как в отношенията между родителите ѝ настъпи промяна. Може би защото намесата на Фарли вече не беше повод за търкания помежду им, но каквато и да бе причината, Касандра бе щастлива, че в идните години те отново ще споделят предишната близост. Дори се надяваше, че двамата може да открият истинската и трайна любов.

Санфорд Деймиън Тейт трети се роди в Пойнт Котидж през последната седмица на март в лето господне хиляда седемстотин и петнайсетото. Имаше черната коса и абаносовите очи на баща си и Касандра знаеше, че ще бъде дяволски красив — като съименника си. Точно в този миг той спеше в люлката си в каютата на капитана, под бдителния поглед на бавачката.

Да, през последната година се случиха много неща, но сега си отиваха у дома. У дома, в плантацията Сорсъри Бей, при тюркоазните води на Карибско море и топлия тропически бриз.

Касандра вдигна очи към Деймиън и се усмихна. Чудеше се дали той знае, че за нея у дома е там, където той ще я заведе, стига да е до нея. Тя щеше да е също толкова щастлива, ако живееше на борда на „Магия“, в различни части на света, ако той искаше това. Да бъде с него — това бе единственият дом, който ѝ бе нужен.

Деймиън знаеше какво мисли тя. Той винаги — е, почти винаги — успяваше да прочете мислите в тъмносините ѝ очи. А сега бе дори още по-лесно. В очите ѝ се четеше задоволство и щастие, каквито не бе виждал преди. Приемаше сърдечните ѝ вълнения като свои.

През своите трийсет и една години Деймиън бе вършил много неща. Беше наемен работник, капер и рицар, плантатор в захарна плантация и морски капитан. Беше дори и пират. Но не бе изпитвал истинско щастие, докато не намери жената, застанала до него.

Обърна Касандра към себе си и я целуна. Когато отлепи устни от нейните и погледна вдигнатото ѝ лице, той откри още една истина.

Магията в неговия живот не беше корабът, който ги отвеждаше в Сорсъри Бей. Магията бе жената, която го научи да обича... и която го обичаше.

Издание:

Робин Лий Хатчер. Магията

ИК „Калпазанов“, Габрово, 1994

Редактор: Мариета Суванджиева

Коректор: Галина Димова

ISBN: 123–456–789–0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.